

Cưỡng Chế Người Yêu

Contents

Cưỡng Chế Người Yêu	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	4
3. Chương 3	8
4. Chương 4	13
5. Chương 5	18
6. Chương 6	21
7. Chương 7	26
8. Chương 8	30
9. Chương 9	33
10. Chương 10	37
11. Chương 11	40
12. Chương 12	45
13. Chương 13	48
14. Chương 14	52
15. Chương 15	56
16. Chương 16	60

Cưỡng Chế Người Yêu

Giới thiệu

Thể loại: Mật trí nhớ công x trúc mã thụĐộ dài: 16 chươngEdit: SóiTrò chơi tình ái lại được định nghĩa lại một lần nữa.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cuong-che-nguoi-yeu>

1. Chương 1

Sinh hoạt mỗi ngày đều có những bất ngờ thú vị.

Những lời này nói thật mẹ nó đúng.

Nói cách khác, nếu như bạn vừa tỉnh lại vào buổi sáng tỉnh mơ, phát hiện mình không nằm trên giường của mình, không ở tại gian phòng của mình, không mặc quần áo của mình, sau đó soi gương, từ trên xuống dưới, mình rồi lại cũng không phải là mình...

Điều này sao có thể?

Cũng không phải tiểu thuyết, còn trọng sinh xuyên không gì gì đó.

Nhưng thức dậy phát hiện thời gian đột nhiên nhảy nhanh năm năm cũng rất đáng sợ được không nào? Đây căn bản không thể diễn tả bằng lời a!

Cố Liên Phong nhìn một vòng quanh phòng.

Phòng ngủ vẫn là phòng ngủ của mình, giường vẫn là giường của mình.

Soi gương cũng không thấy biến hóa gì lớn ——

Hắn đối diện gương làm ra đủ loại biểu cảm, dùng cả hai tay, cứng rắn biến một khuôn mặt tuấn tú nhã nhặn méo mó đến không còn hình dáng, sau vài giây đồng hồ, lần nữa khôi phục lại mặt không biểu tình.

Nhưng chính là không đúng.

Người cả đời có mấy cái năm năm a, hắn như thế nào không giải thích được liền dùng hết trong một lần?

Hắn ngồi bên giường bình tĩnh một hồi, điều chỉnh chút cảm xúc, sau đó đứng lên vào phòng tắm tắm rửa, kéo ra ngăn tủ thay quần áo.

Hai mươi hai tuổi đến hai mươi bảy tuổi, cho dù là phẩm vị hay là khí chất, đều đã có thay đổi rất lớn. Đây liền đặc biệt hiển hiện trên phong cách ăn mặc, quần áo rõ ràng là áo sơ mi quần dài được thiết kế riêng, hắn cảm thấy có một loại không được tự nhiên nói không ra lời.

Cố Liên Phong giặt giặt cổ áo, cuối cùng vẫn nhìn không được, dứt khoát cởi bỏ mấy nút trên cùng, cũng cởi ra tay áo sơ mi, xắn vài vòng lên đến trên khuỷu tay.

Cảm giác xa lạ tràn ngập trong không gian quen thuộc này lại khiến cho hắn có chút không ngồi yên được nữa.

Liền mở ra cửa phòng ngủ đi ra ngoài.

Di động cũng không đặt ở phòng ngủ, hắn muốn coi qua để tìm hiểu một chút về tình huống của hắn hai mươi bảy tuổi, hay là dứt khoát gọi điện thoại cho Sở Hạo Dương kia hỏi một chút?

Hay là nói mình mất trí nhớ.

Cố Liên Phong vừa mới nghĩ như vậy, một cái chớp mắt tiếp theo, vẻ mặt liền cứng lại rồi.

Sau đó thiếu chút nữa không vỡ thành từng khối rơi xuống đất.

Hắn muốn gặp Sở Hạo Dương không sai.

Nhưng mẹ nó ai nói là cái dạng này.

Sở Hạo Dương là bạn nối khố của hắn, chơi từ nhỏ đến lớn, cũng là anh em của hắn. Nhưng từ nhỏ đến lớn, hắn chưa từng thấy qua bộ dạng khỏa thân trần truồng của cậu.

Hôm nay xem như được mở mắt!

Cố Liên Phong cả một lúc lâu cũng không bình tĩnh được.

Bộ dạng không mảnh vải che thân trối bằng dây thừng đeo chặn mồm (*khẩu tắc) quỳ gối trước cửa của Sở Hạo Dương thực sự còn kích thích hơn việc hắn khi thức dậy phát hiện mình già đi năm tuổi.

Đậu má!

Cố Liên Phong không ngừng điều chỉnh cảm xúc, mặt không biểu tình đi qua.

Từ trên cao nhìn xuống Sở Hạo Dương.

“Người anh em?”

Đối phương không có phản ứng.

Hắn nhú mày, kéo quần dài ngồi xổm xuống, gọi thêm một tiếng, “Sở Hạo Dương?”

Đối phương cúi đầu vẫn không nhúc nhích.

Cố Liên Phong liền đưa tay đẩy vai cậu, kết quả cả người lắc lư một cái, trực tiếp ngã xuống. Hắn vội vàng đỡ lại, mới phát hiện nơi tay chạm đến nóng hổi.

Cố Liên Phong đưa tay sờ trán cậu, quả nhiên bỏng đến không xong.

Mẹ kiếp.

Thầm mắng một câu, cũng không biết tình huống hiện tại của người ta có phải do hắn tạo nghiệt hay không, nhưng dù có đào ra một cái hố trong đầu hắn, Cố Liên Phong hắn cũng không nghĩ ra được tình huống nào mới có thể khiến cho bạn tốt hơn hai mươi năm của mình lại quỳ gối ở trước cửa phòng mình.

Cũng không phải hoàn toàn nghĩ không ra...

Cố Liên Phong liền thử nghĩ đến hai ba loại khả năng, sau đó liền ngừng lại.

Này thật đáng sợ.

Hắn dùng sức, cố gắng ôm ngang người lên, đặt xuống giường trong phòng ngủ.

Nhìn ửng đỏ trên mặt Sở Hạo Dương, mày nhíu chặt, một bộ dạng khó chịu đến không xong. Liền gỡ ra thứ đồ vật trên miệng cậu, xong lại cởi cái dây thừng kia, cũng không biết là buộc như thế nào, từ đầu vai đến ngực lại đến hông eo đến hai gối, buộc đến chặt, chân cũng không thẳng ra được.

Cố Liên Phong phí hết công sức, vẫn không thể cởi bỏ nút buộc kia, hắn ra ngoài mang theo kéo quay lại cắt đứt dây thừng.

Dây thừng kéo căng một chút, sau đó liền lỏng ra, lúc hắn gỡ dây thừng ra khỏi người, Sở Hạo Dương không tự chủ phát ra mấy tiếng rên rỉ. Chọc đến Cố Liên Phong đều ngượng ngùng.

Gỡ dây ra, trên người cậu vẫn lưu lại không ít dấu vết, đều bị siết phồng lên, phồng hồng, tím máu, chân cũng cả buổi đuôi không thẳng. Dáng người Sở Hạo Dương vô cùng đẹp, vai rộng chân dài, cơ bụng tám khối, vốn liếng* đầy đủ. Cố Liên Phong có ý định xoa xoa cho cậu thông máu hóa ứ, chỉ là không biết xuống tay chỗ nào.

(*Nguyên văn là bản tiền: mị nghĩ là để ám chỉ cái ấy ấy.)

Nghĩ thầm thẳng nhóc này thể chất tốt, ngủ một giấc liền không còn gì, kéo chăn qua muốn đắp cho cậu. Liền phát hiện Sở Hạo Dương vẫn là một bộ dạng rất không thoải mái, chau mày, môi trắng bệch.

Kết quả là phát hiện cái gì đó... Sở Hạo Dương chỉ sợ là bị chơi đùa đến tàn nhẫn, hai chân dài mềm yếu mở ra, Cố Liên Phong vừa nhìn nhất thời mặt đỏ đến không xong, chuẩn bị tâm lý cả hồi lâu. Nhìn đáng vẻ thật sự khó chịu của Sở Hạo Dương, rốt cuộc lấy hết dũng khí dè dặt cẩn thận rút ra.

Sở Hạo Dương lúc lên đại học chính là chủ lực của đội bóng, thường xuyên đá bóng, bờ hông rắn chắc vĩnh viễn, theo động tác của Cố Liên Phong, cổ họng rồi lại trong vô thức phát ra tiếng rầm rì không biết là khó chịu hay là gì.

Cố Liên Phong ném vật kia xuống đất, kéo chăn đắp lên, thấy Sở Hạo Dương vẫn rầm rì, liền cúi xuống ghé tai vào nghe.

Kết quả là sợ đến mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Vãi nồi thẳng nhóc này như thế nào gọi tên của hắn vào lúc này?

Cố Liên Phong không dám nghĩ nhiều, trừ trừ một hồi, kéo cửa liền đi ra ngoài. Tìm được di động của mình trong phòng khách, tra một lần, lại đến phòng sách bật máy tính nhìn một vòng.

Sau đó gọi điện thoại cho nhiều người, tới tới lui lui mấy lời khách sáo, dần dần sờ ra tám chín phần mười.

Về mặt hắn cực kỳ phức tạp.

Này tính là chuyện gì?

Hắn biết được hoàn cảnh trong nhà của Sở Hạo Dương rất tốt, nhưng lại chưa bao giờ biết được có tiền có thể là dùng như thế này.

Đầu tiên là tìm người hổ mình, xong xuôi lại tới làm viện quân? Chuyện này... cũng quá không có ý nghĩa rồi.

Người vừa nãy gọi điện còn hỏi hấn, hôm qua Sở Hạo Dương không phải đã nói xin lỗi cậu rồi sao, các cậu xảy ra chuyện gì? Đều là anh em lâu như vậy, có chuyện gì vẫn là nói ra mới tốt. Dù sao cậu ấy cũng không có khả năng thực sự gài cậu?

Cố Liên Phong vỗ trán, này cũng có thể không nhất định.

Nhìn cảnh tượng hiện tại, tối hôm qua cũng không biết ai hổ ai.

2. Chương 2

Bên ngoài truyền tới tiếng nôi bát muôi chập va chạm.

Sở Hạo Dương đã tỉnh.

Cậu mở mắt ra còn có chút hoảng hốt, cả người mềm nhũn, tay chân ê ẩm, chỗ da bị dây thừng siết lại là nóng rực căng đau từng cơn. Nhưng cậu lại êm đẹp vui mình trong đệm giường.

Hơn nữa còn là của Cố Liên Phong...

Đây là phòng ngủ của Cố Liên Phong!

Mắt cậu đột nhiên mở to.

Người khê động liền muốn ngồi dậy. Nhưng toàn thân rồi lại thật sự không chút khí lực, đặc biệt là đầu gối cánh tay cùng các đốt ngón tay, mỗi một cái đều tê dại giống như bị kim đâm.

Cậu biết đây là do ngày hôm qua quỳ dưới đất thời gian dài, khí lạnh chui vào đầu khớp xương.

Nhưng cậu bây giờ lại nằm trên giường.

Sở Hạo Dương cảm thấy lo lắng, đột nhiên nghe thấy tiếng bước chân hướng về phía này. Cậu lập tức trở mình trực tiếp từ trên giường nhào xuống đất, bàn tay chặt vật chống đất, đầu gối quỳ xuống.

Cố Liên Phong vốn là chuẩn bị làm cơm cho người ta ăn, kết quả vừa đẩy cửa ra trái tim bé nhỏ trăm ngàn lỗ thủng lại lần nữa nhận phải kinh sợ.

Nhưng hấn từ nhỏ đến lớn cũng sẽ không bày ra cảm xúc của mình lên trên mặt. Bọn bè chơi thân bên cạnh, bình thường đều nói không mò ra tâm tư của hấn, vui buồn bất thường đang nghĩ xấu cho ai không chừng?

Nhưng có một ngoại lệ.

Đó chính là Sở Hạo Dương.

Nhưng lúc này nhìn thẳng nhóc trước mắt cúi đầu quỳ gối bên giường, cả người trần trụi, cánh tay vẫn khoác trên mép giường, núm ga giường không biết đang kiềm nén cái gì.

Hắn đột nhiên liền không thể nào muốn cùng đối phương tâm hữu linh tê nữa rồi.

Tầm mắt từ cái cằm cúi thấp của Sở Hạo Dương, bờ môi mím chặt, đến lồng ngực bóng loáng, cơ bụng hình dạng xinh đẹp, lại đến phía dưới... Hắn đột nhiên thu hồi tầm mắt, chẳng có mục đích rơi xuống cánh tay chống bên mép giường của đối phương.

Bởi vì khoảnh khắc này hấn vậy mà cảm thấy bộ dạng này của Sở Hạo Dương... rất có hương vị.

Này nếu cho Sở Hạo Dương biết, hấn không thể không bị đánh chết.

Như là nhận ra tầm mắt của hấn.

Bàn tay vốn đang nín lấy ga giường chống đỡ thân thể khép mở hai cái, chậm rãi buông lỏng ra, sau đó chậm rãi thu xuống, để dọc bên người. Thân thể vốn bị hành hạ cảm đêm thân thể cũng đã vô cùng suy yếu vô lực, sau khi mất đi chống đỡ, thân thể không vững, suýt nữa ngã nhào.

Cố Liên Phong liền tiến lên một bước, nhưng đối phương dị thường nhanh chóng cân bằng thân thể quỳ vững, chỉ đến khi hắn tiến đến mới vùng trộm nâng mắt nhìn hắn, nhưng ở độ cao này nhiều nhất chỉ nhìn đến vị trí ngang hông hắn.

Cố Liên Phong hơi khom người, định đỡ cậu lên.

Mặc kệ xảy ra chuyện gì, tình nghĩa anh em giữa hắn và Sở Hạo Dương hơn hai mươi năm qua là không làm giả được, cho dù Sở Hạo Dương làm chuyện có lỗi với hắn, hắn nhiều nhất chỉ là hung hăng đánh cho cậu một trận, lại ân đoạn nghĩa tuyệt mà thôi... làm nhục người giống như hiện tại, hắn làm không được.

Nhưng hắn mới hơi động.

Người đang quỳ dưới đất lập tức thẳng lưng, giọng nói khàn đặc: “Chủ nhân, cầu đàn biết sai rồi, cầu đàn không nên ngủ trên giường của chủ nhân, cầu đàn...”

“Đứng lên.”

Cầu đàn? Hắn có phải là nên cảm thấy may mắn vì đối phương không xưng ra thứ mà hắn không dám nghe hay không?

Lông mày Cố Liên Phong hơi nhíu, cuối cùng vẫn không nói gì, chỉ đơn giản nói: “Đi tắm, ra ăn cơm.”

Thân thể Sở Hạo Dương cứng đờ, sau đó tiếng bước chân liền đi ra ngoài, còn thuận tay đóng lại cửa.

Cậu ngẩng đầu liếc mắt ra cửa phòng đóng chặt, có chút mất mát thu lại tầm mắt. Sau đó chống giường đứng lên, chậm rãi đi vào phòng tắm.

Ai gặp phải loại chuyện xui xẻo này cũng sẽ không có khẩu vị ăn cơm.

Cố Liên Phong dứt khoát không cầm đũa, ngồi trên bàn cơm một chốc lại một chốc quấy bát canh đậu xanh, thuận tiện chờ Sở Hạo Dương ra.

Hắn cũng rất phiền lòng.

Vừa xem sổ sách của công ty, chính là hắn hơn nửa năm... được rồi, nửa năm của năm năm trước mới vừa cùng bạn học sáng lập, hiện tại đã hoàn toàn thuộc về danh nghĩa của hắn.

Hơn nữa phát triển còn rất không tồi.

Về phần mấy vị bạn học trong ký ức của hắn, trước đây không lâu còn cùng nhau ăn cơm đá bóng, từ bốn năm trước lúc công ty đứng trước tình thế nguy hiểm đã đưa ra rút vốn, chạy trốn nước ngoài. Bởi vậy có thể thấy được ánh mắt của hắn thật sự không được tốt lắm.

Dù sao với hắn mà nói hợp tác với bạn học vẫn là chuyện của hai ngày trước, loại cảm giác từng phút đồng hồ đều bị vấp mặt, thật đúng là vi diệu.

Đoạn thời gian kia hắn là khó qua nhất trong năm năm này, vì không cho những cổ phần công ty kia lưu lạc đến trong tay đối thủ cạnh tranh, hắn vay thế chấp, vay tiền bốn phía, hết lòng lo lắng, tốc độ rung từng chút từng chút, cuối cùng cũng gom góp đủ, trong đó cũng không thiếu là Sở Hạo Dương giúp hắn...

Sở Hạo Dương...

Xong rồi, hiện tại nghĩ đến ba chữ này hắn liền cảm thấy não đau.

Sau đó đối tượng khiến cho hắn đau não liền ướt đầm dề đi tới.

Vẫn là quân tử thẳng đuột*. (*Nguyên văn quân tử thân đang đang: ý ở đây để chỉ bạn í ở còn ở trần.)

Người anh em tố biết vóc người cậu đẹp, nhưng cũng không nên rêu rao khắp nơi như vậy chứ?

Thái dương Cổ Liên Phong giật giật, thật muốn trực tiếp mắng cậu một trận, hoặc là đánh một trận sướng khoái.

Nhưng hắn cuối cùng vẫn kiềm chế chính mình.

Thời điểm vừa thử xử lý sự vụ công ty hắn đã biết, so sánh với bản thân năm năm sau, hắn vẫn có chênh lệch không nhỏ, hắn phải vô cùng cẩn thận, vô cùng cẩn thận, mới có thể đối phó với những thứ thuận buồm xuôi gió của năm năm sau.

Mà đối mặt với tình huống thấy thế nào đều không bình thường này, hắn nhất định phải càng thêm kiên nhẫn.

Nghĩ như vậy, Cổ Liên Phong liền dè xuống nóng nảy, thậm chí ôn hòa nói một câu: “Trong phòng mở máy lạnh, không ngại lạnh?”

Sau đó cũng không chờ đối phương trả lời cái gì, không cho cự tuyệt ra lệnh: “Đi mặc áo.”

Dừng một chút, hắn lại bổ sung “... cùng quần.”

Sở Hạo Dương vội vàng nhìn hắn, không nhìn ra thứ gì khác trên mặt hắn, vì vậy khẽ nói: “Được, chủ nhân.”

Chờ đến khi Sở Hạo Dương quần áo chỉnh tề đi ra.

Cổ Liên Phong nhìn từ trên xuống dưới một vòng.

Quả nhiên, đây mới là bộ dạng của Sở Hạo Dương trong ấn tượng của hắn.

Thằng nhóc này nói dễ nghe là tính cách tự do không bị trói buộc, nói khó nghe chính là ngang ngược, đối với ai cũng không chịu cúi đầu, chưa từng thấy có lúc nào tri thủ đạt lý (* có tri thức hiểu lẽ nghĩa). Nếu không phải Sở Hạo Dương cùng hắn chơi đùa từ nhỏ đến lớn, trong khoảng đánh nhau từ trước đến nay lại chưa từng chiếm được chỗ tốt, khẳng định vẫn sẽ không nể phục cậu như cũ.

Lại nói tiếp, thằng nhóc này ngạo khí ngút trời, như thế nào sẽ ngoan ngoãn ở trước mặt mình gọi là “Chủ nhân” “Cầu đàn”, chẳng lẽ là mình...

Cổ Liên Phong rung mình một cái, chân mày cau lại.

Đừng a, hắn cũng không phải là người như thế. Đừng nói sau năm năm bản thân trở nên âm hiểm xảo trá tâm lý biến thái đối với bạn bè thân thiết cũng không buông tha? Cho dù là âm hiểm xảo trá, hay là tâm lý biến thái, cả hai cái hắn đều chán ghét.

Nhìn thấy bộ dạng cau mày của hắn, Sở Hạo Dương hiển nhiên cảm thấy được Cổ Liên Phong là tức giận, cậu lập tức quỳ xuống, hoang mang xin lỗi: “Chủ nhân, có phải là cầu đàn quá chậm, cầu chủ nhân trừng phạt cầu đàn.”

“Tớ đây phải trừng phạt cậu như thế nào?” Cổ Liên Phong cũng không nghĩ nhiều liền luột tiếp một câu.

Ánh mắt Sở Hạo Dương sáng lên.

“Chủ nhân muốn phạt như thế nào cũng có thể.” Cậu vừa nói vừa dè dặt cẩn thận nhích gối lại gần, nhìn trộm Cổ Liên Phong không có biểu tình phản đối, càng thêm tới gần, dán mặt trên bụng của Cổ Liên Phong, vùng trộm ôm chặt eo hắn, sau đó chôn mặt xuống, chậm rãi di chuyển về phía dưới.

Thì thầm: “Chỉ cần chủ nhân cho phép cầu đàn hầu hạ chủ nhân, cầu đàn nguyện ý tiếp nhận bất kỳ xử phạt nào.”

Trong lúc cậu nói như vậy, hé miệng cách quần cần lên nơi đang yên ngủ của Cổ Liên Phong, hơi nóng trong khoang miệng cách một tầng vải mỏng manh phả lên, ngay lập tức liền an tĩnh không nổi nữa.

Cổ Liên Phong lập tức hoàn hồn, đẩy cậu ra, hơn nữa còn đứng lên, đối tới cái ghế bên cạnh.

Hắn bình tĩnh lại, mắt nhìn Sở Hạo Dương tro trụi quỳ dưới đất, vẻ mặt không biết làm sao, hắn thật sự có loại cảm xúc đau bi*

(* Nguyên văn Nhật liễu cầu liễu “ ”: đây là một từ rất lưu hành trên mạng, đại thể biểu đạt tâm tình đau “bi”, tự giấu bản thân gặp phải bất ngờ ngoài ý muốn hoặc sự việc rất khó vượt qua. Nếu về nghĩa: thô tục thì tương đương với câu chữ cầu tạp chủng.)

Thật mẹ nó đau bi.

Hắn vừa rồi thiếu chút nữa cứng.

Cố Liên Phong căn bản không bình tĩnh được, nhưng hắn vẫn không mang theo cảm xúc mớ miệng, lại để cho Sở Hạo Dương ngồi lên dùng cơm. Sau đó hắn cũng không liếc nhìn đối phương một cái, nhắc đĩa bát đầu ăn.

Trù nghệ của Cố Liên Phong rất tốt, cộng thêm tướng mạo này, hắn từ lúc cấp ba cho đến đại học đối không ít bạn gái, cho tới bây giờ đều là một đường thẳng tắp thẳng tắp trên con đường tình yêu nam nữ tiền đồ tươi sáng.

Lúc này hắn thiếu chút nữa nổi lên phản ứng với một người đàn ông, con mẹ nó còn là bạn thân của hắn. Ai có thể nói cho hắn biết, năm năm này rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Hắn đến tốt cùng là như thế nào trở nên chạy mất không kị... đáy lòng Cố Liên Phong lạnh lẽo, đột nhiên nghĩ đến, chẳng lẽ mấy món đồ chơi chết tiệt sáng sớm kia thật sự là kiệt tác của chính mình?

Mịa nó lạnh thấu tim cảm xúc bay cao*.

(*Nguyên văn thấu tâm lương, tâm phi dương: đặc biệt mát mẻ, lạnh đến tim, sau đó tâm tình giống như bay, tâm tình rất tốt, thấy ghi là của quảng cáo đồ uống j đó—> k hiểu câu này lắm, một cảm giác rất yomost chăng:D)

Ngàn vạn lần đừng dọa tôi a.

Hắn cầm đĩa liền nhin không được nâng mắt nhìn nửa bên mặt anh tuấn của Sở Hạo Dương, so với dung mạo thiên về thanh tú của mình còn muốn đàn ông hơn nhiều, từ nhỏ đã khiến cho hắn ao ước ghen tị. Hắn cắn răng không chế hô hấp, không để cho mình tiếp tục nghĩ lung tung, ôn hòa nhã nhặn nói chuyện với cậu: “Ăn có ngon không?”

Sở Hạo Dương lập tức dừng lại động tác: “Chủ nhân...”

Cố Liên Phong liền cắt đứt cậu: “Cậu gọi tên tớ.”

Sở Hạo Dương giật mình, ánh mắt khẽ động, rốt cuộc lộ ra vẻ mặt quen thuộc, nhưng ngay sau đó liền bị giấu đi nhìn không thấy, cậu mở miệng, chần chờ nói: “... Liên Phong.”

“Ài.” Cố Liên Phong rốt cuộc thở phào một hơi.

Sau đó liền bất động thanh sắc hỏi đối phương vấn đề.

Mục đích chủ yếu là từ trong mấy lời khách sáo.

Nhưng hắn cũng biết tình huống bây giờ đặc biệt, hỏi rất cẩn thận, thái độ đối với Sở Hạo Dương cũng rất kiềm chế.

Được rồi, trong kiềm chế kéo ra khoảng cách.

Sau khi cơm nước xong xuôi, Sở Hạo Dương đứng lên chủ động dọn dẹp bát đĩa. Hắn lấy đi bát không trong tay đối phương, thờ ơ nói, “Cậu cũng mệt rồi, về phòng nghỉ ngơi đi.”

Hắn vốn là để cho Sở Hạo Dương quay về nằm trên giường, hắn cũng nhìn ra sắc mặt Sở Hạo Dương không tốt, thông qua tin tức từ tối hôm qua đến mới thu hoạch được hôm nay, hắn đã hoàn toàn chắc chắn này là chính mình bị ma quỷ ám ảnh tạo nghiệt, dĩ nhiên không thể tiếp tục sai bảo bệnh nhân. Huống hồ hắn còn không biết là chuyện gì xảy ra, cũng không thể thả người đi như vậy.

Hắn nói xong liền bưng bát vào phòng bếp, dĩ nhiên bỏ lỡ Sở Hạo Dương trong khoảnh khắc cả mặt trắng bệch, còn có biểu tình nháy mắt trở nên hung ác.

Cố Liên Phong ở bên trong rửa sạch bát, đi ra dọn bàn, nhìn thấy Sở Hạo Dương còn đứng đấy, liền hỏi một câu: “Đứng đó làm gì, tại sao còn chưa đi?”

Bả vai Sở Hạo Dương lập tức run lên, khẽ gọi một tiếng: “Chủ nhân...”

Cố Liên Phong cúi đầu sắp xếp mấy thứ, căn bản không nghe thấy.

Nhưng ở trong mắt Sở Hạo Dương, giống như là đang cố ý làm lơ cậu.

Chờ đến khi Cố Liên Phong làm xong đi ra, trong phòng cũng đã không còn ai.

3. Chương 3

Cố Liên Phong tìm một vòng quanh phòng, theo bản năng muốn gọi điện thoại cho người ta, vừa thông qua vài giây, lại bị hấn nhanh chóng dập máy.

Tên kia từ nhỏ thân thể đã khỏe như trâu, buổi tối hôm qua đều như vậy... ngủ cả đêm cũng có thể tự mình ra ngoài trở về, chắc hẳn không có vấn đề gì, hẳn vẫn bớt phí tâm đi.

Nói không chừng Sở Hạo Dương cũng căn bản không có mặt mũi gặp hẳn.

Hiện tại Cố Liên Phong đang có chuyện quan trọng phải làm.

Hắn muốn lọc lại toàn bộ văn bản tài liệu trong máy tính, kết quả chưa được bao lâu liền muốn ném chuột.

Máy tính của mình.

Văn bản tài liệu của mình.

Mật mã mình gài.

Chính hắn vậy mà mở không ra!

Chuyện Sở Hạo Dương tuy rằng đã bị hấn ép buộc ném ra sau ốt, nhưng hơi không cẩn thận, những hình ảnh kia liền không kịp đề phòng bất ngờ xông tới. Cố Liên Phong đã thử qua một lần những con số cùng tổ hợp chữ cái mà hắn cảm thấy có thể, cũng đều không được, đột nhiên ma xui quỷ khiến gõ xuống sinh nhật của Sở Hạo Dương.

Mật mã sai.

Hắn thở phào nhẹ nhõm.

Lại thuận tay thử tổ hợp bình âm* của ba chữ Sở Hạo Dương....

(* pinyin í: cách thức sử dụng chữ cái Latinh để thể hiện cách phát âm các chữ Hán trong tiếng phổ thông Trung Quốc.)

Mở.

Một loạt tập tin xem trước của hình ảnh lần lượt hiện ra, Cố Liên Phong nhìn lướt qua liền không dám nhìn lần thứ hai, lập tức ra ngoài, còn về hai tập tin video cuối cùng, càng là không hề có ý tưởng mở ra.

Hắn nhắm mắt lại, cong ngón giữa dùng sức day day trán mình, bình tâm tĩnh khí (*bình tĩnh), dời lại sự chú ý vào trong công việc.

Thay đổi của năm năm vô cùng lớn, thiếu hụt những việc trải qua trong năm năm này, với hắn mà nói là ảnh hưởng trí mạng. Công ty của hắn chủ yếu làm về mảng internet, năm năm, trong lĩnh vực internet, gần như là đánh giá vòng đời của một sản phẩm chất lượng.

Sau đó, Cố Liên Phong liền toàn tâm toàn ý vùi đầu vào công việc, hắn phải trong thời gian ngắn nhất bổ sung những tin tức thiếu sót trong vòng năm năm này, mới có thể đảm bảo công ty vững vàng vận chuyển.

Công việc kết thúc đã là một tuần sau.

Cố Liên Phong tắm rửa đi ra, cầm di động lên xem, chọn mấy cái tên gọi qua—— trong đó có một vài người đã sớm quen biết lại vẫn luôn chơi đến không tời, mấy người khác thì năm năm này mới quen, tất cả đều hẹn đến một câu lạc bộ giải trí, ôn chuyện, nhưng thật ra là để lẩn lộn làm quen.

Hắn sửa soạn xong đi ra ngoài, cũng không lái xe, gọi một chiếc taxi.

Bản thân G thị vốn là thành thị vùng duyên hải mới phát, năm năm qua diện mạo thay đổi không nhỏ, Cố Liên Phong một đường nhìn quanh, chốc cho lái xe cứ liên tục nhìn qua, xuống xe thối tiền thuận tay dứt cho hắn một cái danh thiếp của công ty du lịch.

Cố Liên Phong liền nhin không được cười lên.

Hắn đẩy cửa vào, bên trong đã ngồi đầy người.

Cố Liên Phong chính là cố ý tới chậm vài phút, đi vào trong đám người liền la hét phạt rượu. Hắn vốn là cố tình uống rượu nói lời khách sáo, lúc này ánh mắt quét qua, cởi bỏ âu phục ném trên ghế sofa, vén tay áo lên, sáng khoái uống ba ly đầy.

Soảng khoái nhiệt tình này, thoáng cáo liền trấn trụ (*) Lý Hoài An cùng Vương Thực đang dẫn đầu quấy rối.

Hai người lập tức cảm thấy không ổn.

Cố Liên Phong là người nào a, cười một chút, ba nếp nhăn trên mặt đều cong cong.

Bình thường chính là người nói khô nước bọt người ta cũng không thêm nhúc nhích môi, hôm nay như thế nào cảm thấy không đúng.

Quả nhiên, Cố Liên Phong vừa uống xong liền bắt đầu mời rượu từng người, nói có sách sách có chứng*, tùy ý tự nhiên**. Ở đây không một ai chống đỡ được, không lâu sau tửu lượng kém liền anh dũng hi sinh, những người còn lại cũng rượu say tai nóng***, lời nói ra cơ bản cũng có thể làm đến suy một ra ba rồi.

(* dẫn kinh điển: nói có sách, sách có chứng; trích dẫn kinh điển.)

(*Nguyên văn là thuận thủ niêm lai: thuận tay nhặt ra, hình dung sáng tác văn thơ vận dụng tài liệu, không chế ngôn ngữ tùy ý tự nhiên. Đồng nghĩa: họa bút thành văn, dễ như trở bàn tay → thật sự chưa hiểu đoạn này nói cái gì.)

(* tửu hàm tai nhiệt: ý chỉ uống rượu đến sung sướng.)

Khiến cho Cố Liên Phong biết rõ những chuyện xảy ra trong mấy năm này đến bảy tám phần, chỉ là liên quan đến Sở Hạo Dương, không ai có thể nói ra bảy tám phần. Hỏi nhiều hơn liền trả lời một câu: “Ai có quan hệ tốt nhất với Sở Hạo Dương? Đây như thế nào còn tới hỏi tới.”

Vốn dĩ tất cả mọi người đều là ra chơi, kết quả lại cho Cố Liên Phong một bộ nhiệt tình một ngày không gặp như cách tam thu.

Chờ đến trong phòng dần an tĩnh lại, chỉ còn mình hắn ngồi đó, nâng ly thủy tinh, rót cho mình một chút rượu vang, đựng đưa trong tay, không khỏi có chút tịch mịch.

Thức dậy, tất cả đều không giống nhau.

Những thứ xung quanh nghiêng trời lệch đất*, theo lý thuyết là bạn bè của hắn, hắn rồi lại không có bao nhiêu cảm giác quen thuộc, ngược lại lạ lẫm đến không xong. Mà đã từng thật tâm đối đãi**, tưởng rằng là bạn bè, vậy mà đã mỗi người một ngã.

(*Nguyên văn t thất đảo bát oai: lung tung rối loạn.)

(*Nguyên văn can đảm tương chiếu: thành ý, dùng thật tình đối đãi nhau, thẳng thắn thành khẩn kết giao đồng sự.)

Thế giới này thay đổi quá nhanh, hắn có chút không thích ứng được.

Cố Liên Phong nhấp một ngụm rượu, hòa tan vị cay đắng của rượu trắng trong miệng, đột nhiên nảy ra một ý tưởng, có phải tinh thần hần xảy ra vấn đề rồi hay không, hoặc là những thứ trước mắt này thật ra là ảo giác?

Đang nghĩ như vậy, trên vai đột nhiên đè xuống một móng vuốt, Cố Liên Phong lại cànghoảng sợ, vừa quay đầu đã nhìn thấy Lý Hoài An dùng tay ra hiệu với hần, đi ra ngoài nói chuyện.

Hần biết rõ từ lượng của Lý Hoài An cũng không tệ, cái dạng vừa rồi tám phần là giả say.

Hai người sau khi ra ngoài thuận tiện đóng lại cửa, đến quầy lễ tân cho người đến trước cửa đặc biệt để ý tình hình bên trong, lại theo sân chơi bowling đằng sau đi ra ngoài. Bowling màu đen người truy ta đuổi cùng lần về một phía. Có người thả lỏng cơ thể, có người trong miệng ngậm điều thuốc, cười hì hì trò chuyện với nhau.

Cố Liên Phong cùng Lý Hoài An đi thẳng ra ngoài, bên ngoài là sân thượng rộng, hồ bơi lộ thiên gần như chiếm hết diện tích, xung quanh đặt một vòng dù che nắng. Lý Hoài An đi đến bên cạnh một lan can xa nhất, lấy ra bật lửa đốt điều thuốc, ngẩng đầu liếc mắt nhìn Cố Liên Phong, dùng ánh mắt hỏi hần có muốn hay không.

Cố Liên Phong lắc đầu.

Lý Hoài An hít một hơi thật sâu, tùy ý hàn huyên với hần.

Một lát sau, lời nói xoay chuyển, đột nhiên hỏi hần và Sở Hạo Dương đã làm lành chưa.

Cố Liên Phong kẹp điều thuốc không đốt, cầm chơi trong tay, nghe câu này tay liền ngừng lại, trầm tư một lúc, mới chậm rãi nói: “Tớ đây không rõ lắm.”

Ý tứ trong lời nói cực kỳ sâu xa, Lý Hoài An không khỏi nhìn chằm chằm hần.

Cậu biết rõ Sở Hạo Dương mấy ngày trước đã chịu đòn nhận tội với Cố Liên Phong rồi, còn tưởng rằng hai người đã tốt đẹp trở lại. Trong hội người nào không biết, Cố Liên Phong cùng Sở Hạo Dương cắt ngang xương cốt còn dính gân*. (* đã đoạn cốt đầu liên trừ cân: Ví von quan hệ thân mật, tuy rằng xuất hiện một ít mâu thuẫn, nhưng tổng cắt không ngừng tình ý)

Sở Hạo Dương lúc trước giống như điên mà đuổi cùng giết tận* Cố Liên Phong đã là cực kỳ không thể tưởng tượng nổi, dù sao hai người trên sự nghiệp đã hợp tác ngàn vạn lần, thù giết cha tạm thời không bàn, giả sử thật sự có mối hận cướp vợ, cũng chắc chắn phải cẩn thận nhẫn xuống.

(*Nguyên văn cùng truy mãnh đã: ví von lúc giao phong mãnh liệt với đối thủ, đuổi sát đối thủ, không buông bỏ không cho đối thủ một cơ hội công kích.)

Cậu đánh giá đối phương, chỉ thấy Cố Liên Phong bẻ gãy điều thuốc trong tay, thờ ơ nói: “Tớ cùng Sở Hạo Dương có xích mích, cậu cũng không phải không biết.”

“Không phải cậu ấy đi tìm cậu nói xin lỗi rồi sao?”

“Cậu cảm thấy chuyện này nói xin lỗi là có thể có tác dụng hay sao?”

Lúc này Lý Hoài An ngược lại ghen hòng.

Cố Liên Phong ngẩng đầu nhìn cậu ta một cái, thấy thẳng oắt này tám phần mười là biết được cái gì.

Đáng tiếc sau khi hần thăm dò vài câu, nhưng cái gì cũng hỏi không ra.

Cuối cùng Lý Hoài An dụi tắt điều thuốc trong tay, thở dài, khuyên nhủ: “Dù thế nào các cậu cũng đã có giao tình nhiều năm, cậu nếu có rảnh, liền đến thăm cậu ấy một chút đi. Mấy ngày hôm trước phát sốt chuyển đến viêm phổi, đi vào bệnh viện của chú tớ, nhìn qua có chút nghiêm trọng.”

Cố Liên Phong lại không nói lời nào.

Mấy người bên trong là do hần hẹn ra, cũng là hần khiến người quá chén, không có khả năng cứ mặc kệ như vậy. Cố Liên Phong tự giác qua tính tiền, thuê phòng trên lầu cho bọn họ, nhờ người đàn xếp cho từng người một đầu vào đây. Còn lấy lòng mua thẻ hội viên, mỗi người một thẻ bày ở đầu giường.

Làm xong những thứ này, cầm áo khoác của mình mới ra cửa, lại bắt gặp Lý Hoài An đang đứng đấy.

Không khỏi cười nói: “Cậu còn chưa về sao, bằng không hai ta tìm một chỗ uống thêm vài ly?”

Lý Hoài An tự động không để ý đến mấy phần không có ý tốt trong lời này, trực tiếp kéo hắn đến bãi xe.

Mở cửa xe mới nghĩ đến hai người đều uống rượu, không cách nào lái xe.

Cố Liên Phong khoác áo trên vai, không nhanh không chậm nói: “Anh em, cậu muốn đi đâu, có thể cho cái tên không? Tớ cũng dễ gọi người tới chở đi.”

Lý Hoài An đưa tay đóng sầm cửa xe: “Chú hai tớ vừa gọi điện thoại tới đây, nói Sở Hạo Dương vừa mở mắt liền muốn xuất viện, đứng cũng không vững lại còn có thể làm loạn, gọi tớ lập tức đến thu thập cục diện. Nhưng mà cậu xem, Sở Hạo Dương kia là người tớ có thể chịu đựng nổi hay sao?”

Cậu chưa nói xong Cố Liên Phong liền muốn xoay người, Lý Hoài An vội vàng giữ vai hắn, thuận thế ôm eo: “Cố Liên Phong, cái này chỉ có cậu mới có thể giúp tớ. Sở Hạo Dương nổi điên chính là tiểu quái thú Godzilla, chỉ có cậu kiềm chế được..”

“Cậu buông tay a!”

“Cậu không giúp tớ liền không buông, cậu muốn xuống tay liền xuống tay, đừng đánh mặt là được.”

Cố Liên Phong bị sự vô lại của cậu ta chọc cho buồn cười.

“Ai nói cậu tớ không đi?”

Hắn dùng sức đẩy người ra, Sở Hạo Dương khỏe như vậy thế nhưng lại phải vào viện, hơi chút liền tưởng liền không khỏi có chút chột dạ, về tình về lý hắn chính là nên đến thăm.

Lý Hoài An đang làm âm với hắn, thấy Cố Liên Phong thuận theo lập tức đứng thẳng người, chỉnh sửa quần áo, khôi phục lại hình người dạng chó.

Lúc bọn họ tới bệnh viện, vừa lúc đến giờ ăn cơm chiều, dọc hành lang khu nội trú tràn ngập mùi đồ ăn. Bệnh viện này là bệnh viện số một số hai của G thị, nhưng khu nội trú trung tâm dù sao cũng đã có thâm niên, Sở Hạo Dương ăn, mặc, ở, đi lại đều có yêu cầu cao, quét mắt đến trần nhà thiếu một mảng, liền thấy được đường ống gỉ sét bên trong, Cố Liên Phong cảm thấy hắn có thể lý giải được tâm tình đòi muốn xuất viện của đối phương.

Lý Hoài An đụng trúng chú hai cậu ta, ông liền dẫn bọn họ đến phòng bệnh của Sở Hạo Dương.

Chú hai của Lý Hoài An là Phó viện trưởng ở đây, cùng Sở Hạo Dương chạm mặt mấy lần.

Tối hôm qua Sở Hạo Dương là do người trực ca của cửa hàng tiện lợi đưa tới, người nọ đưa đến liền đi thẳng, bệnh viện bên này cũng rất lúng túng, dù sao hiện tại y học cải cách, tổn thất tiền cũng phải do bác sĩ tự mình xuất tiền túi. Truyền nước biển xong liền không biết làm gì cho phải.

Vừa vặn lại khiến cho chú hai của Lý Hoài An đụng phải, mới sắp xếp cho người đến một phòng bệnh độc lập.

Lý Hoài An cùng Cố Liên Phong được dẫn đến trước cửa phòng bệnh, hộ lý giữ cửa chịu trách nhiệm trị liệu cùng trông coi cộng thêm một đồng bác sĩ y tá xem náo nhiệt đều được mời rời đi, cho Lý Hoài An một cái liếc mắt, ý là bảo cậu tự mình giải quyết.

Lý Hoài An lập tức quay đầu, còn truyền đạt y nguyên cho Cố Liên Phong.

Cố Liên Phong kéo tay áo đến khuỷu tay, hai tay đút túi, áo khoác còn vắt trên cánh tay, hất cằm một cái, ý bảo Lý Hoài An đẩy cửa.

Phòng bệnh là phòng đôi, nhưng hiện tại chỉ có một người nằm một bên giường. Dưới đất là một cái xe đẩy ngã ngửa, chai thuốc, cái kẹp, ống chích, còn sát trùng gì đó rơi vãi đầy đất. Giá tiêm tĩnh mạch cùng một dụng cụ làm gì đó không biết cũng nằm dưới đất.

Một phòng hỗn loạn.

Lý Hoài An đưa mắt nhìn bộ dạng ngoẻo đầu vùi trong gối của Sở Hạo Dương, liền chắc chắn: “Nhất định là tiêm thuốc an thần, nhất thời nửa khắc cũng chưa thể tỉnh lại, hai ta vẫn là đi ăn một bữa cơm trước đi.”

Cố Liên Phong đứng đó nhìn: “Cậu đi ăn đi, cho tớ cùng Sở Hạo Dương một phần.”

Lý Hoài An có chút giật mình nhìn hẩn, ngược lại không nói gì, mở cửa đi ra.

Cố Liên Phong đến gần vài bước, từ trên cao nhìn chằm chằm Sở Hạo Dương phía dưới.

Sắc mặt cậu hồng đến không xong, trán vẫn còn đổ mồ hôi, môi rồi lại khô khốc trắng bệch. Áo sơ mi mặc trên người thế nhưng vẫn là cái áo khi rời đi nhà Cố Liên Phong ngày đó, nơi cổ áo đã có chút bẩn, một vết tụ máu sưng lên, lớn bằng ngón tay cái, lộ ra từ cổ áo để hở.

Cố Liên Phong đưa tay đụng một cái, ngón tay lạnh buốt hạ xuống, làn da nóng hổi lập tức rút lại, phát ra một tiếng rên rỉ mơ hồ. Hẩn chỉ cần hơi chút hồi tưởng, là có thể phác họa ra trên cơ thể này có bao nhiêu dấu vết như vậy. Hơn nữa nơi bị thương trên người Sở Hạo Dương cũng không chỉ có chừng này.

Hẩn cau mày.

Lại dùng mu bàn tay thử độ nóng trên trán.

Vào tay vẫn là nóng bỏng.

Cố Liên Phong vắt áo khoác chỗ chân giường, ra ngoài tìm bác sĩ. Một lát sau cầm một cái khay tiến vào, đặt trên tủ đầu giường, lại khóa trái cửa phòng.

Trên tay phải của Sở Hạo Dương là kim luân.

Cố Liên Phong nhìn mấy vết trên mu bàn tay Sở Hạo Dương, liền biết bác sĩ cũng không dễ dàng.

Hẩn tăng điều hòa lên một chút, vén chăn lên, bắt đầu cởi áo sơ mi của Sở Hạo Dương.

Nút cuối cùng được mở ra, cả nửa người liền lộ ra ngoài.

Những vết hằn dây ngày đó, tất cả đều sưng phồng chồng chéo lên nhau... ánh đèn sáng choang trong phòng bệnh chiếu xuống, khó coi đến cực điểm.

Thái dương Cố Liên Phong giật giật.

Nhưng vẫn là mặt không đổi sắc mở ra bông tiết trùng, dùng kẹp kẹp lại, nhúng vừa đủ cồn i ốt, bắt đầu xử lý từ phía trên.

Có lẽ là dây thường mài rách da, lại một đường không xử lý, cộng thêm bị quần áo ủ, thời tiết này, không nhiễm trùng mới kỳ quái. Rất nhanh một lọ cồn i ốt đã dùng hết rồi, Cố Liên Phong lại mở một lọ, dùng kẹp kẹp một miếng bông, đặt lên vết dây hằn.

Này vừa vặn từ vết sưng bên phải lướt qua chỗ da bị mài rách xung quanh đầu vú, đỡ ửng một cách không bình thường.

Kết quả bông y tế vừa đụng một cái, vùng da thịt đỏ tươi kia lại đột nhiên giật giật.

Chờ đến khi dề xuống toàn bộ.

Phía trên liền truyền đến một tiếng thở dốc dồn dập lại kéo dài.

Cố Liên Phong dừng lại động tác, mặt không đổi sắc ngẩng đầu, liền đối diện ánh mắt khẩn trương đến có chút co quắp của Sở Hạo Dương.

Hẩn nhìn chăm chú vài giây, lại lần nữa cúi đầu.

Tiếp tục dùng kẹp bôi thuốc, chẳng qua là lau vội vàng, viên nhỏ liền dựng đứng lên, lóe lên ánh sáng trơn bóng.

Này vốn ra cũng không có gì ái muội.

Cố Liên Phong hơi hạ mắt, động tác trên tay hơi mạnh, cái kẹp bằng kim loại lạnh buốt dùng sức sát qua

“A!”

Cố Liên Phong ngẩng đầu liền nhìn thấy phần cổ ngửa ra đến cực hạn cùng yết hầu nhấp nhô của Sở Hạo Dương.

Lại hướng lên, bờ môi hơi mở... cùng với ánh mắt ướt át.

Ánh mắt hần vô thức lóe lóe, từ cổ đến xương quai xanh lại thẳng tắp lướt xuống ngực cùng bụng... cảm thấy có chút mờ mắt không ra.

Động tác của Cố Liên Phong dừng một hồi, lại tiếp tục xuống dưới.

Tỉnh táo nhanh chóng xử lý ngực, giờ tay chuẩn bị cởi ra quần của Sở Hạo Dương.

Kết quả vừa cúi đầu...

Mẹ kiếp, tiểu tử này vậy mà cứng.

Cố Liên Phong thầm mắng một câu, trên mặt không chút biểu tình, vẫn lưu loát mở thắt lưng, kéo khóa quần xuống, cũng không thèm để ý, tiếp tục xử lý bụng dưới cùng đùi.

Thứ đồ chơi kia của Sở Hạo Dương cũng không phải hần mới thấy lần đầu.

Hai người bọn họ từ cấp ba sẽ cùng đánh nhau, xem phim vàng bắn súng, còn so lớn nhỏ.

Nếu như người này đã tỉnh, vậy bọn họ tất nhiên sẽ có chuyện phải nói, hơn nữa Lý Hoài An không lâu nữa sẽ trở lại, Cố Liên Phong không có tâm tư dùng dằng dây dưa, đặc biệt nhanh hơn động tác trong tay.

Xử lý vùng bụng xong, sau đó là đùi, bắp đùi lại càng là khu vực nguy hiểm, Cố Liên Phong đụng hai cái, Sở Hạo Dương liền rên một tiếng. Nhưng chỉ cần hần ngẩng đầu nhìn, Sở Hạo Dương lập tức nín lại.

Chẳng qua là chờ đến khi hần lật người, bôi thuốc cho phần bả vai, có lẽ là nhìn không thấy ánh mắt của Cố Liên Phong, tiếng rên nghẹn nơi cổ họng của Sở Hạo Dương vẫn là nghẹn ngào nước mắt phát ra.

Từ vai đến eo, vết đỏ ửng sưng trợt vào khe núi, lại kéo dài tới cặp mông sưng đỏ.

Cố Liên Phong vừa thu tay lại, trong đầu không khỏi hiện lên hình ảnh hần đem chuối hạt từ chỗ sâu bên trong kéo ra.

Trên mặt lần đầu tiên hiện lên vẻ khổ não.

Chợt lắc đầu, mở ra thuốc mỡ tiêu sưng hóa ứ, không tìm được bao tay cao su, hần nhìn một vòng, đành phải nặn ra đầu ngón tay.

“Đừng lộn xộn.”

Cố Liên Phong dặn dò một câu, lại bổ sung: “Không cho phép lên tiếng.”

Sau đó cho ngón tay dính thuốc mỡ đi vào.

4. Chương 4

Thời điểm Lý Hoài An gõ cửa, Cố Liên Phong đứng lúc xoa ản xong rồi, kéo chăn đắp lên cho Sở Hạo Dương, hô lớn: “Chờ một chút.” Quay người sắp lại khay thuốc.

Hần làm xong muốn đi mở cửa, liền nhìn thấy Sở Hạo Dương ở bên kia đang chật vật kéo xuống tay áo bên cánh tay không truyền dịch.

Cố Liên Phong liền đặt đồ trong tay xuống, đi qua hỗ trợ.

Tay Cố Liên Phong vừa đụng đến, Sở Hạo Dương lập tức bất động. Chờ đến khi Cố Liên Phong cúi đầu cài lại nút cho cậu, lại vụng trộm ngẩng đầu nhìn chăm chú.

Cố Liên Phong cũng không phải không phát hiện ra, nhưng hẳn thật sự không biết bày ra biểu tình gì, vì vậy liền làm như không thấy.

Chờ đến khi mở cửa cho Lý Hoài An, Cố Liên Phong cho đối phương đi vào trước, mình đi trả khay thuốc. Lúc trở về liền nhìn thấy Lý Hoài An dựa cửa đứng đấy, tay cầm điều thuốc một bộ dạng muốn hút lại không dám hút.

Dù sao đây cũng là bệnh viện, còn là bệnh viện của chú hai cậu ta.

Chính là Cố Liên Phong không hiểu, Lý Hoài An làm gì đứng cửa không vào.

Chờ đến khi hẳn đến gần, Lý Hoài An thu chân đứng thẳng, nhét gói đồ ăn trong tay mình vào ngực hẳn: “Tớ đi trước a.” Nói xong cũng không quay đầu lại, gọn gàng lưu loát mà đi rồi.

Cố Liên Phong bật cười, xách đồ ăn trong tay, đẩy cửa tiến vào.

Chỉ sợ hẳn đoán đúng, Lý Hoài An tám phần mười biết cái gì đó.

Lúc hẳn đi vào Sở Hạo Dương đang ngồi ở đầu giường tháo ống quần xuống.

Ống truyền dịch vốn cắm trên mu bàn tay rũ xuống không trung, nước theo kim truyền nhỏ xuống đất tí tách.

Cố Liên Phong vừa đặt đồ trong tay xuống tủ đầu giường, Sở Hạo Dương giật bắn mình như bị sét đánh, lập tức ngừng đầu lên.

“Cậu muốn làm gì?” Cố Liên Phong làm cho mình không thêm để ý đến phản ứng này của cậu, cởi túi, lấy hộp cơm bên trong ra: “Có chuyện gì ăn xong rồi hãy xử lý, tớ có lời muốn nói với cậu.”

Hắn lấy hộp cơm ra, thuận tay đưa cho Sở Hạo Dương một cái.

Kết quả mở ra xem, Lý Hoài An mua là cơm bò nạm*.

(* như cơm cà ri ak.)

Cố Liên Phong không quá thích ăn thịt bò, hẳn cực kỳ kén ăn, nếu ăn thịt bò, nhất định phải xử lý đến không còn chút mùi tanh. Chẳng qua là lúc này cũng không được lựa chọn, dùng đĩa gấp lên bốn năm miếng, vốn là chuẩn bị ném vào thùng rác, khéo mắt liếc qua liền thấy bộ dạng bị phá hư* của Sở Hạo Dương, nhớ tới thằng nhóc này thích ăn nhất là thịt dê bò, cổ tay chuyển hướng, liền gấp đến hộp cơm của cậu.

(*Nguyên văn lạt thủ tồi hoa: dùng thủ đoạn độc ác tàn phá cái đẹp, cũng là dùng thủ đoạn tàn nhẫn phá hư cái đẹp.)

Sở Hạo Dương hơi nghiêng người ra sau, rõ ràng là có chút được sủng mà sợ.

Tiểu tử này rốt cuộc đã làm nên chuyện thất đức gì a?

Cố Liên Phong liền buồn bực.

Sở Hạo Dương là gì của hẳn? Giao tình cho đến bây giờ, đã sớm không thể hình dung bằng hai từ bạn bè.

Là bạn thân, càng là anh em.

Đừng nói đến giao tình hai người chơi từ nhỏ đến lớn, chỉ cần nói đến việc Sở Hạo Dương mấy lần tại trong lúc nguy nan giúp đỡ hẳn, những lần sống chết có nhau cũng không quá đáng.

Nhưng tại sao, trong máy tính hẳn vậy mà tồn tại những ảnh chụp đó, còn có video... dựa vào tính tình của hẳn, cũng không phải là lưu lại cho mình xem đi?

Đừng, nhưng tuyệt đối đừng.

Cố Liên Phong cười khê một tiếng, hạ quyết tâm phải hỏi thăm mọi chuyện cho ra nhẽ.

Bỏ một miếng cuối cùng vào miệng, rút ra một khăn giấy ướt lau sạch từng ngón tay.

Sở Hạo Dương rất nhanh cũng buông đĩa.

Nhìn bộ dạng mặt đỏ môi trắng của cậu, rõ ràng vẫn còn yếu ớt, lúc này ngồi ở đầu giường, lưng nhưng vẫn ưỡn đến thẳng tắp, mọi cử động vô cùng đoan chính xinh đẹp.

Cố Liên Phong chờ cậu buông đũa, dứt khoát không quanh co lòng vòng: “Cậu đây là có chuyện gì?”

Ai ngờ Sở Hạo Dương chống bàn đứng lên, đầu gối mềm nhũn liền muốn quỵ xuống. Cố Liên Phong cũng không dám nhận phần đại lễ này, còn chưa nói đến đây là nơi công cộng, một lần chưa quen hai lần sẽ quen*, hần nhanh tay lẹ mắt giữ lại cánh tay người ta, đẩy lên giường: “Ngồi nói.”

(*Nguyên văn nhất hồi sinh nhị hồi thực.)

Giọng nói của Sở Hạo Dương có chút khàn, cúi đầu ngồi đó, hoàn toàn không có một bộ cao cao tại thượng giống ngày thường: “Chủ nhân..”

“Nói cho đúng!”

Cố Liên Phong sàu đến nhéo nhéo mũi, thật muốn mở đầu của cậu ra, nói lại cái dây thần kinh không biết như thế nào bị nối sai rồi.

“Về sau gọi tên tớ, có nghe không?” Trong lúc Sở Hạo Dương vụng trộm nâng mắt nhìn hần, Cố Liên Phong hạ tay xuống, trên khuôn mặt tuấn tú ngược lại vẫn không nhìn ra chút biểu tình: “Cũng không cần gọi như vậy, nói đi, mấy ngày nay cậu làm sao vậy? Như thế nào sẽ vào viện.”

Nếu là Sở Hạo Dương trong ấn tượng của hần, Cố Liên Phong chắc chắn sẽ không dùng giọng điệu như vậy, nhưng mà hần phát hiện, đối mặt với người này, chỉ như vậy mới có thể dễ dàng nói chuyện.

Quả nhiên nghe được ý tứ ra lệnh trong lời nói của hần, Sở Hạo Dương nói chuyện quả nhiên bình thường hơn rất nhiều: “Mấy ngày nay, vẫn luôn bận rộn công tác, buổi tối đến cửa hàng tiện lợi mua đồ, có chút tuột huyết áp ngắt đi mà thôi.”

Nói đến mấy chữ cuối cùng, dù đã giấu kỹ, Cố Liên Phong vẫn có thể nghe ra vài phần xấu hổ.

Nhưng Cố Liên Phong lập tức phản ứng lại, dò xét: “Vậy mấy ngày này cũng không thay quần áo?” Sở Hạo Dương rõ ràng vẫn mặc bộ đồ khi rời nhà mình đi ngày ấy.

Sở Hạo Dương lập tức ngậm chặt miệng, không chịu nói.

Lông mày Cố Liên Phong chậm rãi nhíu chặt, cuối cùng dứt khoát nhấn lại một chữ.

Sở Hạo Dương rõ ràng không nói thật với hần!

Sở Hạo Dương là ai a, từ nhỏ một giọt nước mắt rơi cũng là một hạt đậu vàng, ăn ngon mặc đẹp ba mươi năm, như thế nào hiện tại giày vò mình như vậy?

Còn “bận rộn công tác”! Buồn cười! Bận rộn công tác bạn thành cái dạng này?

Cho dù ngày mai làm ăn có phá sản, Sở đại thiếu cũng không đến nỗi này.

Muốn nói mới vừa rồi là có chút phát sầu, lúc này đây lại có chút phần nộ.

Tốt xấu Sở Hạo Dương cậu có tiền có thế, đặt trong đám người nhị đại kia, cũng xem như người thành đạt rồi, giày vò mình như vậy tính là cái gì? Hả?

Hần hiện tại cũng không muốn để ý tới giữa hai người rốt cuộc là có ân oán gì, cho dù về sau hai người biến thành người dưng, hần cũng không muốn nhìn thấy cái dạng này của Sở Hạo Dương.

Khó coi!

Cố Liên Phong cầm lên áo khoác vắt ở chân giường, sườn mặt hướng về Sở Hạo Dương: “Về sau cậu đừng dùng cái bộ dạng này, hào hoa phong nhã tiêu tiền như nước* cho tốt, đừng tự tìm cái không thoải mái cho mình.”

(*Nguyên văn Tiên y nộ mã : ăn mặc đẹp cười ngựa xinh đẹp; ý chỉ phục sức đắt tiền, hào nhoáng. Về sau huy kim như thổ .)

“Cậu! Đây là có ý gì?”

“Ý trên mặt chữ. Về sau hai ta coi như không biết.”

Tức giận còn nhen trong lòng, rốt cuộc vẫn phải phun ra hai chữ kia: “Khó coi.” ngay sau đó liền đi.

Không nghĩ tới đột nhiên “cạch” một tiếng!

Giá truyền dịch đang yên lành không biết đắc tội người nào, nằm chổng chơ dưới đất, Sở Hạo Dương chống tay đứng lên, biểu hiện trên mặt vừa dữ tợn lại phần nộ.

Bộ ngực cậu phập phồng: “Cố Liên Phong, cậu muốn đổi ý hay sao?”

Nghe ý tứ này liền biết, có lẽ giữa hai người là có ước định gì đó.

Hắn hiện tại cũng lười quản những cái kia, mặc kệ sau năm năm bản thân bởi vì sao làm như vậy, hắn hiện tại đều không tiếp thu được cũng căn bản không muốn chơi, bởi vậy liền sáng khoái gật đầu: “Đúng, tôi đổi ý, tôi không chơi.”

“Choang!” một tiếng.

Bình hoa trên tủ đầu giường bị hất xuống đất, từng cánh hoa trộn lẫn nước cùng vụn thủy tinh, một mảnh đỏ một mảnh trắng.

Ngực Sở Hạo Dương phập phồng vài cái, rõ ràng là nổi giận, nhất thời không còn bộ dạng cúi đầu lúc trước, âm u nhìn hắn: “Cậu đừng quên, chỉ cần một câu của tôi, cậu xem G thị có còn ai dám giúp cậu.”

Cố Liên Phong cũng không thoải mái, cũng không phải đối với Sở Hạo Dương, mà là đối với chính mình.

Hắn như thế nào cũng không nghĩ ra, sau năm năm bản thân tuy nói công thành danh toại, nhưng lại biến thành loại người nhất gan như vậy! Lại bởi vì loại uy hiếp này mà buông tha cho nguyên tắc của mình, làm ra những chuyện lộn xộn này?

Hắn càng nghĩ càng bức, cũng không quay đầu lại, lạnh lùng nói: “Cậu muốn thế nào tùy ý, tóm lại tôi không chơi.”

Dừng bước chân: “Xem như uống công làm anh em mấy năm này.”

Nói xong hắn mở cửa liền đi ra ngoài.

Kết quả còn chưa đi được mấy bước, sau lưng tiếng cửa đánh vào trên tường “rầm” một cái, sau đó liền một trận gió, một người đâm thẳng vào sau lưng.

Cố Liên Phong bị sức lực kia đẩy về phía trước, liền trực tiếp ngã nhào xuống đất.

Sở Hạo Dương kia hóa động kinh, chân trần liền đuổi theo, còn thành công đẩy ngã hắn rồi.

Mất thấy người vây quanh xem náo nhiệt, Cố Liên Phong cảm thấy vô cùng tức giận, quay người kéo cậu ra, níu cổ áo cậu đứng lên, cũng là Sở Hạo Dương bệnh yếu, không có lực đánh trả, đã bị hắn trực tiếp kéo về phòng bệnh. Cố Liên Phong ném cậu vào trong, bàn tay siết chặt, tức giận đến cả người phát run, nhưng cuối cùng chỉ lạnh lùng liếc cậu ta một cái, xoay người rời đi.

Kết quả mới đi được vài bước, đột nhiên đứng lại.

Trong lòng hắn, Sở Hạo Dương vẫn là người anh em giúp đỡ bạn bè không tiếc cả mạng sống kia.

Hắn từ trước đến nay không dễ gần, nhưng đối với Sở Hạo Dương, rồi lại dễ dàng mềm lòng.

Chờ bác sĩ cầm thuốc tiến vào, hắn dựa tường đứng thẳng, nhìn vết máu trải dài dưới đất mà sợ run.

Chảy nhiều máu như vậy, vết thương phải sâu đến chừng nào, đuổi theo như vậy, bản thân không có cảm giác gì sao?

Bị hắn kéo về như vậy, bàn chân phải thành cái dạng gì rồi?

Bác sĩ tiến vào chưa lâu lại đi ra, đi thẳng về phía Cố Liên Phong: “Người bệnh không cho tôi đụng cậu ấy, xử lý cái này như thế nào a? Cậu khuyên nhủ cậu ta đi rồi hãy kêu tôi, bệnh viện bận rộn như vậy, không biết có bao nhiêu người đang chờ ngoài kia.”

Cố Liên Phong đành phải nói xin lỗi với người ta.

Đi tới cửa thử dài, vẫn là đẩy cửa đi vào.

Vừa rồi hần quãng lại mấy câu liền lưu loát rồi đi, có bao nhiêu soái a? Lúc này lại lộn trở về, thật sự rất mất mặt.

Tuy rằng trong lòng Cố Liên Phong nghĩ như vậy, trên mặt rồi lại không biểu hiện ra ngoài.

Hắn nhìn Sở Hạo Dương sắc mặt trắng bệch ngồi trên ghế sofa, mảnh thủy tinh chính mình làm ra rải đầy đất, vết máu dưới chân từ cửa ra vào thẳng đến bên sofa.

Nhìn thấy Cố Liên Phong đi đến, Sở Hạo Dương vẫn không nói lời nào, lưng rồi lại uốn đến còng thẳng.

Cố Liên Phong còn không biết cậu?

Sĩ diện a, cảm thấy không còn mặt mũi a.

Cố Liên Phong chẳng muốn phí công làm công tác tư tưởng cho cậu, đi qua ném áo khoác, trực tiếp ngồi xuống bên cạnh Sở Hạo Dương, cúi người cầm lấy cổ chân cậu đặt lên đùi mình.

Má ơi bàn chân đều đã máu chảy đầm đìa, vẫn còn cầm mảnh thủy tinh, không biết đã vào sâu đến đâu.

Lúc này còn không cho bác sĩ đụng vào?

Đây không phải là tự ngược mà là... khoe miệng Cố Liên Phong giật giật, nói không chừng thật chính là tự ngược a.

Hắn dùng sức, giữ lại người đang có ý định rút về: “Chịu được? Đuổi bác sĩ ra ai xử lý cho cậu, cậu cứ để như vậy hay sao?”

Sở Hạo Dương mặt lạnh.

Chờ đến khi Cố Liên Phong không nhanh không chậm hỏi lại lần nữa, cậu mới không kiềm chế được, khoe miệng run rẩy hỏi lại: “Cậu thật sự không biết? Tôi bây giờ căn bản không chịu được ai khác ngoại trừ cậu đụng vào, cậu muốn tôi phải nói thế nào?”

Cố Liên Phong quả thật lấy làm kinh hãi, nhìn Sở Hạo Dương miệng run run, ngực phập phồng phập phồng, biểu tình trên mặt biến ảo đan xen, một hồi phần nộ một hồi cảm thấy thẹn lại một hồi ủy khuất, nhiều nhất là tức giận, liền không dám hỏi kỹ.

“Hiện tại nhất định phải xử lý, cậu nhịn một chút.”

Cố Liên Phong gọi bác sĩ đến, mắt thấy Sở Hạo Dương vẫn là thái độ không bạo lực không hợp tác, hần nhú nhú mày, đi qua ngồi trên ghế sofa, kéo hai chân đang co trong ngực ra, ấn chặt xuống, ra hiệu bác sĩ bắt đầu làm.

Tay hắn nắm chặt cổ chân Sở Hạo Dương, gần như có thể cảm nhận được mạch máu dưới da nẩy lên, bàn chân vốn bóng loáng cầm đầy mảnh thủy tinh lớn nhỏ, hiển nhiên là lúc phát điên căn bản không để ý dưới chân là gì. Bác sĩ dùng nhíp gỡ từng cái một, theo lý thuyết đáng ra phải đau đến không xong, Sở Hạo Dương lại cố tình cắn răng nhịn xuống, nhưng chỉ cần tay bác sĩ không cẩn thận đụng phải cậu, Sở Hạo Dương lại giống như bị rần rần, liều mạng rứt chân về.

Cố Liên Phong cảm thấy này hơn phân nửa là tâm bệnh, thương trên chân đã thành cái dạng này, ngón tay chạm vào có thể có cảm giác gì, hần cũng không nói gì, bỏ ra một tay kéo áo khoác qua, trực tiếp phủ lên mặt Sở Hạo Dương, cuối cùng cũng thành thật một chút.

Vừa nghe mấy lời uy hiếp của Sở Hạo Dương, hần còn tưởng rằng xong rồi, tưởng rằng tiểu tử này nắm được nhược điểm gì uy hiếp hần chơi... mấy trò quỷ này. Không nói được chính là Sở Hạo Dương có loại đam mê không thể cho người biết. Kết quả hiện tại nhìn qua dường như không phải chuyện như vậy a.

Ai có thể tự mình giày vò mình thành như vậy chứ?

Bác sĩ mở cửa đi ra, Sở Hạo Dương vẫn còn trong ổ kia không nhúc nhích, Cố Liên Phong liền lấy áo ra.

Cánh tay bị níu.

Cố Liên Phong nhìn qua, Sở Hạo Dương nhíu mày, dễ nhìn thấy là đang chịu đựng cái gì đó.

Ánh mắt xuống chút nữa, liền giật mình ——

Dưới lớp quần áo bệnh nhân rộng thùng thình, rõ ràng đội lên một túp lều.

Này sẽ không phải là... từ này đến giờ?

Trong lòng Cố Liên Phong lộp bộp một cái, nhớ tới câu “căn bản không chịu được người khác ngoại trừ cậu” kia của Sở Hạo Dương, đừng nói là chơi đến quá trớn rồi đi?

Hai người đều không có động tác gì, cứ như vậy giằng co một hồi.

Cố Liên Phong ma xui quỷ khiến đưa tay qua, sau đó chậm rãi nắm chặt, cẩn thận quan sát vẻ mặt Sở Hạo Dương ——

Lông mày nhíu chặt giãn ra, sau đó lại càng thêm căng thẳng.

Nhưng cả người cậu rồi lại chậm rãi buông lỏng.

5. Chương 5

Đau bi, thật mẹ nó đau bi.

Trong tiếng nước ào ào, Cố Liên Phong mặt không biểu tình chà đi chà lại hai bàn tay, như vậy một lúc, nước rửa tay trong phòng vệ sinh đã sôi hơn nửa bình.

Vẩy vẩy tay, vài giọt nước bị văng ra ngoài, thanh niên thon dài trong gương xoay qua chỗ khác, rút khăn ra lau lau tay.

Kỳ thật Cố Liên Phong có chút tâm lý khiết phích, chuyện này ngoại trừ Sở Hạo Dương ai cũng không biết. Khi còn bé lưu hành mấy trò đánh trận, leo tường a trèo cây a lăn lộn trên đất a... Cố Liên Phong cho tới bây giờ cũng chưa từng vượt qua cửa ải tâm lý kia.

Hắn tướng mạo nhả nhặn tuấn tú, khi còn bé thiên hướng thanh tú, da lại trắng, nhìn qua đa số tưởng rằng là bé gái. Hắn phiền nhất người khác lấy cái này trêu ghẹo hắn. Nhất là có ai đó nói hắn giống như nữ sinh, chọc trúng liền phát hỏa. Vậy mà Sở Hạo Dương không biết sống chết, thấy Cố Liên Phong không muốn chơi đùa cùng bọn họ, liền nói hắn là “bé gái nhả nhặn nhớ nhớ”.

Cố Liên Phong bắt tại trận, cứng rắn đánh cậu đến cha mẹ nhận không ra. Đương nhiên Cố Liên Phong cũng không thu được kết quả tốt, gần nửa tháng không được lên lớp. Không đánh không quen, hai người cứ như vậy thân thiết lên.

Về sau trưởng thành ngược lại sẽ không nghiêm trọng giống như còn bé vậy, nhưng dùng tay đụng vào món kia... mặt Cố Liên Phong liền xanh.

Cố hết sức gạt qua cảm xúc lòng bàn tay làm thế nào cũng không thể rửa sạch.

Cố Liên Phong ở lại bệnh viện hai ngày, thân thể Sở Hạo Dương căn cơ vốn tốt, cũng đã gần như khôi phục hoàn toàn.

Hắn từ bên ngoài đẩy cửa tiến vào.

Chỉ thấy trong phòng bệnh nhiều hơn một cái xe lăn, chú hai của Lý Hoài An dẫn theo một bác sĩ ở bên kia đang cùng Sở Hạo Dương thương lượng cái gì đó.

Sở Hạo Dương vẫn là bộ dạng nằm trên ghế sofa lúc trước, mí mắt cũng không nâng lên, hoàn toàn là thái độ không hợp tác.

Chú hai của Lý Hoài An rất phiền, nhìn thấy Cố Liên Phong tiến vào vội vàng nói hẩn đi tới, đi thẳng vào điểm chính: “Tai nạn xe cộ liên hoàn, vừa tiếp nhận hơn mười người thương nặng, hiện tại giường ngủ đang thiếu.”

Ánh mắt dạo một vòng trên hai giường bệnh lớn trong phòng — các cậu này một chiếm liền hai cái.

Cố Liên Phong cũng không thương lượng cùng Sở Hạo Dương, biểu hiện vô cùng sáng khoái: “Vậy được, một mình cháu sẽ đi xử lý thủ tục xuất viện.” Hẩn biết Sở Hạo Dương không phải không phối hợp, mà là tình huống trước mắt lại lúng túng đến nói không nên lời.

Ánh mắt ở trên cái áo khoác cổ ý vòng ngang hông của Sở Hạo Dương bồi hồi một lúc, hẩn lấy một bao khăn giấy ném qua, thu lại mấy thứ thẻ y tế chứng minh thư đơn chẩn bệnh các loại, mở cửa liền đi làm thủ tục.

Chờ đến khi hẩn trở lại, Sở Hạo Dương nhưng đã thu xếp xong xuôi, chống ghế sofa muốn chuyển qua xe lăn bên cạnh.

Nhìn cậu di chuyển vô cùng khó khăn.

Cố Liên Phong cảm thấy có chút do dự, rốt cuộc vẫn đem bản khoản ngay cả hẩn cũng không rõ được ném qua sau đầu, hai bước đi qua cúi người trực tiếp ôm người lên khỏi sofa.

Ra trước cửa, Cố Liên Phong lại để cho Sở Hạo Dương ngồi chờ ở đại sảnh, cố ý đi tìm chú hai của Lý Hoài An nói câu cảm ơn.

Sau đó gọi một chiếc xe, động tác tự nhiên ôm Sở Hạo Dương tiến vào. Xe lăn đã trả lại cho bệnh viện, chờ đến khi tới dưới nhà của Sở Hạo Dương, hẩn cũng ôm người đi ra.

Tài xế còn hỏi có cần phụ giúp một tay không — a không cần đâu!

Cố Liên Phong không phải lần đầu ôm người như vậy, Sở Hạo Dương tuyệt đối là lần đầu để cho người ta ôm.

Từ sắc mặt cậu có thể nhìn ra, tâm tình lúc này căn bản không thể dùng ngôn ngữ để hình dung.

Cho dù lực tay của Cố Liên Phong không tệ, Sở Hạo Dương cũng biết tư thế này tốn rất nhiều sức, nhưng dù cậu có muốn tự mình đi thì cũng hết cách, chân còn quần băng, dép còn không xỏ được. Nhưng vẫn nhìn không được lo lắng đến Cố Liên Phong tay mềm quăng ngã cậu, hai tay quơ qua quơ lại cả buổi, cuối cùng vẫn phải vòng qua cổ đối phương.

Cố Liên Phong nhất định không thích như vậy, nhưng hẩn không nói gì, ngược lại còn nâng đỡ người ta xóc xóc lên.

Nhà của Sở Hạo Dương dĩ nhiên không phải lần đầu hẩn đến, nhưng căn phòng này... Cố Liên Phong ở một bên tùy ý quan sát một vòng, tìm được vị trí phòng ngủ, dùng chân đá vắng cửa, bỏ Sở Hạo Dương xuống giường.

Sau khi hẩn khó khăn đứng dậy, kết quả liền nhìn thấy?

Ảnh chụp phía trên đầu giường... không phải là Cố Liên Phong hẩn hay sao?

Trên đường đi hẩn đã sớm ấp ủ một bụng ‘chạm gối hàn huyền’ ‘tâm sự chân thành’ ‘dẫn dắt từng bước’... bấy tám điều nghĩ sẵn trong đầu khi vừa nhìn thấy cái này, liền, trực tiếp bay mất tâm.

(* bạn bè gần gũi, thân mật nói chuyện.)

(**Nguyên văn thôi tâm trí phức, tuần tuần thiện dụ.)

Hẩn nhìn chằm chằm vào ảnh chụp đầu giường không tha.

Cố tình Sở Hạo Dương nhấp nhô yết hầu, lại giải thích một câu: “Đó là cậu cứ một hai đòi để.”

Lời này càng khiến cho Cố Liên Phong giật giật cơ mặt, không được tự nhiên mà cầm lên khung ảnh.

Dưới góc phải ảnh chụp, cho thấy đây là mùa đông hai năm trước.

Bông tuyết rơi xuống đầu vai bọn họ, đã phủ một tầng mỏng. Bối cảnh là đường phố mờ mờ, dòng người tới lui như dệt cửu.

Hắn cầm một khăn quàng cổ đỏ thắm vòng qua cổ Sở Hạo Dương kéo đến gần sát mình, mỉm cười nhìn về phía máy ảnh.

Đồng thời hôn lên khoe miệng đối phương.

Muốn nói hai người trên tấm ảnh này là quan hệ anh em tốt, có người tin sao?

Ha ha!

Tại đây không lâu, hắn vẫn còn một lòng cho rằng Sở Hạo Dương tẩu hỏa nhập ma lợi dụng quyền thế uy hiếp lợi dụng, hắn tâm thanh cốt chính uy vũ bất khuất, cuối cùng vẫn là không thể vượt qua được hiện thực.

Cố Liên Phong cảm thấy gặp biến không hải của mình đã sắp tiêu xài xem như gần hết.

Khung ảnh trong tay bị người lấy đi.

Sở Hạo Dương một tay nắm khung ảnh, bản thân thì dịch đến gần hắn, tay kia đặt trên cổ tayhắn, ánh mắt không dời, giọng điệu cực kỳ hòa hoãn: “Liên Phong, có cái gì, chúng ta bình tĩnhthương lượng.”

Cậu nói chậm rãi, giọng hơi khàn, Cố Liên Phong nghe thấy trong lòng bỗng nhiên run lên mộtcái.

“Cậu không nghĩ rằng chúng ta nháo đến quá khó coi đi?”

Cố Liên Phong nhìn chăm chú vào hai mắt Sở Hạo Dương, rốt cuộc trong uy hiếp biểu hiện bên ngoài của người kia, đã tìm thấy một tia khấn trương cùng cấp bách không kìm nén được.

Cùng Sở Hạo Dương nhìn nhau vài giây, hắn đột nhiên nở nụ cười, lắc đầu, dường như cũng rất tiếc nuối: “Tôi đương nhiên không nghĩ, phải nói rằng tôi chưa từng nghĩ như vậy. Cậu nói...” Hắn cảm thán: “Chúng ta sao có thể nháo thành cái dạng như hôm nay?”

Sở Hạo Dương siết chặt khung ảnh bằng gỗ trong tay.

“Cậu muốn tôi đều cho cậu, cậu bây giờ chính là muốn đổi ý cũng không có khả năng.”

Cố Liên Phong hơi cúi người, cặp mắt đen như mực nhìn thẳng vào cậu: “Thật không?”

“Thật không?” lực tay nắm cổ tayhắn của Sở Hạo Dương vốn đã buông lỏng, lại siết chặt: “Cố Liên Phong, cậu đặt điều kiện, giờ cậu lại đổi ý?”

Cố Liên Phong vẫn nhìn cậu: “Nếu như tôi thật sự muốn đổi ý?”

Tay Sở Hạo Dương run run, rồi lại bật cười: “Cậu biến tôi thành cái dạng này, nhưng bây giờ lại muốn bứt ra?”

Trong lòng Cố Liên Phong lộp bộp một cái, giống như quả tạ trong tay Galileo*, bịch một tiếngtrực tiếp chạm đáy.

(*Định luật rơi tự do.)

Ngay tại lúc hắn đang cho rằng đối phương muốn chất vấn hắn ——

Suy cho cùng nghe ý tứ của đối phương, này thật đúng là chuyện mà không phải người bìnhthường có thể làm ra.

Hắn chỉ nghe thấy giọng nói lạnh lẽo của đối phương: “Cậu cảm thấy tôi còn có thể buông tay sao? Cố Liên Phong!”

Cả phòng an tĩnh.

Một hồi lâu mới truyền đến giọng nói giống như trêu đùa của Cố Liên Phong: “Vậy cậu muốnlàm gì? Phá hư sự nghiệp của tôi? Chặn đứng công ty của tôi? Khiến tôi đến cửa nát nhà tan không thể không đi cầu cậu?”

Hắn dừng một chút, rút cổ tay ra khỏi bàn tay của đối phương, ngược lại đặt lên vai cậu, dùng sức chậm rãi ép xuống.

Cố Liên Phong từ trên cao nhìn chăm chú xuống đối phương: “Nhưng mà, cậu cảm thấy có khả năng sao?”

Hắn lấy điện thoại ra ném đến đầu giường: “Gọi cho bác sĩ hoặc là người nào đó tùy ý, cậu hiện tại nhưng không thể chăm sóc được bản thân.”

Nói xong hắn mở cửa vừa định đi ra.

Kết quả sau lưng liền vang lên ba chữ: “Cố Liên Phong!”

Hắn quay đầu nhìn lại, hai chân của Sở Hạo Dương vậy mà trực tiếp dẫm xuống đất, mặt đau đến có chút vụn vụn, nhưng vẫn xông tới ấn hắn trên tường.

“Cậu muốn làm gì?”

Cậu nhìn qua rõ ràng là adrenaline phân bố quá thịnh, đã không còn biết đau là gì.

Trả lời hắn là một nụ hôn bất ngờ không kịp phòng bị.

Hung dữ mạnh mẽ, thấp thỏm không yên, vừa chạm liền rời.

Rơi xuống khoe miệng của hắn.

“Cố Liên Phong.” giọng Sở Hạo Dương trầm xuống: “Cậu còn muốn như thế nào,” cậu nói. Ngoại trừ yếu thế cùng nhượng bộ mơ hồ, dường như còn có ủy khuất cực lớn.

“Tôi đều chấp nhận không được sao?”

6. Chương 6

“Cậu còn muốn như thế nào, tôi chấp nhận là được không phải sao?”

Ngón tay Cố Liên Phong khẽ động, liền muốn đụng đụng chỗ vừa bị hôn, nhưng hắn kiềm chế, ngược lại đẩy đối phương ra: “Tôi muốn tôi không chơi, hảo tự hảo tán, cậu đồng ý không?”

Sở Hạo Dương càng thêm dùng lực đè hắn lên tường, từng chữ một: “Không có khả năng, cậu đừng nghĩ!”

Cố Liên Phong cười một tiếng, không nhin được nói: “Vậy cậu muốn thế nào? Cậu..”

Sở Hạo Dương hôn lên.

Lúc này không phải tại khoe miệng.

Cảm giác mềm mại lại khiến cho cả người hắn đều cứng đờ, thẳng đến khi xúc cảm ướt át dần thấm dò vào trong miệng hắn, Cố Liên Phong vội vàng nắm lấy vai đối phương.

“Sở Hạo Dương...” Hắn ở một khoảng cách cực gần nhìn người bạn nói khó vẫn chơi với hắn từ nhỏ đến lớn, nhất thời trong đầu xẹt qua vô số ý tưởng, nhưng lại buông tha cho từng cái một: “Tôi không muốn đoán, cậu nói cho tôi, tôi chấp nhận cậu cái gì?”

Dưới ánh mắt ngạc nhiên nghi ngờ của đối phương, hắn bất đắc dĩ cười cười, rốt cuộc vẫn phải trả lời: “Tôi mất trí nhớ.”

Cơ thịt dưới tay bỗng nhiên siết chặt, Sở Hạo Dương dường như muốn đến càng gần.

“Cậu nói gì?”

“Tôi nói tôi mất trí nhớ.” Cố Liên Phong lặp lại một lần, ngược lại thả lỏng: “Đừng hỏi, chính là ý tứ trên mặt chữ, tôi hiện tại thật sự là rất nhiều chuyện đều không nhớ rõ, trong đó bao gồm... cậu nói tôi chấp nhận cậu?”

Môi Sở Hạo Dương khép khép mở mở, không thể tin mà không ngừng quan sát hắn.

Đột nhiên giống như bưng tỉnh đại ngộ buông tay ra, cảm giác đau đớn bỗng ập đến, mặt mũi vắn vẹo hút khí, chậm rãi quay về trên giường.

“Vậy cậu còn nhớ rõ cái gì?”

Cậu bất động thanh sắc đánh giá Cố Liên Phong, đưa tay vỗ vỗ bên cạnh mình: “Đến, chúng ta ngồi xuống nói chuyện.”

Khóe miệng Cố Liên Phong giật giật, hắn thầm nghĩ, tiểu tử Sở Hạo Dương này, chỉ cần có chút cơ hội như thế, nhất định sẽ nắm lại quyền chủ động vào trong tay mình, cậu được lắm, vòng tới vòng lui cuối cùng vẫn đẩy đến trên tay người ta.

Trên môi vẫn lưu lại xúc cảm mơ hồ, Cố Liên Phong khẽ thở dài, thẳng lưng, chậm rãi bước đi thong thả ngồi xuống: “Đều nhớ, ngoại trừ chuyện của chúng ta, cái khác một chút cũng không quên.”

Sở Hạo Dương quan sát hắn, bắt đầu hỏi hắn một vài chi tiết, sau đó kéo đầu hắn qua kiểm tra, một hai phải tìm ra chỗ bị đụng trúng.

Bộ dạng hiện tại, mới là Sở Hạo Dương trong trí nhớ của hắn.

Cố Liên Phong mặc cậu giày vò, đồng thời chậm rãi nói: “Cậu nói một chút, hai người chúng ta, là xảy ra chuyện gì? Phải biết, trong trí nhớ của tôi, cậu chính là anh em tốt nhất.”

Ngón tay vén tóc hắn dừng lại: “Cậu ngược lại là quên đến sạch sẽ.”

Sở Hạo Dương buông tay, dùng một loại ánh mắt khó có thể tin được, nhìn hắn thật sâu, nhẹ nhàng “Hừ” một tiếng: “Cậu ngay cả như thế nào thổ lộ, lại cùng một chỗ với tôi đều đã quên hết rồi sao?”

Cho dù trong lòng đã có suy đoán, Cố Liên Phong vẫn là giật mình: “Cái gì?”

“Ba năm trước, tại bờ biển cát trắng, cậu xếp 999 ngọn nến, cậu nói cậu thích tôi.” Sở Hạo Dương mím mím môi, cuối cùng vẫn nói ra: “Đúng đúng, tôi lúc ấy chính là biểu tình này của cậu, liên tục hỏi cậu có phải nói giỡn hay không. Cậu nói không phải, tôi tức giận. Sau đó hai ta liền ở trên bãi cát đánh nhau một trận, cả người đều là cát, cuối cùng còn bị quản lý bãi biển phạt hai nghìn năm trăm tệ, là cậu đưa, cậu có thể kiểm tra tài khoản ngân hàng. Đêm hôm đó chúng ta đến bệnh viện băng bó vết thương, sau đó lại giằng co hơn nửa năm, cuối cùng vẫn là đi đến một chỗ.”

Ánh mắt Sở Hạo Dương âm trầm nhìn chăm chăm về phía hắn, từng chữ một: “Cậu bẻ cong tôi, xong rồi hiện tại liền muốn đi?”

Cố Liên Phong ngừng hô hấp, lời này thật đúng là không dễ trả lời, hỏi ngược lại: “Cậu nói tôi chấp nhận cậu, vậy là cái gì?”

Sở Hạo Dương trầm mặc một hồi, rũ mắt xuống: “... Không có gì.”

Cố Liên Phong nhìn cậu: “Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì... dù sao tôi cũng không nhớ rõ, cậu không nói cho tôi, tôi giải quyết vấn đề này như thế nào?”

Sở Hạo Dương chần chờ một lúc, khàn giọng nói: “Tôi không đồng ý chia tay với cậu... cậu nói... nếu như... trừ phi tôi đồng ý cậu... chơi... chơi...”

Cậu nói càng lúc càng nhỏ, đến mấy chữ cuối cùng gần như là khó có thể mở miệng.

Cố Liên Phong ngược lại hút một ngụm khí lạnh.

Đã xong, thật sự giống như hắn dự đoán, cái trò quỷ này không phải Sở Hạo Dương yêu cầu, ngược lại là chính mình ép.

Hắn nhất thời không còn mặt mũi nào.

Đột nhiên thích đàn ông còn chưa tính, còn vừa ý chính anh em tốt của mình? Dây dưa người ta còn chưa tính, vậy mà còn bội tình bạc nghĩa? Bội tình bạc nghĩa còn chưa tính, còn dựa vào tình cảm của người ta, đưa ra điều kiện làm nhục người thế này?

“Vậy cậu bây giờ phải làm sao?”

Ánh mắt của Cố Liên Phong cùng Sở Hạo Dương vừa giao nhau, lập tức dời đi chỗ khác.

Sau đó bên tai là câu hỏi dè dặt thận trọng của Sở Hạo Dương: “Vậy... cậu hiện tại còn muốn chia tay không?”

Khóe miệng Cố Liên Phong giật giật.

Muốn chia tay không?

Chia chia chia!

Sở Hạo Dương có thể đồng ý sao?

Dùng chân nghĩ cũng biết ——

Nhìn bộ dạng khép nép* này của Sở Hạo Dương, Cố Liên Phong sao có thể không biết cậu kỳ thật đang đánh cái chủ ý gì.

(*Nguyên văn tổ tiểu phục đề: khúm núm, tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục.)

Không phải là dùng bộ dạng yếu ớt*, lại khiến cho hắn không nở nhần tâm hay sao.

(*Nguyên văn kỳ chi dĩ nhược.)

Nhưng quả thật cũng đủ chọc tâm.

Vốn dĩ Cố Liên Phong căn bản sẽ không thua cậu một bộ này, lời đến khóe miệng không biết thế nào lại bẻ cong: “Tôi muốn chia tay cậu cũng không đồng ý, bây giờ còn hỏi cái gì?”

Chính mình cũng không lường trước được bản thân sẽ nói như vậy, Cố Liên Phong nhăn mày nhìn Sở Hạo Dương, thầm nghĩ người này rốt cuộc cho hắn ăn thuốc lú gì, bản thân như thế nào liền bao dung* đến độ ngay cả nam nữ đều không kỵ a.

(*Nguyên văn hữu dung nãi đại, trước nó còn có câu nạp bách xuyên: Biển có thể thu nạp trăm sông, dung chứa được nên mới thành ra to lớn. Ý chỉ người bao dung độ lượng nên tấm lòng lớn lao.)

Mức adrenaline của Sở Hạo Dương rốt cuộc đã trở lại phạm vi bình thường, liền bắt đầu cảm thấy đau, mặt mũi vắn vẹo, Cố Liên Phong nâng chân cậu trực tiếp vút xuống giường, mình thì đứng lên muốn đi.

“Cậu làm gì?” Sở Hạo Dương lập tức bắt hắn như bắt kẻ trộm.

Khóe miệng Cố Liên Phong nhếch lên: “Như thế nào, tôi còn cần phải bên cạnh phục vụ cậu 24 tiếng hay sao?”

Nói xong hất tay ra.

Trong lòng hắn đã sớm bị mấy lời kia của Sở Hạo Dương dán một mặt máu*, nhưng lại không muốn để cho đối phương nhìn ra, tránh cho người nọ được đà lần tới một tác lại muốn tiến lên một thước.

(* hồ đắc nhất kiểm huyết: ai hiểu và có thể dịch đc câu này thì báo mị. search thấy một mặt máu thường liên tưởng đến chảy máu mũi, còn câu trên là thật sự k hiểu ý câu nói j.)

Cố Liên Phong ra khỏi phòng ngủ, vốn định trực tiếp rời đi, ánh mắt rồi lại bị một tấm hình ở trong phòng khách hấp dẫn—— không cần phải nói, vẫn là ảnh chụp chung của hắn và Sở Hạo Dương.

Tấm ảnh này hắn có ấn tượng, bởi vì hắn bên kia cũng có một tấm y thế này——

Bọn họ vừa tốt nghiệp đại học, bừng bừng khí thế*, sắp sửa vùng vẫy trong bầu trời sự nghiệp.

(*Nguyên văn ý khí phong phát.)

Trong ảnh hai người vai kề vai, tươi cười sáng lạn, đứng ở đỉnh núi, sau lưng là ánh bình minh rực rỡ.

Ngón tay vuốt ve khung gỗ, biểu tình của Cố Liên Phong có chút khó lường.

Hắn nhìn quanh căn hộ này của Sở Hạo Dương, Sở Hạo Dương trên danh nghĩa có bao nhiêu căn hộ lớn nhỏ hần đều rành mạch, căn hộ này hần rồi lại không hề có ấn tượng, mà bố trí trong đây... tuy rằng không muốn thừa nhận, nhưng xác thật toàn bộ là thành đôi thành cặp. Vô số chi tiết nhỏ đều có thể nhìn ra, trong không gian này mỗi một góc đều tràn ngập một bóng dáng của người khác.

Mà người kia, lại chính là bản thân hắn.

Khung gỗ trong tay được hần nhẹ nhàng đặt trở về.

Cổ Liên Phong lấy ra một gói thuốc từ phía dưới tivi một cách tự nhiên, rút một điếu bỏ vào trong miệng bật lửa, mới bỗng nhiên kịp phản ứng lại, thiếu chút nữa bị sặc.

Loại phản ứng không cần suy nghĩ này.

Dường như hần thật sự ở trong căn phòng này một thời gian rất lâu.

Thật sự đã xảy ra rất nhiều chuyện.

Cùng một người.

Cổ Liên Phong đứng trước cửa sổ hút hơn nửa gói thuốc, đợi một điếu thuốc cuối cùng xuống gạt tàn, lấy di động ra, kiểm tra thông tin thu chi của ngân hàng ba năm trước đây, trong dự đoán có một khoản chi tiền phạt, Sở Hạo Dương cũng sẽ không dùng một thứ rõ ràng thế này để đi lừa hắn.

Hắn hiện tại tuyệt đối không muốn biết mình rốt cuộc là bị ma quỷ ám thể nào lại đi vừa ý Sở Hạo Dương, nếu như thật sự có chuyện như vậy... hần hiện tại nhất định phải biết rõ, mình và Sở Hạo Dương, rốt cuộc đã tiến hành đến bước nào rồi?

Bước một, bước hai, hay cả ba bước đều làm rồi?

(*bước 1 nắm tay, bước 2 hôn, bước ba lên giường.)

Trước mắt hiện lên hình ảnh Sở Hạo Dương trần trụi trụi quỳ gối trước phòng mình... còn có mấy video HD đầy trong ổ cứng, nào Cổ Liên Phong có chút đau.

Ài, xem ra là không cần làm điều thừa nữa.

Khó trách hần nhìn thấy bộ dạng cả người đầy dấu đỏ của người ta trong lòng lại sinh ra mấy ý niệm méo mó, thì ra là vấn đề sinh lý.

Việc đã đến nước này, tóm lại hần không thể ném người qua một bên.

Chờ đến khi Cổ Liên Phong làm tốt công tác tư tưởng, đẩy cửa vào, liền nhìn thấy Sở Hạo Dương sắc mặt tái nhợt nằm cứng đờ trên giường.

Cổ Liên Phong qua bên giường ngồi xuống, thuận tay thử độ nóng. Thân thể Sở Hạo Dương vẫn luôn vô cùng rắn rồi, lần này có thể sinh bệnh thành như vậy quả thật là giày vò đến tận xương.

Tay hần vừa để lên đã bị người bắt được.

“Tôi đói rồi, chuẩn bị cơm cho tôi.”

Câu này của Sở Hạo Dương giống như đã nói trăm ngàn lần, đặc biệt tự nhiên. Khiến cho Cổ Liên Phong không thích ứng được mà sưng sờ một chút.

Phải biết rằng trong lúc hai người vẫn còn là anh em, Sở Hạo Dương lúc nào sẽ có loại đãi ngộ này, mỗi lần tìm Cổ Liên Phong nấu cơm cho cậu, trong mười lần thì có bảy lần đánh về. Một tay trù nghệ (*tài nấu nướng) kia của Cổ Liên Phong, ngoại trừ đánh bóng vẻ ngoài, chính là vì phúc lợi của bạn gái sau này, như thế nào sẽ tiện nghi anh em tốt?

Nhưng hiện tại không giống ngày xưa, hần thật sự không có cơ sở để từ chối.

Tuy nói không thể để cho gia hỏa này quá đắc ý, trong lòng rồi lại sớm mềm rồi.

Cổ Liên Phong có một chút, bao che khuyết điểm.

Nhưng bao che khuyết điểm ở đây lại có chỗ khác biệt.

Trước kia khi còn là bạn bè thân thiết với Sở Hạo Dương, có người dám động đến một đầu ngón tay của Sở Hạo Dương, hẳn cầm vũ khí liền lên.

Nhưng bất kể là nghĩa khí hay anh em tốt thế nào đi nữa, giới hạn trong lòng cho tới giờ đều rất rõ ràng, vấn đề liên quan đến nguyên tắc không thể nào nhân nhượng dù chỉ một chút. Ví dụ, nếu như quan hệ giữa hai người là Sở Hạo Dương dùng thủ đoạn ép buộc, quần cậu có tình cảm nhiều hay ít, Sở Hạo Dương lại có bối cảnh gì, Cố Liên Phong hôm nay sẽ theo lẽ thường hoàn toàn cắt đứt với cậu.

Nhưng nếu như là quan hệ bạn... bạn trai, lại khác, đây là mâu thuẫn nội bộ nhân dân*, phải tiêu hóa giải quyết từ nội bộ.

(* là phát biểu của chủ tịch Mao Trạch Đông năm 1957 nói lên khái niệm chính trị. Khái niệm trong xã hội lúc ấy phân chia thành “hai loại mâu thuẫn bất đồng”, mặc dù mâu thuẫn địch và ta cùng “mâu thuẫn nội bộ nhân dân”. Mao Trạch Đông chủ trương, đối với mâu thuẫn địch và ta có lẽ chọn dùng chuyên chính để tiến hành giải quyết, mà đối với mâu thuẫn nội bộ nhân dân, chọn dùng phương pháp “Đoàn kết – phê bình – đoàn kết” tiến hành giải quyết.)

Huống hồ, đã thành người của hắn, hắn nhất định phải che chở.

Cố Liên Phong tuy rằng không cho Sở Hạo Dương sắc mặt tốt, nhưng lại vào phòng bếp hầm cháo, lại làm thêm hai món ăn, đều là thanh đạm tốt cho tiêu hóa, lại bưng đến trước mặt Sở Hạo Dương, đợi cơm nước xong xuôi lại nhìn cậu uống thuốc rồi mới định đi.

“Cậu đây là muốn làm gì?”

Cố Liên Phong vốn định bỏ lại cho cậu một câu “Mắc mớ gì tới cậu?” Hắn ghét nhất người khác khoa tay múa chân với mình, trước kia chia tay không ít bạn gái đều vì lý do này.

Kết quả vừa nhìn thấy bộ dạng còn chưa khỏe trên người đầy vết xanh tím của Sở Hạo Dương, rồi lại thở dài: “Tôi về cầm mấy bộ đồ đến đây.”

Khóe miệng Sở Hạo Dương khẽ động, nói một câu: “Cậu muốn đồ gì ở đây đều có.”

Cố Liên Phong liền mặt không biểu tình ấn cậu xuống giường, cúi người xuống: “Tôi chỉ muốn bản thân yên tĩnh một chút không được sao?”

Sở Hạo Dương đột nhiên kéo cổ áo hắn đến gần, nhòm người liền gặm một cái: “Cậu muốn biết cậu quên cái gì, tôi đều có thể nói cho cậu.”

Về mặt nhã nhặn tuấn tú của Cố Liên Phong bỗng nhiên có chút sừng sờ, cười nói: “Tôi chỉ muốn biết bản thân là như thế nào vừa mắt cậu, cậu cũng có thể nói cho tôi biết?”

Hắn vốn không có ý tứ gì, chỉ là đùa một chút. Nụ hôn chớp nhoáng không bằng nói là cắn kia của Sở Hạo Dương, bình tĩnh xem xét, hẳn thật đúng là không có gì phản cảm.

Giống như loại trình độ này, không biết bọn họ đã làm qua bao nhiêu lần.

Nhưng Sở Hạo Dương rồi lại cho hắn một sắc mặt khó coi.

Cố Liên Phong liền không khách khí nữa, trong lòng cũng đã tăng lên cho Sở Hạo Dương thành loại đãi ngộ VIP, bởi vậy cũng không muốn giằng co: “Cậu ngoan ngoãn đợi tôi, tôi một hồi sẽ trở lại, được không?”

Lúc hắn nói như vậy sắc mặt nhu hòa, nụ cười bên môi, dung mạo vốn đã vô cùng tuấn tú, khiến cho người ta không động tâm cũng khó.

Sở Hạo Dương trực tiếp choáng váng.

Mấy năm này, hai người vòng đi vòng lại, Cố Liên Phong thật đúng là cho tới bây giờ đều chưa từng như vậy với cậu.

Cậu có chút thừa nhận không được.

Chờ đến khi Cố Liên Phong ra ngoài đã được một lúc, cậu mới chậm rãi đi ra, tìm di động, gọi một cuộc ra ngoài.

Cùng lúc đó, Cố Liên Phong cũng đang gọi điện thoại. Nhưng bên trong lại vang lên tiếng thông báo “Đường dây đang bận”.

Cố Liên Phong tựa ở cửa xe lại hút mấy điếu thuốc, sau đó liền lái xe của Sở Hạo Dương đến một siêu thị gần đây.

Hắn một bên tùy tiện đi dạo, nhìn thấy những đồ cần dùng liền ném vào xe đẩy, một bên nghĩ ngợi lung tung, chờ tính tiền mang đồ bỏ vào cốp xe.

Ở bãi đỗ xe, hắn lại gọi một cuộc điện thoại.

Lúc này rất nhanh đã thông.

“Alo, Hoài An, có rảnh không?... không có gì, tớ làm lành với Hạo Dương rồi.”

Trong điện thoại truyền đến giọng nói kinh ngạc của Lý Hoài An: “Hả hả hả, các cậu làm lành rồi? Chuyện khi nào a.”

Nói cứ như là cậu cái gì cũng không biết.

Cố Liên Phong cười xì một tiếng.

Kinh ngạc cũng có chút quá mức đi, nghe giống như là giả!

7. Chương 7

Cố Liên Phong dựa vào cửa xe hút thuốc.

Trong lòng hắn đã không còn cảm thấy phiền như vừa nãy, chẳng qua là tay rồi lại không dùng được, xem ra năm năm này chứng nghiện thuốc lá của mình so với trước kia lại nặng hơn không ít.

Sau lưng vang lên tiếng thắng xe, Lý Hoài An mở cửa, bước chân nhẹ nhàng đi tới.

“Cho tớ một điếu.”

Cố Liên Phong liền ném cả gói cho cậu.

Chờ Lý Hoài An hít một hơi.

Hắn mới dụi đầu thuốc, chợt mở miệng: “Tớ và Sở Hạo Dương cùng một chỗ.”

Đôi mắt vốn đã híp của Lý Hoài An đột nhiên trợn to, gần như biến thành một hình tròn, lắp bắp hỏi: “Cậu... cậu nói gì?”

“Hai chúng tớ cùng một chỗ, người yêu.” Cố Liên Phong liếc mắt một cái, trêu ghẹo nói: “Kinh ngạc cái gì? đến mức ấy sao?”

“... Cậu thích cậu ấy?”

Nhìn bộ dạng thận trọng kia của Lý Hoài An, Cố Liên Phong cười xùy một tiếng, vô cùng sáng khoái: “Cậu nói xem?”

Lý Hoài An liền thở phào nhẹ nhõm, sắc mặt cũng dần trở lại bình thường: “Nói gì, cậu nếu như thích người ta, làm gì phải giày vò lâu như vậy?”

Cố Liên Phong liền ậm ờ cho có lệ.

Thấy Lý Hoài An không nói lời nào, lại dẫn dắt từng bước: “Tớ muốn giày vò chỗ nào a.”

Lý Hoài An cười không ngừng: “Ha, không giày vò là tốt, tớ cũng yên tâm.”

“Cậu yên tâm?” Cố Liên Phong nhìn cậu: “Cậu ngược lại có cái gì phải quan tâm hay sao? Quan tâm hai bọn tớ có thể thành hay không?”

Hắn vốn thuận miệng mà nói, trong lòng Lý Hoài An rồi lại lộp bộp một cái.

Giống như là bị nói trúng cái gì.

Cố Liên Phong thấy cậu phản ứng như vậy, biểu tình lại càng thêm cao thâm khó dò.

Lý Hoài An tự cho là không dấu vết quan sát hắn một lúc, rốt cuộc xác nhận Cố Liên Phong không có ý tứ tính sổ với mình, mới chậm rãi thở phào nhẹ nhõm—— nhưng mà cảm giác của cậu cũng không chắc chắn chuẩn, người này trước giờ đều là nghĩ một đằng nói một nẻo a.

Nhưng trước mắt, bản thân Lý tiên sinh tự mình trấn an mình, cầm thuốc hút một hơi, cười mỉa hai tiếng, xem như là giải thích với hắn: “Cứ xem là tớ không vừa mắt hai người các cậu giằng co như vậy. Nói thật lòng, cũng không có ai đối với cậu bằng Sở Hạo Dương.”

Cố Liên Phong không cho ý kiến.

Lý Hoài An thấy bộ dạng không cho là đúng của hắn, nhin không được chỉ bãi cát cách đó không xa, hỏi lại: “Cậu không phải là ở chỗ này thổ lộ với người ta sao?”

Cố Liên Phong bất động, “Cậu nói tớ thổ lộ với cậu ấy?”

“Tớ,” Hắn chỉ chỉ mình, “Với Sở Hạo Dương?”

“Không phải sao?” Lý Hoài An hỏi, lại ghé sát vào hắn: “Chẳng lẽ bên trong còn có nội tình gì? Bằng không như thế nào cậu đã thổ lộ Sở Hạo Dương vẫn không chấp nhận.”

Cố Liên Phong cảm thấy lô gíc của lời này vô cùng có vấn đề, “Nói gì vậy, ‘cậu đã thổ lộ Sở Hạo Dương vẫn không chấp nhận’, vì cái gì tớ thổ lộ cậu ấy phải chấp nhận, cậu thật đúng là rất coi trọng tớ a.”

Lý Hoài An có chút ghen hòng.

Cúi đầu hút thuốc, hút xong liền vứt xuống đất, dùng dầy da nghiền qua nghiền lại, cũng không biết là được năm sáu phút hay chưa, cậu rốt cuộc ngẩng đầu lên: “Liên Phong, tớ xin lỗi cậu. Theo lý thuyết cậu và tớ thân như vậy, như thế nào cũng nên bên người thân không cần đạo lý, năm đó tớ rồi lại không nói gì với cậu, mấy năm này vẫn lén lút giúp Sở Hạo Dương không ít việc...” Cậu lắc đầu: “Vừa rồi Sở Hạo Dương cũng gọi cho tớ, nói có thể cậu sẽ tìm tớ hỏi chuyện hai năm qua, bảo tớ cái gì cũng không được nói đến. Cậu ấy biết rõ tớ không chịu lừa cậu—— nhưng mà cũng không có gì không thể nói.”

Lý Hoài An ngẩng đầu nhìn hắn: “Tớ biết Sở Hạo Dương không muốn tớ nói cái gì, cậu muốn biết không?”

Cố Liên Phong còn đang nghĩ đến chuyện mình thổ lộ bị người ta từ chối, trong hòng vẫn đang ghen một ngụm máu a.

Lúc này vội vàng chuyển đi lực chú ý.

“Nói.”

Lý Hoài An thấy hắn sáng khoái như vậy, cuối cùng lại do dự một chút, mở miệng rồi lại là một câu: “Cậu nhưng tuyệt đối đừng cho Sở Hạo Dương biết là tớ nói.”

Cố Liên Phong sốt ruột trừng mắt cậu một cái.

Lý Hoài An rốt cuộc thẳng thắn, nhưng cũng chỉ một câu: “Sở Hạo Dương từ lúc học trung học đã thích cậu rồi, thích kinh khủng.”

Cố Liên Phong vừa nuốt ngụm máu kia xuống, lúc này lại cảm thấy cổ họng ngứa ngứa.

“Cậu nói, cái gì?”

“Lên cấp ba mới biết được, cậu và tớ còn chưa có thân, nhưng tớ đã sớm nghe nói về hai người các cậu. Cái gì a, không phải P2 sao, ha ha xem quên danh hiệu này cũng là hai người các cậu tự đặt ra, cũng quá mức

trung nhị* a” Lý Hoài An tự chọc mình cười, nhìn thấy sắc mặt Cố Liên Phong không tốt lắm, mới không tiếp tục tự kỷ* nữa, “Chuyện là thế này, có lần tớ nghe thấy cậu ấy uy hiếp một nữ sinh, bảo phải chia tay với cậu. Em gái kia bắt cả hai tay**, cậu không biết đi? Cậu lúc đó có lẽ thật sự để ý người ta, Sở Hạo Dương liền ‘đường cong cứu quốc’***. Cậu ấy đối với cậu cũng rất thật lòng. Tớ biết được liền cảm thấy Sở Hạo Dương người này làm bạn cũng đạt đến trình độ chí cốt rồi. Lúc đầu tớ tìm cậu chơi, thật ra là tới vì Sở Hạo Dương a.”

(Cái từ P2 k biết là j nữa.)

(*Xuất phát từ cụm từ “bệnh trung nhị” (gọi là chứng mỏng hai) là tục ngữ của người Nhật Bản – chỉ sơ trung năm hai (tương đương với lớp 8 bên mình), thanh thiếu niên ý thức về cái tôi quá lớn đặc biệt là trong lời nói và hành động, tự tưởng coi mình là trung tâm. Mặc dù gọi là “bệnh” nhưng nó không cần thiết phải chữa, y học cũng không cho vào “bệnh tật”. Ở Việt Nam, “bệnh trung nhị” có tên gọi khác là “bệnh tuổi dậy thì”).

(*Nguyên văn tự ngu tự nhạc: tự tiêu khiển, tự giải trí.)

(**Nguyên văn phách thối: Ban đầu là thuật ngữ thể thao, chỉ việc hai cái đùi bị tép cơ, căng cơ hay nứt cơ do vận động quá hạn. Hiện nay “phách thối” trở thành một từ chỉ việc chân đạp hai thuyền thậm chí nhiều thuyền (bắt cả 2 tay) trong tình cảm, đây là từ những năm gần đây lưu hành phổ biến trong giới trẻ Đài Loan.)

(***Khúc tuyến cứu quốc Một từ được dùng ở thời Trung Quốc chống Nhật, giống như kiểu đánh du kích, không chống trực tiếp mà gián tiếp.)

“Cho nên, ý cậu là?”

Lý Hoài An quay đầu nhìn hắn: “Còn có thể là gì? Tớ chưa từng thấy qua còn có người nào giống như Sở Hạo Dương đối với cậu khăng khăng một mực như vậy.”

Cố Liên Phong đột nhiên biết được một chuyện bất quá lớn như vậy, hơn nữa người trong cuộc lại chính là mình, dưới tâm tình kích động, lửa đầu thuốc cũng chớp tắt chớp tắt.

Qua hồi lâu mới hỏi một câu: “Cái này tớ thật sự không biết. Cậu ấy không cho cậu nói với tớ?”

“Ngược lại cũng không nói rõ, nhưng ý tứ của cậu ấy tớ có thể không rõ sao. Đại khái là không muốn để cậu nhận sai? Hai năm qua các cậu giày vò nhau, tớ nhìn cũng thấy sợ. Tớ không hiểu nổi cậu, thật sự không biết là đang làm cái trò gì?”

“Tại sao lại là tớ?” Cố Liên Phong cố cãi lại cho mình một câu, kết quả bản thân lại có chút chột dạ.

“Sao không phải cậu? Cậu quen với nhiều bạn gái như vậy, tớ cho rằng Sở Hạo Dương đời này đều khổ rồi, ai biết cậu vừa quay đầu liền tỏ tình với người ta. Còn tưởng rằng Sở Hạo Dương có thể tu thành chính quả, cũng không biết vì cái gì hai cậu vẫn không cùng một chỗ. Còn về chuyện công ty cậu gần đây nhất, tớ cũng không rõ, tốt đẹp như vậy rồi, Sở Hạo Dương lại cùng cậu quản lý?”

Cố Liên Phong còn có thể nói gì? Nói kỳ thật chính hắn cũng không biết sao?

“Đúng rồi, cậu vừa nói cậu và cậu ấy cùng một chỗ?” Lý Hoài An cảm khái: “Tớ còn tưởng rằng hai người các cậu không thành... tớ nói, cậu lúc này là tới thật?”

Lúc Cố Liên Phong lái xe trở về, tâm tình bình tĩnh tựa như mặt biển đen ngòm được miêu tả trong của Gorky.

(*Tên này là bên Trung gọi vậy, bên mình dịch là bài “Bài ca chim báo bão”).

A, chuyện gì a? Không phải là bạn tốt thăm mền mình sao? Không phải là hỏi cấp ba liền bắt đầu ý dâm mình sao? Không phải là bản thân mình cũng thích người ta sao? Không phải là bạn gái biến thành bạn trai sao? Không phải là... mẹ kiếp, không phải là còn chơi sm quay video tình thú sao?

Xem là gì đây?

Ha ha!

Cố Liên Phong tỉnh táo lái xe vào gara, xách theo bao lớn bao nhỏ đi vào thang máy, đứng trước cửa.

Nghĩ đến chính mình không có chìa khóa.

Nhưng cũng chưa chắc không có.

Hắn bình tĩnh lấy ra chùm chìa khóa của mình, thử bằng cảm giác, uầy, thật sự mở ra.

Cũng không khiến hắn quá nhiều bất ngờ!

Trong phòng an tĩnh.

Hai người bọn họ vẫn tươi cười sáng lạn phía trên ảnh chụp.

Này lại khiến cho Cố Liên Phong nhận không được nhớ đến bức ảnh.... càng thân mật hơn trong phòng ngủ.

Hắn ngồi trên ghế sofa một chốc, rốt cuộc vẫn phải đứng dậy sắp xếp đồ đạc, đến phòng bếp chuẩn bị cơm tối.

Chờ đến khi ba món ăn một món canh đều đã được chuẩn bị tốt, liền mở cửa phòng ngủ.

Chăn trong phòng nhô lên một ụ, Sở Hạo Dương thích ngủ trần, có lẽ là không thoải mái, đã cởi bỏ quần áo. Hơn nửa lưng đều lộ bên ngoài, dưới màu trắng tuyết của tấm chăn, dấu đỏ do bị buột chặt đan xen nhau sau lưng lại càng như đập vào mắt.

Còn phải bôi thuốc.

Phản ứng đầu tiên của Cố Liên Phong chính là cái này.

Lúc nghĩ đến mấy cái đó là như thế nào bị làm ra, mắt liền lóe một cái.

“Sở Hạo Dương, dậy, dậy ăn một chút đi.”

Cố Liên Phong gõ gõ cửa, gọi cậu.

Sở Hạo Dương rõ ràng đã tỉnh, lông mi rung rung mấy lần, nhưng vẫn giả bộ ngủ như con vịt chết.

Tay gõ cửa của Cố Liên Phong dừng lại.

Kỳ thật cho dù là lời nói của Sở Hạo Dương, hay là lời nói của Lý Hoài An, hắn một chút cũng không tin.

Dù cho đã thấy được một phòng chứng cứ, trong lòng Cố Liên Phong vẫn còn chút may mắn ‘chưa đến Hoàng Hà tam chưa chết’.

(* bắt đầu Hoàng Hà tam bắt tử: chưa đến phút cuối vẫn còn kỳ vọng.)

Lại lui vạn bước, hắn cũng phải đối với Sở Hạo Dương tốt hơn một chút, đến khi sắc thái rực rỡ lại phủ khắp người cậu.

Cứ như vậy trong khoảnh khắc, Cố Liên Phong đột nhiên liền có chủ ý.

Hắn trước giờ biết rõ làm thế nào lợi dụng tướng mạo trời cho này của mình, nếu như Sở Hạo Dương thích một ngụm này, hắn hiện tại cũng sẽ không ngại cho cậu ăn nhiều thêm hai quả táo.

Cố Liên Phong nhớ lại hình thức yêu đương cùng bạn gái lúc trước, cảm thấy đã nắm chắc không sai biệt lắm, mới đi qua.

Quay người ngồi xuống giường, một tay chống giường, hạ người nhìn cậu, gần như là vây đối phương ở trong lồng ngực. Lại cúi xuống, giọng điệu ôn nhu đến độ có thể khiến người tan chảy: “Còn ngủ hả, bé heo lười.”

Sở Hạo Dương giật nảy mình, lập tức mở to hai mắt.

—— Bị dọa tỉnh.

8. Chương 8

Cố Liên Phong chính là ra ngoài đi một chuyến siêu thị, thuận tiện gọi một cuộc điện thoại.

Lúc trở về liền hoàn toàn thay đổi.

Sở Hạo Dương cho dù là đang mơ một giấc mộng hảo huyền, cũng không vẽ ra được loại kịch bản này.

Này là ai đề ra? Cũng vượt quá mức bình thường* rồi.

(Nguyên văn siêu cường: vượt qua phạm vi con người có thể làm đến.)

Cố Liên Phong thấy cậu tỉnh, khụy gối liền bế Sở Hạo Dương lên, trực tiếp đặt xuống ghế trong phòng ăn.

Để trợ lực cho chiến thuật mới nhất của mình, Cố Liên Phong chuẩn bị cơm tối rất dụng tâm. Ba món mặn một món canh đều là món Sở Hạo Dương thích ăn.

Hắn tuy rằng kén ăn, nhưng chỉ chia thành đồ ăn ngon cùng không thể ăn, cũng không có món gì đặc biệt thích ăn hoặc là tuyệt đối không ăn. Sở Hạo Dương thì khác, nếu trong thức ăn có một chút xiu thứ cậu không thích, đĩa tuyệt đối chạm cũng không chạm thử.

Thấy đối phương không có động tĩnh, Cố Liên Phong hơi kinh ngạc, lúc này mới nhớ tới lưu trữ mới nhất của mình vẫn là của năm năm trước, có chút không được tự nhiên, hỏi một câu: “Có phải không thích ăn hay không? Tôi đặt đồ ăn cho cậu.”

Sở Hạo Dương liền giống như trong mộng mới tỉnh, lập tức nhắc đĩa gấp một miếng.

Động tác rất gấp, ăn cũng nhanh, hai ba lần nuốt nữa thì bị sặc.

Cố Liên Phong nhìn không được, cầm ly nước ấm cho cậu: “Gấp cái gì? Cũng không ai giành với cậu.”

Một câu nói xong, Sở Hạo Dương một ngụm sặc tại khí quản, quay đầu không ngừng ho. Ho đến nghiêng trời lệch đất, Cố Liên Phong nghe thấy đều cảm thấy ngực đau. Hắn đi qua, đưa ly nước tới bên miệng cậu, tay kia vỗ vỗ lưng cho cậu thuận khí.

Sở Hạo Dương nhấp mấy ngụm, mới chậm rãi trở lại bình thường.

Cố Liên Phong nhìn thấy cậu ho thành cái dạng như vậy, hoài nghi chứng viêm phát sốt haingày trước vẫn chưa khỏi hoàn toàn, tự giác ngồi tách ra, lại để cho Sở Hạo Dương từ từ ăn, cũng đỡ cho đối phương quá mức khẩn trương.

Buổi chiều có mưa chút lè, hắn mở tủ lạnh, làm chút tuyết lè chưng đường phèn, múc một bát đưa tới cho Sở Hạo Dương.

Mới ngồi trở lại tiếp tục ăn cơm.

Mu bàn tay Sở Hạo Dương đụng đến nhiệt độ của cái bát, động tác liền dừng lại.

Cố Liên Phong quyết định đối tốt với một người, ít có người nào là chống đỡ được.

Sở Hạo Dương càng không có khả năng là “người hiếm có đó”.

Cậu căn bản không có năng lực chống đỡ.

Cố Liên Phong luyện đến độ nấu ăn thật ngon, đầu tiên là bởi vì bản thân kén ăn, tiếp theo là để phục vụ cho việc nâng cao trọng lượng để theo đuổi nữ sinh yêu thích sau này.

Trước kia có đoạn thời gian thường xuyên thức đêm, dạ dày không tốt, buổi tối ăn cái gì cũng đều khó chịu, lúc đầu còn thử dính nước xuân*. Nhưng Cố Liên Phong lại cực kỳ kén chọn, cho dù là thủ nghệ của mình, làm không thể ăn cũng quyết không ăn, trừ nghệ được dần dần giày vò mà thành.

(*Ý là động tay vào bếp í.)

Sở Hạo Dương dựa vào ghế sofa nhìn đối phương qua qua lại lại trong bếp.

Lúc cậu chuyển đến căn hộ này, cũng không nghĩ tới thật sự ở bên trong nấu cơm gì đó a, lắp đặt thiết bị như thế nào tốt như thế nào tiện lợi, cứng rắn thiết kế thành kiểu không gian mở. Nếu lúc nấu cơm khỏi dầu là bất tiện, nhưng lúc này đây lại có thể nhìn thấy không sót một gì.

Trước khi Cố Liên Phong về, Sở Hạo Dương đã tính toán kỹ lưỡng, một bộ mưu tính thâm trầm, lúc này sau khi ăn xong một bữa cơm của người ta, bị ôn nhu đối đãi một hồi, liền vô cùng không có tiền đồ ném những thứ trước đó lên chín tầng mây.

Ánh mắt cứ đảo qua bóng lưng của Cố Liên Phong.

Sở Hạo Dương thích đồ ăn vặt, đặc biệt là trái cây. Điểm ấy người khác không biết, Cố Liên Phong rồi lại rành mạch. Mỗi lần Sở Hạo Dương cố ý cường điệu với hắn, mình thích cái gì không thích cái gì. Chờ đến khi làm xong đồ ăn, Cố Liên Phong mới phát hiện, mình làm đều là Sở Hạo Dương thích ăn.

Cố Liên Phong đang lột một quả cam, nghĩ tới đây khoe miệng liền vô thức cong lên.

Buổi chiều ở siêu thị cũng thuận tay mua nhiều trái cây một chút, rửa sạch gọt vỏ cách thành từng miếng, làm một tô trái cây trộn. Dưa hấu đào phần ngọt nhất ở giữa thành từng viên nhỏ, kiwi cũng dùng khuôn ép thành ngôi sao năm cánh. Phía trên đổ sữa chua mát lạnh cùng mút việt quất, đắp thành một lớp thật dày.

Ánh dương bên ngoài vô cùng rực rỡ, trăm trái sần trong phòng khách được phơi đến ấm áp dễ chịu, cũng chiếu sáng nửa bên người của Sở Hạo Dương.

Cố Liên Phong đặt tô thủy tinh xuống trước mặt Sở Hạo Dương. Móc ra tài liệu lấy từ công ty lúc giữa trưa, vội vào sofa bên kia mà đọc.

Chuyện của công ty vừa mới vào tay, vì một lần nữa làm quen nhân viên, hắn còn cố ý không mở cuộc họp báo cáo công tác giữa kỳ, khiến cho lòng người từ trên xuống dưới bàng hoàng một hồi. Cố Liên Phong cũng là vô cùng bất đắc dĩ, những chuyện của công ty còn xa lạ ngược lại cũng không có gì, chủ yếu là năm năm này thông tin thiếu hụt quá nhiều, nhất thời khó có thể bù lại. Khiến cho Cố Liên Phong phải rất cố sức.

Chỉ là loại chuyện này không có biện pháp khác.

Hắn vừa nhìn vào văn kiện liền cảm thấy trán đau, đặt đồ trong tay xuống xoa xoa mũi, liền nhìn thấy Sở Hạo Dương đang nhìn chăm chăm vào tô trái cây trộn, vẻ mặt nghiêm túc giống như đang tìm tòi nghiên cứu, không động cái nữa.

Cố Liên Phong liền ném đồ trong tay qua một bên.

“Cậu đang nghĩ gì vậy?”

Sở Hạo Dương bị hắn làm cho giật mình, vô thức quay về sau. Vừa vặn dựa tới cẳng chân của Cố Liên Phong.

Cố Liên Phong tại chỗ này của cậu vô tư đã quen, vừa xem xong văn kiện, liền tự tìm tư thế thoải mái cho mình, gần như nằm nhoài trên ghế sofa, đùi cũng gác lên.

Cố Liên Phong mặt mày khê động.

Chống tay xuống ngồi dậy.

Gọi cậu: “Hạo Dương?”

Sắc mặt Sở Hạo Dương ngược lại rất bình tĩnh: “Hả?”

Cố Liên Phong nhìn cậu không nói lời nào, bỗng nhiên duỗi tay nắm lấy cổ tay cậu, Sở Hạo Dương lập tức rút về, không nghĩ tới Cố Liên Phong dùng sức, ngược lại kéo cậu đến gần hơn.

“Làm sao vậy?”

“Cái gì làm sao?” Sở Hạo Dương càng cố kéo tay ra, vẻ mặt có chút bức bối, rốt cuộc nhịn không được nói: “Cậu buông tay?”

Cố Liên Phong trầm nghĩ kỳ quái, trước khi ra cửa Sở Hạo Dương còn đề hán trên tường găm một cái, hiện tại như thế nào lại sợ đến tránh không kịp?

Nhìn phản ứng này của đối phong, ngược lại là hán giống như vô cùng dọa người.

Này lại khiến cho hán không thoải mái.

Tay lại càng dùng lực.

Sở Hạo Dương vốn vừa mới khỏi bệnh, cổ tay không có nhiều sức, bị hán dùng lực kéo một cái, nửa người trực tiếp ngã vào lồng ngực của Cố Liên Phong, chỉ có thể gắng gượng dùng cùi chỏ chống xuống ngực hán.

Lúc này Sở Hạo Dương rốt cuộc nổi giận.

Nói chuyện cũng có chút bộ dạng của Sở Hạo Dương——

“Cố Liên Phong! Cậu mẹ nó có ý gì?”

Giọng điệu này quả thật không tính là tốt, Cố Liên Phong rồi lại cảm thấy vui vẻ, ngửa đầu cười ha hả.

Bàn tay kia ngược lại càng nắm chặt hơn, Sở Hạo Dương càng tỏ vẻ không vui, hán lại càng mạnh tay kéo người vào trong ngực mình, cuối cùng cả hai cánh tay cùng dùng tới.

Sở Hạo Dương rốt cuộc bị hán chọc ra hỏa, vốn đang kiềm chế, nhưng sau khi phát hiện thể lực không tốt căn bản không làm gì được người ta, dứt khoát cho nắm đấm.

Cố Liên Phong thiếu chút nữa đánh nhau với cậu.

Sở Hạo Dương đã bóng từ nhỏ, tố chất thân thể kỳ thật tốt hơn hán, chỉ là lúc này bệnh, sức chiến đấu mới giảm hơn phân nửa. Nhưng cho dù bệnh, cũng có thể ở bệnh viện nhào thành cái dạng kia, nhưng lực phá hoại không giống bình thường. Cố Liên Phong nao loạn với cậu một hồi, thiếu chút nữa để cho người thoát khỏi tay, trầm nghĩ như vậy sao được? Lập tức ra chiêu, áp cả người sang bên kia, đè người xuống dưới sàn, mới có thể xem như khiến đối phương ngừng ầm ĩ.

Sở Hạo Dương quả nhiên an tĩnh.

Cố Liên Phong còn ngại chưa đủ, một hai bắt cậu phải mở miệng nhận thua: “Chơi đã? Hả? Phục hay không?”

Thấy Sở Hạo Dương nghiêng đầu qua một bên, vẫn không buông tha: “Có phục hay không! Nói mau!”

Sở Hạo Dương bỗng nhiên quay đầu lại, hung hăng lườm hán một cái, đầu gối cong lên, muốn trở mình. May mà Cố Liên Phong phản ứng cực nhanh, lập tức chen đầu gối vào giữa hai chân cậu, đặt trên đùi Sở Hạo Dương.

“Thế nào? Còn chưa hết hy vọng?” Qua một trận ầm ĩ như vậy, Cố Liên Phong đã có chút thở hổn hển, tâm tình rồi lại rất tốt, ánh mắt lại sáng cực kỳ. Tâm tính hán vốn trẻ hơn năm tuổi, chẳng qua là đột nhiên gặp phải biến cố lớn như vậy, mới không thể không che giấu, kỳ thật vẫn là mê chơi mê nháo.

Hán sao lại không hiểu Sở Hạo Dương được? Mặt mũi so với trời còn lớn, cho dù là ở trước mặt hán, cũng là thường thường tranh cãi một ra một hai ra hai, Cố Liên Phong bình thường chẳng so đo với cậu, lúc này tâm tình tốt, liền muốn chọc chọc cậu.

Sở Hạo Dương vẫn không nói lời nào.

Chỉ thở hổn hển.

Thở hai cái liền ho kịch liệt.

Cố Liên Phong cũng đã toát cả mồ hôi, lúc này nhớ tới người bệnh mới khỏe hơn phân nửa, nên cũng không muốn nao loạn thêm nữa. Chẳng qua là hán có chút kiệt sức, đầu gối muốn nâng lên rồi, liền mềm nhũn rồi xuống, cách lớp vải mỏng trượt qua bắp đùi mềm dẻo, trượt đến nơi giữa hai chân đã cứng đến không còn hình dáng.

Sở Hạo Dương nhịn không được ưỡn ngực lên, phát ra một tiếng rên rỉ.

Cố Liên Phong chống lại hốc mắt phỉếm hồng của đối phương, lập tức đứng lên.

Thậm chí lui về sau hai bước.

Nhưng hần lập tức liền không chế được.

Sở Hạo Dương vẫn nằm dưới sàn, chân còn có thương.

Cố Liên Phong bình tĩnh vài giây, liền về mặt tự nhiên quỳ xuống, vòng qua cổ cùng đầu gối đối phương bế đặt lên sofa.

Nghĩ một chút lại cảm thấy không được, cũng không thể cứ tiếp tục để cậu... như vậy?

Sắc mặt Sở Hạo Dương lúc trắng lúc đỏ, cơn tức trào lên ngực, dứt khoát không để ý nhiều như vậy, kéo Cố Liên Phong liền cắn lên.

“Đừng nào.” Cố Liên Phong lập tức nắm chặt hai cánh tay của cậu, về mặt giống như tức giận lại giống như bất đắc dĩ.

“Đừng nào...” Hần nói lại lần nữa.

Lần này có tác dụng hơn nhiều.

Bởi vì hần đồng thời nắm lấy cái kia.

Tục ngữ nói trước lạ sau quen không phải không có đạo lý, ít nhất lần này hần căn bản không kịp dùng đầu óc ngẫm lại bản thân muốn làm gì, bàn tay liền tự nhiên mà xoa nắn.

Xoa xoa nắn nắn, bàn tay giữ Sở Hạo Dương cũng không rời lỏng.

Thời điểm miệng bị cắn, hần không tự chủ được cắn trở về, thậm chí không tự chủ được, từ môi đến cằm, lại đến cổ.

Thẳng đến lồng ngực.

Hần đã tìm được chốt mở để có thể nghe thấy âm thanh êm tai nhất.

Sau đó hần liền tự nhiên mà biết nên làm như thế nào, như thế nào khiến cho tiếng kêu hơi trầm thấp của đối phương trở nên trơn trượt lại trở nên khàn khàn, thẳng đến khi không phát được tiếng nào.

Chỉ có thể dùng tiếng kêu đứt quãng tại cổ họng để gọi tên hần.

Có đôi khi là “Liên Phong”, có đôi khi đột nhiên nhảy ra một câu, “Chủ nhân”.

Trong đầu Cố Liên Phong không thể nghĩ đến thứ gì khác.

Vô sự tự thông* mà đỡ mình tiến vào.

(* : k thầy cũng tự thông tỏ.)

9. Chương 9

Cố Liên Phong biết bốn chữ “tinh trùng thượng não” viết như thế nào.

Thời gian làm việc nghỉ ngơi của hần cực kỳ có quy luật, buổi sáng sáu giờ liền tự nhiên tỉnh, nhìn thấy mình và Sở Hạo Dương cả người trần trụi, tình cảnh thân mật không chút khoảng cách, thiếu chút nữa sợ tới mức chết ngất.

Ngày hôm qua hần đã nghĩ kỹ phải đối tốt với đối phương một chút.

Thậm chí có thể lại tốt hơn một chút.

Nhưng là tuyệt đối, tuyệt đối, không nghĩ tốt tới trình độ này!

Cho dù hắn đã mơ hồ có dự cảm mối quan hệ giữa mình và đối phương đã vượt quá giới hạn.

Cũng không thể... nhanh như vậy a!

Cố Liên Phong cảm thấy mình quả thật là được bật hack*, tối hôm qua rõ ràng không có kinh nghiệm gì, lại cố tình xe nhẹ chạy đường quen**, làm đến Sở Hạo Dương thiếu chút nữa thở ra nhiều mà hít vào thì ít.

(* Bật hack trong game ak.)

(* khinh xa thực lộ: quen thuộc nên dễ dàng.)

Phần thân thể bị siết chặt, màu sắc nổi bật nổi liền không dứt giao hòa với vết ứ máu do buột chặt vẫn còn chưa hoàn toàn tan đi, Cố Liên Phong chỉ nhìn lướt qua liền nhanh chóng dời mắt. Hắn hiện tại căn bản không muốn nhớ lại đêm qua mình là như thế nào thay đổi tư tưởng*. Liền muốn lập tức rời khỏi mảnh đất thị phi này.

(*Nguyên văn tâm lộ lịch trình: quá trình chuyển biến tư tưởng.)

—— Nhất là lúc một bắp chân của Sở Hạo Dương vô tình nâng lên.

Cố Liên Phong cảm thấy mình không thể tiếp tục ở cùng đối phương trên cùng một chiếc giường. Mới nhắc chân chuẩn bị trở mình xuống giường, liền bị người kéo trở về.

Sở Hạo Dương đè cả người lên hắn, ánh mắt lập lòe, dường như muốn cúi đầu hôn xuống.

Cố Liên Phong đang tâm hoảng ý loạn, nhú mày lại, theo bản năng né tránh.

Động tác của Sở Hạo Dương liền cứng lại, lập tức níu đầu hắn liền hung hăng hôn xuống.

Một bên ăn hai cánh môi của hắn như muốn ăn tươi nuốt sống, một bên thở hổn hển cười lạnh hỏi hắn: “Tối hôm qua không phải rất nhiệt tình sao? Hả?”

Cố Liên Phong bị hôn mấy lần, cảm giác hoàn toàn bị khơi lên, mặt ngoài không có biểu hiện gì, trong lòng rồi lại có chút hồi hộp.

Tránh miệng đi, đưa tay muốn đẩy cậu xuống, nhưng bàn tay chạm đến da thịt mềm mại trơn trượt lại khiến cho lòng hắn rung động.

Dù sao cũng là buổi sáng mới dậy, tối hôm qua hai người lại vô cùng hòa hợp tận hứng.

Vì vậy tại thời điểm Sở Hạo Dương cười lên hắn lần nữa, chống vai hắn, từng chút từng chút nuốt mình vào bụng, Cố Liên Phong thật sự tìm không ra năng lực nói “không”.

Mười ngón bám vào bắp thịt mềm dẻo của đối phương, chần chờ chỉ vồn vện vài giây đồng hồ.

Hắn liền đẩy ngược đối phương đè xuống.

Nháo một trận như vậy liền thẳng đến buổi chiều.

Thời điểm Cố Liên Phong tỉnh lại lần nữa, bức màn đã phủ kín nắng chiều.

Mặt hắn ngược lại vẫn là vẻ không biểu tình.

Được rồi, cũng chỉ có trên mặt là không biểu tình.

Nhẹ tay nhẹ chân xuống giường, đến phòng vệ sinh rửa mặt, hứng nước lạnh tát lên mặt.

Nhìn khuôn mặt nhả nhặn tuần tú trong gương kia ——

Mẹ kiếp, thật là có chút giống gay!

Cố Liên Phong một tay bỏ khăn mặt vào trong bồn rửa.

Tay kia xuyên vào trong tóc vò vò, trên mặt rốt cuộc hiện ra chút phiền não.

Được rồi... nếu như sau khi cùng đồng tính lên giường cảm thấy sướng ngoài ý muốn, thậm chí thân thể vi phạm lý trí còn muốn một lần nữa.

Tệ nhất chính là, “đồng tính” này còn là anh em tốt hẳn chơi hơn mười năm.

Nhưng Cố Liên Phong cũng không có quá nhiều công sức xoắn xuýt những thứ này, một cơ hội hoàn toàn không nghĩ tới lại đột nhiên ném vào trên đầu của công ty bọn họ. Chuyện công tác lập tức chiếm hết trọng tâm trong sinh hoạt của hắn.

Sở Hạo Dương ở nhà dưỡng mấy ngày cũng trở về công tác. Chẳng qua là cậu so với Cố Liên Phong thì rảnh hơn một chút.

Mỗi ngày đúng giờ lái xe đến dưới lầu chờ hắn ăn cơm, sau đó lại lái xe đưa hắn trở về tầng ca. Mười một giờ đêm nhất định sẽ đón hắn về nhà. Có đôi khi trực tiếp ngủ trên một cái giường... có khi sẽ làm tình.

Những thứ này xảy ra quá tự nhiên... tự nhiên đến nỗi, Cố Liên Phong vậy mà tìm không ra có chỗ nào không đúng.

Chờ đến khi Cố Liên Phong rút cuộc hoàn thành hợp đồng lớn nhất trong tay, gần như kiếm được lợi nhuận của cả một năm trước, rút cuộc có thể cho mình một kỳ nghỉ dài hạn. Chuyện thứ nhất hắn làm chính là về nhà ngủ.

Sau mười mấy tiếng, tỉnh lại đã là xế chiều hôm sau, trong nhà chỉ có một mình hắn, rất an tĩnh. Cố Liên Phong mơ mơ màng màng sờ soạng rút cho mình ly nước. Liền nhận được điện thoại của bộ phận quản lý sản phẩm, tư vấn khách hàng bên kia hỏi có thể cho bọn họ một bản dự án được không. Đây bình thường không thể cho a, nhưng khách hàng này có địa vị rất lớn, lợi nhuận lần này cũng tương đối khả quan, bộ phận phản lý liền gọi điện thoại đến hỏi ý kiến của hắn.

Cố Liên Phong cũng đồng ý, lại cho cậu ta đến đây lấy usb đưa qua cho khách hàng.

Vì mục đích giữ bí mật, mấy văn bản gốc chỉ có ở nơi này của hắn. Hắn rửa mặt cho mình tỉnh táo một chút, mở laptop, nhưng tìm tới tìm lui không thấy usb đâu. Mới ý thức được bản thân vẫn luôn ở trong nhà Sở Hạo Dương, trong khoảng thời gian này vậy mà không trở lại nhà mình một lần nào.

Loại bỗng nhiên tỉnh ra này lại khiến hắn dâng lên một loại cảm xúc không biết là bức bối hay là khẩn trương. Nhưng lại bị cuộc điện thoại gọi tới đột ngột của Sở Hạo Dương cắt ngang, Cố Liên Phong vừa nghe máy liền hỏi cậu có usb mã hóa không.

Sở Hạo Dương bên kia sững sờ, để cậu nghỉ một chút, lại bảo hắn đến phòng sách tìm thử trong ngăn kéo, có một cái màu cam có thể dùng.

Cố Liên Phong theo như lời cậu liền tìm được, hỏi cậu bên trong có gì quan trọng không, để ra.

Trong lúc nói, liền cắm vào máy tính đặt trên bàn của Sở Hạo Dương.

“Còn trống, cậu trực tiếp dùng đi.” Nói xong lại cùng hắn nói về chuyện cơm tối.

Một người bạn của Sở Hạo Dương mới mở nhà hàng đặc sản miền núi, nguyên liệu nấu ăn đều vận chuyển từ trên núi xuống, sinh ý tốt cực kỳ, cậu đã sớm đặt chỗ rồi, chờ dẫn Cố Liên Phong đi.

Cố Liên Phong một bên hỏi cậu thời gian địa điểm, một bên đồng ý.

Đồng thời thuận tay ấn mở usb.

Bên trong cũng không phải là trống không, hắn cắt ngang lời đối phương một chút, “Hình như bên trong có cái gì.”

Sở Hạo Dương “A” một tiếng, “Cậu biết rõ mà.”

Con chuột của Cố Liên Phong dừng tại tầng tầng lớp lớp thư mục, dừng ngay — từ ba năm trước vẫn kéo dài đến trước đây không lâu — để đặt tên cho thư mục.

Suy nghĩ một chút, vẫn là mở ra.

“Có thể tìm được chỗ không? Có cần chờ tôi đến đón cậu?” Sở Hạo Dương để điện thoại qua bên, gạt đầu với thư ký của mình, nói hai câu, lần nữa trở lại, “Liên Phong?”

Đầu dây bên kia im lặng.

“Cố Liên Phong, cậu có nghe không?”

Ánh mắt Cố Liên Phong nhìn chăm chăm vào file cùng ảnh chụp vừa hiện ra, nhẹ nhàng “Ừ” một tiếng, giọng điệu tự nhiên: “Cậu nói, tôi đang nghe.”

Lông mày rồi lại càng nhăn càng chặt.

Hắn đóng file này, lại mở ra một cái, lại một cái.

Sau đó hắn lại cảm thấy không đúng, một lần từ computer bấm vào, mới phát hiện lúc trước hắn mở ra, là usb vốn cắm sẵn ở laptop.

“Liên Phong? Cậu làm gì vậy?” Giọng điệu của Sở Hạo Dương bỗng nhiên có chút dồn dập.

Cố Liên Phong thậm chí có thể nghe ra trong giọng nói của đối phương có một chút khản trương không dễ dàng phát giác, khóe miệng lập tức lạnh lùng nhếch lên.

Nhưng vẫn tự nhiên trả lời cậu: “Tôi vào, lát nữa công ty có người đến lấy. Đúng rồi... tôi có nói với cậu về hợp đồng lần này chưa? Quá thần kỳ, không nghĩ thật sự lấy được..”

Sở Hạo Dương đang ký giấy tờ, nghe đến đó, động tác liền dừng lại, trong mắt đều ánh lên vui vẻ.

“Vậy cậu nói cho tôi nghe thử một chút.”

Cố Liên Phong rút ra usb, xóa dấu vết đã , chậm rãi ra khỏi phòng sách, một bên cắm usb vào máy tính của mình, trước file bên trong ra, sau đó mới vào những thứ khách hàng cần.

Một bên nói điện thoại với Sở Hạo Dương: “... Đúng vậy a, ai biết như thế nào sẽ coi trọng tôi? Nhất định là tôi quên cái gì rồi.. Nói không chừng khách hàng lần này đã sớm quen biết tôi, lần này mới sáng khoái đồng ý a?”

Trong điện thoại truyền đến tiếng cười nhạo của Sở Hạo Dương.

Nhưng lập tức liền nuốt xuống.

Hỏi ngược lại hắn: “Tôi tới đón cậu? Như thế nào? Một hồi nữa tôi liền xong việc.”

Cố Liên Phong hơi nhếch môi: “Vậy cũng... được a.”

Sở Hạo Dương! A! Sở Hạo Dương!

Thật sự là có bản lĩnh!

Vậy mà tìm người theo dõi hắn ba năm.

Cố Liên Phong cúp điện thoại, gương mặt lạnh lùng, ấn mở xem từng cái từng cái một.

Cũng tốt, hắn vốn là muốn tìm người làm cái này, chỉ là vẫn luôn không chú ý đến.

Sở Hạo Dương ngược lại làm bớt việc cho hắn!

Ít nhất hắn hiện tại sẽ biết một số việc trước kia không biết.

Sở Hạo Dương không lừa hắn, Lý Hoài An cũng không lừa hắn.

Hắn thật đúng là đặc biệt thấp nết tổ tình Sở Hạo Dương.

Ngôi sao trên bờ cát, chín trăm chín mươi chín ngọn nến thơm hình trái tim, một cũng không thiếu, một cũng không kém.

Nhưng mà ai có thể nói cho hắn biết.

Sau khi tổ tình, lập tức liền đánh đối tượng vừa mới tổ tình, này tính là chuyện gì?

10. Chương 10

“Mazurkas,” Cố Liên Phong nâng ly dừng lại một chốc, “OP.68 , NO.3

Sở Hạo Dương cũng lập tức nâng ly, thủy tinh cứng rắn nhẹ nhàng va chạm, phát ra một tiếng “Đình”. “Kính Chopin.”

Chất lỏng màu đỏ lay động một chút, lại được đặt về chỗ cũ, Cố Liên Phong môi chạm cũng không chạm vào, lại lần nữa cầm dao nĩa lên.

Sở Hạo Dương hơi hất cằm, khúc dương cầm liền ngừng lại.

“Không vui sao?” Cậu quay đầu nhìn Cố Liên Phong, giọng đề tới rất thấp.

Cố Liên Phong mặc kệ cậu, mí mắt cũng không động, tiếp tục cúi đầu ăn. Lông mi của hắn rất dài, được ánh mặt trời ngoài cửa sổ chiếu tới, tựa như được phủ một tầng bột vàng.

Sở Hạo Dương nhìn mà ngây ngẩn, nhất thời không dám nói chuyện lớn tiếng.

Cố Liên Phong ăn xong, lau miệng cùng tay, mười ngón đan nhau đặt trên bàn, mới rót cuộc mới: “Sở Hạo Dương, tôi hỏi cậu một vấn đề.”

Sở Hạo Dương ngồi thẳng, nhìn hắn hơi cong cong khóe môi, tư thái vô cùng ưu nhã: “Mời nói.”

“Cậu cảm thấy tình yêu thế nào? Hoặc là đổi một cách hỏi khác...” Cố Liên Phong rút ra tay phải, chuyển bộ đồ ăn trên bàn đến vị trí chuẩn xác, mới lại ngẩng đầu hỏi cậu: “Cậu chotới bây giờ, có yêu qua người nào hay chưa.”

Sở Hạo Dương nghe vậy không lập tức trả lời, mà lại nghiêng người về trước, nhìn đối phương vô cùng chăm chú: “Cậu hỏi tớ? Vấn đề này, cậu còn phải hỏi?”

Cố Liên Phong cúi đầu nở nụ cười, vị trí này của hắn thật sự rất tốt, cười như vậy, trong ánh mắt giống như chứa đầy vụn vàng, sáng đến nỗi khiến người căn bản không dời nổi mắt. Hắn chống trán cười trong chốc lát, một lần nữa nhìn thẳng vào Sở Hạo Dương: “Ừ, tôi còn phải xác nhận một chút, như thế nào, cậu có muốn nói gì với tôi không?”

Đây gần như là ép buộc đối phương tỏ tình.

Trên mặt Sở Hạo Dương nóng lên.

Cẩn thận nhớ lại, hai người bọn họ giã vò mấy năm này, thật đúng là chưa từng nghiêm túc nói qua với Cố Liên Phong.

Một là vì Cố Liên Phong căn bản không cho cậu cơ hội, cái khác chính là giữa bọn họ vẫn chưa từng có bầu không khí giống như lúc này—— chính là đoạn thời gian Cố Liên Phong vừa bắt đầu đáp ứng cậu, bọn họ cũng chưa từng ăn ý qua.

Sở Hạo Dương không khỏi dời tầm mắt, nhưng ngay sau đó, cũng chính là lập tức, ánh mắt cậu lại lần nữa khóa lại trên gương mặt của đối phương: “Có, đời này tôi chỉ thích qua một người, đó là cậu.”

Cố Liên Phong vẻ mặt ôn nhu, đưa mắt nhìn cậu vài giây, đột nhiên hỏi cậu: “Cậu lúc nào phát hiện mình thích đồng tính?”

“Cao trung...” Sở Hạo Dương vội vàng trả lời một câu, sắc mặt rồi lại không quá cao hứng, cố ý nhướn mày nói: “Như thế nào, Cố tiên sinh hôm nay là muốn tra xét tôi?” Nói xong cũng không đợi Cố Liên Phong trả lời, lập tức nâng tay ra hiệu, lại có nhân viên đến hỏi bọn họ có cần gì không. Sở Hạo Dương bảo anh ta đề cử vài món.

Cố Liên Phong mặc kệ cậu dây dưa, mình thì cúi đầu suy nghĩ, chẳng qua là ánh mắt thỉnh thoảng xẹt qua cậu, nhìn cậu vài giây.

Sở Hạo Dương rất nhanh liền không nói được nữa, vội vàng đuối bồi bàn đi, “Nói những thứ này với anh ta, còn không bằng nói một chút chuyện về hai ta...” Cậu đột nhiên đứng lên, ngồi xuống bên cạnh Cố Liên

Phong, cầm cổ tay hắn, hô hấp gần như phả vào tai hắn, trầm thấp nói: “Cho dù cậu đang có tính toán gì, tóm lại đừng nghĩ chia tay với tôi.”

“Được, không chia tay.” Cố Liên Phong giật giật cổ tay, không rút ra, không kiên nhẫn duỗi ra một cánh tay khác vòng qua eo cậu, trực tiếp kéo đến trong ngực mình, “Ai nói với cậu tôi muốn chia tay? Tôi là muốn nói, ba của cậu có phải tháng này muốn qua đây? Đến lúc đó dẫn tôi đi gặp mặt đi.”

Trái tim Sở Hạo Dương ngừng đập vài giây, bình tĩnh nhìn thẳng Cố Liên Phong.

“Có ý gì?”

“Cái gì có ý gì.” Cố Liên Phong rút cuộc rút cổ tay ra, đan vào mái tóc cậu chơi đùa, lại nhéo nhéo lỗ tai, giọng điệu không tốt: “Chẳng lẽ chúng ta cùng một chỗ lâu như vậy, cậu cũng chưa từng đề cập chuyện của chúng ta cho chú nghe?”

Sở Hạo Dương tức giận trừng mắt liếc hắn một cái.

Cố Liên Phong là cố ý, tuyệt đối là cố ý.

Tính tình Sở Hạo Dương thế nào Cố Liên Phong sao lại không biết! Đừng nói là tốt hơn Cố Liên Phong, chỉ bằng việc theo đuổi đàn ông này cũng đủ để Sở Hạo Dương đánh gãy chân cậu bảy tám chục lần.

Cổ họng Cố Liên Phong nghẹn đầy cười lạnh không có phun ra.

Động tác trên tay rồi lại cực kỳ ôn nhu, ý tứ trong mắt lại rất rõ ràng: Vậy mà còn nói yêu tôi?

Rõ ràng là muốn nhìn cậu bẽ mặt.

Sở Hạo Dương bị hắn khiêu khích đến cả người phát run, một luồng khí nóng xông lên, cũng không biết là dục vọng hay phần nộ, động tác thô bạo gỡ tay của Cố Liên Phong ra: “Ba mẹ cậu gần đây có bận gì không? Để tôi cùng ba dứt khoát tìm thời gian đến nhà thăm hỏi.”

Cố Liên Phong cho cậu một quân*, ngón tay hơi dừng, lại tiếp tục mân mê: “Được, như thế nào không được?”

(*ý là lợi dụng sự vật mấu chốt nhất hoặc cố kỵ nhất đối với một người, chờ thời cơ làm khó dễ,; cản trở hoặc kiềm chế ảnh hưởng người đó, khiến người này thoảng cái bị vào hoàn cảnh khó xử tương đối bị động.)

Hắn vừa dứt lời liền bị Sở Hạo Dương kéo lên.

Nhà hàng này vốn là do một người bạn của Sở Hạo Dương mở, bọn họ có thể tự do sử dụng phòng nghỉ ở đây. Sở Hạo Dương trực tiếp đẩy hắn vào phòng, trở tay khóa cửa bắt đầu tháo cà vạt.

Cố Liên Phong vội chặn tay cậu: “Đừng nháo.”

Sở Hạo Dương kéo tay hắn ra liền cắn lên.

Kết quả không bao lâu liền đổi thành Sở Hạo Dương kêu dừng.

Thời điểm Cố Liên Phong thất lại cà vạt mở cửa đi ra, liền nhìn thấy người bạn kia của Sở Hạo Dương đang ngồi trên sofa bên ngoài, ngửa đầu nhìn trần nhà ngẩn ngơ.

“Ha, có thể xem là xong đi?” Đối phương vẫn không nhúc nhích, vẻ mặt vô cùng uể oải: “Đợi tôi tìm người sửa chữa bên trong, giấy tờ liền gửi qua cho cậu.”

Cố Liên Phong chưa đến mức không biết xấu hổ, nhưng trên mặt cũng không có biểu hiện gì đặc biệt: “Được, đến lúc đó trực tiếp gửi con số qua cho tôi.”

Giọng nói có chút không đúng, Trần Thần vội vàng nhìn qua, trông mắt thiếu chút nữa rơi xuống: “Cố công tử? Cố thiếu? Cố Liên Phong? Tại sao lại là anh?”

Vừa vặn Sở Hạo Dương cũng từ bên trong đi ra, Trần Thần lập tức nhảy dựng khỏi sofa, đưa tay muốn tóm cậu: “Sở Hạo Dương cậu lúc nào thì theo đuổi Cố Liên Phong?”

Cánh tay kia vừa được nửa đường đã bị Cố Liên Phong đánh trở về.

Nhưng hắn lại trở tay kéo Sở Hạo Dương đến gần mình hơn, ý tứ lại rất rõ ràng: Còn nói yêu tôi? Cùng tôi mấy năm rồi mà một chút tiếng gió cũng không có?

Sở Hạo Dương bị hấn làm chân đều mềm nhũn, một cái kéo mạnh như vậy càng là đứng không vững, may mắn Cố Liên Phong phản ứng nhanh đỡ cậu lại. Nhưng động tác này có ý gì loại người lái xe thuần thục như Trần Thần sao sẽ không rõ?

Hôm sau tin tức Sở Hạo Dương tìm được chân ái lan truyền khắp trong hội.

Hơn nữa chân ái kia không ngờ là Cố Liên Phong.

Cố Liên Phong sau khi trải qua mười bảy mười tám cuộc điện thoại ân cần hỏi thăm, khóe miệng cũng không nhìn được giật giật, nhưng ngược lại vẫn hết sức bình tĩnh, còn gọi điện về nhà, tuy nói quan hệ giữa hấn và ba mẹ không quá thân cận, nhưng cuộc gọi này vẫn vô cùng tiêu tốn dũng khí.

Thương địch nhất thiên, tự tổn bát bách*.

(*Địch thương tích phần nghìn thì. bản thân cũng tổn hại đến tám trăm.)

Thật đúng là chủ ý cùi bắp.

Nhưng mà ánh mắt lướt qua từng tấm ảnh lần lượt hiện lên trong máy tính.

Nhưng mà, đáng giá!

Cố Liên Phong đang cẩn thận xem từng ảnh chụp từ máy tính của Sở Hạo Dương, ước chừng có bảy tám trăm tấm, sau khi chuyển định dạng vẫn có mười cái G*. Cố Liên Phong nhấp một cái, tiếp tục xem lần lượt từng cái một, đồng thời suy đoán ngày đó xảy ra chuyện gì.

(*là bị lỗi đó hả?)

Từ công tác tự hội cho đến ra ngoài du lịch, hấn thậm chí tìm được mấy tấm ảnh chụp hấn và Sở Hạo Dương cãi nhau ở bên trong.

Thật sự không nghĩ ra hấn sẽ cãi nhau với Sở Hạo Dương?

Hai người bọn họ có gì không qua được, luôn là trực tiếp dùng hành động.

Cố Liên Phong dụi dụi mắt, còn lại hơn hai trăm tấm, lại nhìn lên đồng hồ, bất tri bất giác đã sắp một giờ rồi.

Sở Hạo Dương vậy mà còn chưa về.

Cố Liên Phong tìm thấy di động trên sofa, gọi một cuộc điện thoại cho Sở Hạo Dương, đồng thời lướt qua từng tấm ảnh một, bỗng nhiên, động tác của hấn dừng lại.

Sau đó nhìn vào phần thời gian trong thông tin ảnh chụp—— nửa năm trước của hấn “mất trí nhớ”.

Trong hình thế nhưng lại có một cô gái.

Đã nói xem ảnh chụp cảm thấy thiếu thiếu gì đó.

Cố Liên Phong hình đơn bóng lẻ quả thật không khoa học, chẳng lẽ là vì thích Sở Hạo Dương mà tự mình đem mình bẻ cong queo hay sao?

Cố Liên Phong dứt khoát cúp điện thoại, tiếp tục xem ảnh chụp phía sau, cô gái này quả nhiên lại xuất hiện mấy lần, mà hai người lại còn vô cùng thân mật. Chẳng qua là đến mấy tấm ảnh cuối cùng, người này cũng không còn xuất hiện nữa.

Cố Liên Phong lập tức tìm ra một tấm ảnh chính diện, cắt ra, liền gửi tới cho một người bạn. Cũng mặc kệ có phải hơn nửa đêm hay không, nhá mấy cuộc ‘đánh chuông bắn bầy’* qua, bảo đối phương nhất định nghĩ ra biện pháp mau chóng giúp mình tìm ra người này.

(* chuông oanh loạn tặc.)

Người bạn đầu dây bên kia mơ mơ màng màng rót cuộc nghe rõ hẳn đang nói cái gì, lập tức tỉnh táo tinh thần, trêu chọc: “Ồ, mới được bao lâu a, một nhánh hồng hạnh liền giam không được.”

Lòng biết rõ loại chuyện xấu hổ giữa mình và Sở Hạo Dương này truyền ra ngoài không có thể thống gì, Cố Liên Phong chẳng muốn giải thích: “Bảo cậu điều tra cậu liền điều tra, như thế nào, giỡn xong?”

Người nọ sững sờ, ngay sau đó liền nghĩ tới một loại khả năng khác: “Chẳng lẽ đây là nôi của Sở Hạo Dương? Người ta nặng tình với cậu như vậy, không thể đi.”

Cố Liên Phong trực tiếp không để ý tới cậu ta.

Bởi vì một cuộc điện thoại khác gọi tới, hiện tên là Sở Hạo Dương.

Vừa thấy hai giờ, Cố Liên Phong nhất thời cảm thấy không đúng.

Quả nhiên, đầu dây bên kia cũng không phải Sở Hạo Dương.

Mới nói hai câu, Cố Liên Phong liền đột nhiên đứng lên.

Lập tức xông ra ngoài.

11. Chương 11

Mỗi người đều sợ hãi cô độc.

Có người dùng máu nhiệt vô tận để giấu mình đi, nhưng cô độc rồi lại có thể chuẩn xác bắt được cái đuôi của bạn, kéo bạn ra khỏi ồn ào giả dối.

Cô độc vô cùng vô tận.

Không có đường về.

Cố Liên Phong cũng sợ.

Hắn xoa nắn mười khớp ngón tay trái cùng phải từng cái từng cái một, sau đó luân phiên nắm chặt.

Buông ra, lại lần nữa nắm chặt.

Thẳng đến khi lòng bàn tay cảm nhận được xúc cảm rõ ràng.

Hắn thở phào một hơi.

Bắt đầu lợi dụng đoạn thời gian ngắn ngủi lại dài dằng dặc này, suy nghĩ về vấn đề mà bản thân vẫn luôn lảng tránh, chính mình tại sao lại xuất hiện ở chỗ này.

Không không không, không phải hỏi Sở Hạo Dương bị ống thép rồng xuyên qua đầu, bên trong đang nỗ lực từng giây từng phút giữ lại mạng sống cho cậu. Hắn bởi vậy chạy tới bệnh viện.

Mà là hỏi, Cố Liên Phong, bản thân hắn tại sao lại xuất hiện ở năm năm sau? Hoặc là nói, ký ức của hắn vì cái gì dừng lại ở năm năm trước?

Cố Liên Phong lúc này tình nguyện bởi vì một hiện tượng siêu tự nhiên nào đó mà khiến hắn đi tới thân thể trong tương lai —— như vậy sẽ có một ngày hắn vẫn có thể trở lại năm năm trước.

Năm năm trước, Sở Hạo Dương vẫn còn sống rất tốt.

Đúng, cậu ấy lúc này còn chưa chết, vẫn có thể cứu.

Cậu còn có thể cứu.

Đúng vậy, đúng vậy.

Cố Liên Phong đột nhiên hít vào một hơi thật sâu.

Tĩnh táo rất nhiều.

Vậy nếu như đổi thành một khả năng khác, nếu như hẳn chỉ là mất đi ký ức? Bỗng dưng đánh mất năm năm ký ức, quên mất tất cả những chuyện phát sinh sau hai mươi tuổi.

Có phải này càng có khả năng hơn hay không?

Như vậy hẳn có lẽ phải đi xem bác sĩ thần kinh hoặc là bác sĩ khoa tâm thần, hoặc là... bác sĩ tâm lý?

Cố Liên Phong suy nghĩ miên man.

Chỉ cần Sở Hạo Dương không có việc gì.

Chỉ cần Sở Hạo Dương không có việc gì.

Trời ạ, hẳn căn bản không quan tâm những thứ này, chỉ cần Sở Hạo Dương không có việc gì!

“Người nhà của Sở Hạo Dương đâu? Tới đây một chút.”

Cố Liên Phong nghe tiếng ngắt đầu, lập tức đi qua, chị gái của Sở Hạo Dương rồi lại nhanh hơn hẳn một bước, vội vàng đi theo hộ sĩ vào phòng giải phẫu nói chuyện.

Cố Liên Phong đành phải đứng lại.

Sau một tiếng, bác sĩ nói cho bọn hắn biết, người bệnh không cứu được, đã qua đời năm phút trước.

Yết hầu Cố Liên Phong không ngừng lên xuống, sau vài giây mới phản ứng lại: “Thật xin lỗi, vừa rồi không nghe rõ, mong lặp lại lần nữa?”

Bác sĩ lập tức lặp lại, để lại một câu nén bi thương liền vội vã rời đi.

Cố Liên Phong đứng ngây người tại chỗ một hồi lâu.

Đưa tay lấy ra điện thoại, liên hệ gần nhất chính là Sở Hạo Dương.

Hắn bắt đầu gọi điện.

Là mộng, là mộng, tuyệt đối là mộng.

Sở Hạo Dương như thế nào sẽ bỗng dưng xảy ra chuyện như vậy? Cậu như thế nào sẽ bỗng dưng chạy tới công trường trùng hợp bị ống thép rơi xuống xuyên thấu sọ?

Nhất định là nằm mơ.

Điện thoại của cậu, Sở Hạo Dương nhất định sẽ tiếp. Cố Liên Phong lòng như lửa đốt mà chờ đợi, thậm chí nhỏ giọng thúc giục, nhanh bắt máy nhanh bắt máy.

Nhưng trong điện thoại rồi lại chỉ có tiếng báo máy bận.

Nhanh một chút a! Nhanh một chút a!

Sở Hạo Dương, nghe máy!

Cậu lập tức nghe máy cho tôi!

Bằng không chúng ta liền kết thúc, hoàn toàn kết thúc.

Nghe máy!

Điện thoại của hắn đột nhiên vang lên, tiếng chuông càng lúc càng lớn.

Thẳng đến khi đánh thức hắn.

Cố Liên Phong mở to mắt, ánh mắt xuyên qua phòng khách mờ tối rơi vào kệ rượu trong phòng bếp.

Qua hồi lâu, cảm thấy trái tim mình rất cuộc chậm lại.

Thở phào một hơi.

Điện thoại vẫn reng không ngừng, laptop đã tự động vào trạng thái ngủ đông, nhìn đồng hồ đã hai giờ, vừa rồi hẳn quá buồn ngủ, tựa vào ghế liền ngủ mất.

Cố Liên Phong nhìn chung quanh một vòng, cầm điện thoại lên vừa mở, là Sở Hạo Dương.

Hắn lập tức bắt máy.

Nhưng bên kia cũng không phải là giọng nói của Sở Hạo Dương.

“Chào ngài, đây là bệnh viện trung tâm, ngài là người nhà của Sở Hạo Dương sao? Người bệnh vừa mới được đưa đến bệnh viện của chúng tôi, đã mất đi ý thức, chúng tôi đang khẩn cấp liên lạc với người nhà thì tìm thấy số điện thoại của ngài...”

Trái tim Cố Liên Phong đập dồn dập.

Chẳng lẽ hắn còn chưa tỉnh?

Nhưng lần này không phải mơ. Sở Hạo Dương thật sự được đưa vào bệnh viện, may mắn không phải ông thép xuyên qua đầu.

Chỉ là bị người đánh mà thôi.

Nếu như trong tình huống bình thường, Cố Liên Phong liền sẽ hung hăng cười nhạo gia hỏa kia sao không chết, hẳn lúc này rồi lại cười không được.

Cố Liên Phong vội vàng đến bệnh viện, Sở Hạo Dương đang truyền dịch.

Hắn đẩy cửa vào, cố ý thả nhẹ động tác, sau đó vắt áo khoác lên chân giường, nhẹ nhàng ngồi xuống bên giường.

Qua thêm vài phút đồng hồ, hắn lặng lẽ cầm tay của Sở Hạo Dương.

Thời điểm Sở Hạo Dương ngủ, Cố Liên Phong bắt đầu cảm thấy cô độc.

Cố Liên Phong vuốt ve màn hình di động, bắt đầu cân nhắc chuyện của mình.

Sáng hôm sau, một tin nhắn hiện lên màn hình, chuyện tối hôm qua nhờ người bạn kia điều tra, vậy mà đã có kết quả.

Cố Liên Phong quay đầu nhìn Sở Hạo Dương, đưa tay kéo chăn lên cho cậu, mở cửa ra ngoài.

Địa chỉ trong tư liệu, là nơi làm việc của cô gái tên Ngô Duyệt này, Cố Liên Phong lái xa vượt qua nửa nội thành, rốt cuộc tìm thấy công ty kia. Hắn tìm chỗ đậu xe, dạo một vòng, thẳng lên lầu. Đây là một tòa soạn nhỏ, chỉ thuê một tầng làm văn phòng. Lúc Cố Liên Phong đi vào căn bản không cần phải làm gì, chỉ xuất ra danh thiếp, liền được chủ biên cung kính mời vào. Dù sao công việc của hắn cũng làm trong mảng internet, chính là đối tượng hợp tác cần thiết để tòa soạn của bọn họ đẩy mạnh truyền thông.

Mặc dù Cố Liên Phong xem như nhả nhận tuần tú, nhưng lại không dễ ở chung, ít nhất không dễ thân cận. Trên thực tế, hắn cũng không ngại dùng thủ đoạn lợi dụng bản thân cùng địa vị để đạt được mục đích—những thứ này là tài nguyên của hắn.

Vì vậy trong quá trình trò chuyện cùng chủ biên, hắn mơ hồ lại rõ ràng biểu hiện, muốn cùng Ngô Duyệt ở nơi này của các người tán gẫu một chút, làm bạn.

Vì vậy hắn liền có thời gian trọn vẹn một ngày.

Cố Liên Phong cùng Ngô Duyệt vừa vào thang máy, Ngô Duyệt liền trực tiếp nở nụ cười lạnh.

“Cố tiên sinh lúc này đến tìm tôi có chuyện gì?”

“Đã nói, muốn làm quen.” Cố Liên Phong nhìn cô, “Không có ý tứ gì khác.”

Ngô Duyệt thực sự giận đến nói không ra lời.

Hai người vừa ngồi lên xe, cô liền xoay người nắm chặt cổ áo Cố Liên Phong, điệu bộ hung dữ: “Cố Liên Phong, chia tay chính là chia tay, anh bây giờ có hối hận tôi cũng không có khả năng quay lại với anh.”

Cố Liên Phong không khởi động xe, “Tôi và cô...”

“Tôi và anh như thế nào đều không có quan hệ!” Ngô Duyệt thở dốc một hồi, mới tiếp tục nói: “Tôi không phải là chưa từng thích anh, nhưng ở trong lòng anh, bạn gái của anh vĩnh viễn còn lâu mới quan trọng bằng... Sở Hạo Dương kia, tôi hà tất phải tiếp tục dây dưa với anh... Lời này tôi đã sớm nói với anh, tôi biết anh xem trọng bạn bè, nhưng tôi chịu quá đủ cảnh xem cậu ta còn quan trọng hơn tôi, tôi chịu đủ rồi, đã sớm chịu đủ rồi. Cho nên, các anh đừng tới tìm tôi nữa được không?”

Các anh?

Cố Liên Phong cầm một miếng thuốc trong tay, đột nhiên mở miệng: “Cô làm sao cảm thấy như vậy? Tôi không tốt chỗ nào? Cô nói cho tôi biết được không?”

Giọng điệu hần dần thấp, đối với bộ dạng hung hăng của Ngô Duyệt, lại có một loại không chút tức giận, một cảm giác vô cùng sắc sảo.

Hơn nữa còn thuận miệng nói lời đùa giỡn: “Cô nói cho tôi, về sau tôi quen bạn gái, cũng có thể rút ra được bài học kinh nghiệm nha.”

Ngô Duyệt quay đầu nhìn ra cửa sổ, qua hồi lâu mới một lần nữa quay lại nhìn hần, hít sâu một hơi: “Tôi có từng tán gẫu với mấy người bạn gái trước của anh, nói thật, nếu như quan hệ giữa anh và Sở Hạo Dương không tốt như vậy, cũng không phải chia tay nhiều lần như thế.”

Cô nói rất nhiều, tốc độ nói dần nhanh lên, hơn nữa hoàn toàn không để ý đến phản ứng của Cố Liên Phong, thẳng đến cuối cùng——

“Còn chuyện gì không?” Cô nhanh chóng bổ sung một câu, sau đó liền mở cửa xe.

Cố Liên Phong giữ lại cánh tay cô, cuối cùng hỏi cô: “Cô nói gần đây có ai đi tìm cô?”

Khóe miệng Ngô Duyệt cong lên: “Còn có thể là ai? Sở Hạo Dương chứ sao. Đặc biệt chạy tới hỏi cô có phải vẫn thích anh hay không, có thể đừng quay lại với anh được không. Tôi nói nếu như anh ta quan tâm anh như vậy, các anh dứt khoát ở cùng một chỗ đi. Liên quan gì đến tôi?”

Cô nói xong nổi giận đùng đùng xuống xe.

Sau đó lại nghĩ ra cái gì đó gõ gõ cửa xe, móc ra một vật từ trong túi ném vào.

“Nên sớm trả lại cho anh.”

Sau đó xoay người rời đi, gọn gàng linh hoạt.

Cố Liên Phong nhặt vật nhỏ từ ghế dưới lên, một thứ hình tròn, phía trên nằm một vật có cạnh có góc.

Nhìn nhẩn kim cương trong tay, Cố Liên Phong trợn mắt há mồm, hần lúc hai mươi hai tuổi, cho tới bây giờ cũng chưa từng tưởng tượng qua mình sẽ kết hôn trước lúc ba mươi lăm tuổi.

Hơn nữa Ngô Duyệt này... tướng mạo cũng không tệ, tính cách cùng tên lại có chút kém.

Cố Liên Phong rất không thân sĩ mà thậm chí cho điểm đối phương. Sau đó cẩn thận bỏ nhẩn vào túi áo.

Đây là nhẩn đính hôn truyền thừa từ bà nội hần, vẫn luôn để chỗ mẹ hần, cũng không phải tùy tiện mua. Bây giờ cũng đã nói rõ, lúc cầu hôn, hần rất nghiêm túc.

Tương đối nghiêm túc.

Cho nên hần thật sự yêu cô gái này sao?

Vì yêu, hần còn từng cầu hôn với đối phương.

Cố Liên Phong mở mui lái xe trở lại bệnh viện.

Nhưng hần thật sự thật sự một chút cũng không có cảm giác.

Thậm chí đều không có loại thân thiết, phù hợp, hoặc là cảm giác trái tim đột nhiên nhảy loạn như khi ngẫu nhiên chạm vào Sở Hạo Dương.

Không kể lúc trước thế nào, ít nhất hẳn hiện tại tuyệt đối không yêu người này.

Cố Liên Phong âm thầm thở phào một hơi, hẳn lại xác định, Ngô Duyệt này tuyệt đối không phải loại hình mình thích. Nhưng mà nói lại, Sở Hạo Dương bạn bè tốt nhiều năm như vậy còn bị hẳn lôi lên giường, khẩu vị thay đổi đã không đủ để chứng minh cái gì.

Cố Liên Phong cảm thấy vô cùng không được tự nhiên, trở lại bệnh viện, chỉ thấy Sở Hạo Dương đang đứng lên vật lộn thay quần áo.

Lập tức nổi giận, khoanh tay dựa cửa mặt lạnh nhìn cậu.

“Nói đi.”

Cố Liên Phong cao giọng, “Ngày hôm qua làm gì uống thành cái dạng kia?”

Sở Hạo Dương còn ở đó vật lộn mặc quần áo, bị Cố Liên Phong cởi ra đè xuống giường. Đành phải cố gắng giữ chặt tay hẳn, “Chúng ta trở về đi.” Cố Liên Phong nhăn mày còn muốn ép hỏi, một câu “Tôi chỉ muốn về nhà” nửa như khẩn cầu nửa như ủy khuất của Sở Hạo Dương khiến hẳn không còn lời nào để nói.

Nhưng hẳn cũng không có khả năng cứ dẫn người về như vậy.

Xương sườn của Sở Hạo Dương đã bị gãy hai cái, bắp chân đùi phải thiếu chút nữa cũng gãy.

Đã là cái dạng này, vừa tỉnh dậy còn muốn xuất viện về nhà?

Nói đùa gì vậy?!

Cố Liên Phong lấy phích nước nóng cùng cà mên, chuẩn bị đi mua cơm lấy nước. Sở Hạo Dương hiện tại còn có tác dụng phụ của thuốc, bác sĩ dặn chỉ có thể cho bệnh nhân ăn cơm, hộ sẽ đến giờ sẽ phát cơm, nhưng mà ăn không ngon. Tự mình đến nhà ăn chọn có thể dễ ăn hơn, chỉ là có chút đắt.

Cố Liên Phong đương nhiên biết rõ Sở Hạo Dương kén chọn, liền nghĩ làm cho cậu ăn một chút.

Đặc biệt người này không phải vừa mới anh dùng bị thương sao?

Thời điểm nhìn vào cửa sổ bày biện phong phú đa dạng để lựa món ăn Sở Hạo Dương thích ăn, Cố Liên Phong vẫn là mặt không biểu tình.

Hắn đang suy nghĩ một chuyện.

Từ lúc vừa bắt đầu, hẳn sẽ không thật sự tin vào lời nói của Sở Hạo Dương, có lẽ là do hẳn hiểu quá rõ người bạn nổi khổ này của mình, hẳn sẽ vô thức chụp nôi cho Sở Hạo Dương. Cũng giống như chuyện về Ngô Duyệt kia, trước khi hẳn nhìn thấy Ngô Duyệt, không thể nói trong lòng không có hoài nghi. Thậm chí nghĩ đến cấu huyết, có phải là Sở Hạo Dương vì yêu sinh hận chia duyên rẽ thụy hay không.

Nhưng bây giờ nhìn lại, Sở Hạo Dương dường như thật sự không hề lừa gạt hẳn.

Quanh đi quẩn lại một vòng lớn, có lẽ hẳn mới là kẻ phụ lòng kia.

Từ lúc bắt đầu nhìn thấy “trò chơi” chết tiệt kia... cho đến hiện tại mới biết được, bản thân đã có vị hôn thê lại vẫn cùng Sở Hạo Dương dây dưa không rõ, hoặc là cùng Sở Hạo Dương dây dưa không rõ còn đi tìm bạn gái, tóm lại nghe thế nào đều rất cặn bã.

Bởi vì không cẩn thận phát hiện chân tướng, Cố Liên Phong có chút u buồn.

Có trời mới biết, hẳn nhưng tuyệt đối không phải là người như thế.

Đợi đến khi quay lại phòng bệnh, đẩy cửa đi vào.

Thời điểm nhìn thấy bóng dáng của một người đứng dựa lưng về phía cửa.

Cố Liên Phong liền càng u buồn hơn rồi.

“Chú, chú đến thăm Sở Hạo Dương?”

12. Chương 12

Sở Đức Thắng nghe tiếng liền quay đầu lại.

Ánh mắt dừng lại hai giây ở trên người Cố Liên Phong, lại lên xuống một vòng, lại lần nữa trở về trên người Sở Hạo Dương, cúi đầu nhìn con trai: “Cánh cứng rồi? Tôi cho cậu đi sao? Cho cậu đi sao?”

Sở Hạo Dương cứng cổ không nói lời nào.

Cố Liên Phong như thế nào không biết tính tình cậu, từ nhỏ đến lớn cũng không biết đã gây chuyện với Sở Đức Thắng bao nhiêu lần, không lần nào là chịu thua.

Sở Hạo Dương không chịu thua, Sở Đức Thắng sẽ chịu thua sao?

Chấn mào “xoẹt” một cái bị xóc lên, Sở Hạo Dương trực tiếp bị xách ngực lôi xuống, lại khiến cho bạch truyền dịch rơi vãi đầy đất.

Cố Liên Phong liền vội vàng tiến lên một bước ngăn cản ông.

“Chú đừng giận, có chuyện gì nói là được rồi.”

Sở Đức Thắng gạt tay Cố Liên Phong ra: “Liên quan gì tới cậu, tránh xa một chút.”

“Hạo Dương vẫn còn bệnh, cậu ấy làm sai, chú muốn dạy dỗ cậu ấy, cũng không cần phải ngay lúc này đi?”

Sở Đức Thắng sắc mặt âm trầm: “Dạy dỗ nó? Tôi còn chưa gọi điện thoại cho lão Cố, xem ông ấy dạy con trai mình như thế nào.”

Cố Liên Phong lúc này như thế nào còn nghe không hiểu?

Theo đạo lý loại tình huống này, hẳn không thích hợp mở miệng nói chuyện nhất, nhưng hiện tại không có người khác, Cố Liên Phong không cách nào trơ mắt nhìn Sở Hạo Dương một bệnh nhân lại bị Sở Đức Thắng động tay động chân.

Huống hồ, nếu như đã thành người của hắn, hắn phải che chở.

Cố Liên Phong khách khí lại không thiếu cứng rắn trực tiếp mời Sở Đức Thắng ra ngoài, trực tiếp đưa lên xe, sau đó hắn cũng ngồi lên, lại cùng lão gia tử “chạm gối hàn huyên” một hồi. (* xúc tất trường đàm: Ngồi kề nhau tâm sự, chuyện trò thân mật.)

Sở Đức Thắng trong gia tộc cũng là nhân vật nói một không nói hai, chẳng qua là Cố Liên Phong tuy rằng vô cùng tôn trọng ông, thái độ thật sự kiên định, hơn nữa tất cả mọi chuyện đều lấy Sở Hạo Dương làm điểm xuất phát. Sở Đức Thắng tuy giận không kim được, nhưng vẫn là thương con đến cốt tủy, huống hồ chuyện của Sở Hạo Dương ông đã sớm chuẩn bị tâm lý, hôm nay phát hiện người nọ là Cố Liên Phong kỳ thật ông cũng âm thầm thở phào nhẹ nhõm, nhưng loại tâm tình này không nên biểu hiện ra ngoài, đành phải không đau không ngứa* nổi nóng một trận.

(*Nguyên văn bắt thống bắt dương: hông đến nơi đến chốn; hời hợt; không đi đến đâu; chẳng giải quyết được vấn đề; vô thường vô phạt; không đau không ngứa; làm như gãi ngứa.)

Một già một trẻ ở trên khí thế đã đạt đến mức ngang tài ngang sức một cách kỳ diệu.

Lúc hai người ngồi trên xe đàm phán, Cố Liên Phong tự thưởng cho mình lời khen, đã hoàn toàn lĩnh hội được phương pháp tinh tú để xử lý “mối quan hệ mẹ chồng nàng dâu”.

Chẳng qua là chờ hắn bước xuống xe, nhìn theo đuôi xe Mercedes-Benz màu đen biến mất tại chỗ rẽ. Mới biết được Sở Hạo Dương nhập viện căn bản không phải uống rượu đánh lộn, mà là bị gia pháp hầu hạ.

Sở lão gia tử gân xương cường tráng, ra tay dĩ nhiên sẽ không lưu tình.

Tin đồn rơi vào trong tai, Sở Đức Thắng lập tức gọi điện cho Sở Hạo Dương trở về, kết quả Sở Hạo Dương đang uống rượu nói chuyện làm ăn với người ta, thiếu chút nữa quên mất chuyện này, liền trực tiếp lái xe

từ chỗ tiếp rượu trở về. Còn chưa nói được hai câu, Sở Đức Thắng liền ra tay, gọn hàng linh hoạt đánh gãy chân Sở Hạo Dương.

Cố Liên Phong nghe đều cảm thấy đau.

Sở Hạo Dương học cấp ba đã thích đá bóng, lúc đại học là chủ lực của đội. Cố Liên Phong từ nhỏ đã không thích loại trò chơi một đám người chen chúc nhau khiến cho cả người toàn là mồ hôi loại này. Nhưng có khi tìm Sở Hạo Dương, cũng bị kéo ra sân đá mấy lần. Khi đó tuổi trẻ khí thịnh, xung quanh bãi đá là tiếng hò hét của mấy tiểu nữ sinh hoa si (*mê trai~~) cũng đủ để hắn vượt qua chướng ngại tâm lý khiết phích rồi.

Nào biết Sở Hạo Dương bởi vì đá bóng quá tốt, còn được tuyển trạch viên coi trọng, muốn cậu ký hợp đồng với câu lạc bộ. Sở Hạo Dương biết được thật đúng là động tâm.

Cố Liên Phong nghĩ tới đây, lắc đầu nở nụ cười, điều thuốc kẹp giữa ngón tay cứ như vậy không hút nổi nữa.

Tùy tiện dụi dụi xuống bệ cửa sổ. Xoay người lại.

Thương cân động cốt cần trăm ngày, dù cho Sở Hạo Dương thân thể có tốt, cũng không khỏi phải ở trong nhà dưỡng mấy tháng, kế hoạch “gặp gia trưởng” của hai người không thể không gác lại.

Nhưng Cố Liên Phong ngược lại là gặp Sở Đức Thắng mấy lần.

Bỏ qua tình tiết Sở Đức Thắng đơn phương dạy dỗ Sở Hạo Dương, bầu không khí giữa bọn họ vậy mà rất hài hòa.

“Ài, tôi nói, cậu thật sự xác định với Sở Hạo Dương rồi?”

Lý Hoài An kẹp điều thuốc, híp mắt nhìn hắn: “Cậu nói nam so với nữ tốt hơn chỗ nào a, tớ như thế nào lại cảm giác không ra?”

Cả khuôn mặt của Cố Liên Phong ở dưới ánh đèn u ám lại nhìn không rõ lắm.

Chỉ nghe hắn cười nói: “Tớ cũng không biết, dù sao lúc trước tớ còn nghĩ đến kết hôn.”

“Cùng với ai? Sở Hạo Dương?” Lý Hoài An tự hỏi tự cười, chỉ nghe thấy Cố Liên Phong nghiêm túc phản bác: “Không phải, chính là bạn gái tớ quen lúc trước.”

“Ồ?”

“Về sau không phải là không thành sao, thời gian trước còn trả lại nhẫn cho tớ.”

Lý Hoài An không hỏi nữa: “Công việc gần đây của cậu thế nào, đều thuận lợi sao?”

“Cũng được a, vẫn là cái dạng đó thôi.”

Điện thoại của Cố Liên Phong bỗng nhiên vang lên, hắn nói hai câu, liền nói với Lý Hoài An mình phải về.

“Sở Hạo Dương? theo dõi cũng quá gắt đi.”

Cố Liên Phong liền nở nụ cười.

“Cậu ấy là nhảm chán, không phải bị gãy xương sao, hiện tại còn phải dưỡng.”

“Sở Hạo Dương cũng sẽ nhảm chán? Không phải cậu ấy biết nhất là cách tìm thú vui sao?”

Cố Liên Phong đi lấy xe, từ bãi lái xe ra. Không biết thế nào lại đột nhiên nghĩ đến những bức ảnh trong máy tính kia. Hắn cho người điều tra mình mấy năm qua, cùng Sở Hạo Dương mà nói cũng không sai biệt lắm, những nội dung trên ảnh chụp kia đều có thể đối chiếu ra. Thoạt nhìn hắn đã rõ ràng mọi chuyện.

Nhưng chính vì vậy hắn mới cảm thấy được không đúng.

Sở Hạo Dương vậy mà một chút cũng không giấu giếm hắn?

Khóe miệng Cố Liên Phong cong lên, liền nở nụ cười.

Hắn trước khi lái xe về lại đi đường vòng mua đồ ăn khuya cho Sở Hạo Dương.

Cố Liên Phong biết rõ có qua có lại*. Hắn đối với đối tượng kết giao vốn là vô cùng sẵn sàng, trên giường Sở Hạo Dương lại khiến hắn rất thỏa mãn, dưới giường không khỏi càng thêm ôn nhu.

(*Nguyên văn đầu đào báo lý: đồng nghĩa với có qua có lại mới toại lòng nhau)

Nhất là Cố Liên Phong hiện tại đã từ bỏ thảo luận về vấn đề tính hướng của mình.

Bởi vì tính hướng đã không còn là vấn đề quá lớn nữa rồi.

Hắn phát hiện mình có chút không thích hợp... ví dụ như cùng Sở Hạo Dương trên giường, lúc nào cũng không thể khống chế nổi bản thân, động một chút lại khiến cho người ta một thân sắc màu, từ cổ gặm đến bắp chân, nơi yếu ớt nhất cũng đều thấy máu. Nhất là đầu vú, nhiều lần xong việc Sở Hạo Dương cũng nhìn không được mắng hắn có phải còn chưa dứt sữa hay không.

Nhưng mà biết được suy nghĩ trong lòng cậu... dĩ nhiên là làm càng quá phạm một chút.

Mẹ kiếp, này không phải SM thì là gì?

Cố Liên Phong lập tức bật đèn đỏ cho mình, chẳng qua loại chuyện này không cách nào dựa vào lý trí để khống chế, kết quả vết thương trên đùi Sở Hạo Dương dường đến không sai biệt lắm, dấu vết trên người đã có xu thế càng ngày càng nghiêm trọng.

Cánh cổng của thế giới mới đã vô cùng chói lọi rực rỡ, Cố Liên Phong đau đầu mấy ngày, quyết định tàn nhẫn đóng lại cánh cổng này.

Cố Liên Phong trở về mở cửa, Sở Hạo Dương lại không ở phòng khách chờ hắn. Cố Liên Phong cầm theo đồ lên lầu, tìm được người trong phòng sách.

Gõ nhẹ hai cái lên cửa.

Sở Hạo Dương vốn đang cúi đầu loay hoay gì đó, nghe tiếng lập tức ngẩng đầu, cầm thứ đó đặt xuống bàn, qua đây kéo Cố Liên Phong hôn một cái, hừ nói: “Lý Hoài An lại kéo cậu đi uống rượu?”

Cố Liên Phong hất hất cằm, ra hiệu: “Mua cho cậu một ít bánh cuộn trái cây.”

Sở Hạo Dương đã sớm đói bụng, nghe vậy vô cùng cao hứng, vịn cầu thang đi xuống dưới.

Cố Liên Phong nhìn không nổi nữa, tay chỉ phòng sách: “Ngồi đi, tôi lấy lên cho cậu.”

Sở Hạo Dương liền ngoan ngoãn vòng về.

Đồ chơi lúc này cậu cầm trong tay vẫn nằm trơ trọi trên bàn. Sở Hạo Dương cầm lên xoay qua xoay lại, đeo lên tay cho mình. Kết quả vòng tròn có chút nhỏ, nhét một lúc cũng nhét không lọt vào ngón áp út.

Lúc Cố Liên Phong cầm theo đồ vào, liền nhìn thấy Sở Hạo Dương bình tĩnh tháo nhẫn từ trên tay xuống.

Trên chiếc nhẫn vàng có khảm một viên hồng ngọc có góc có cạnh, kiểu dáng đẹp đẽ quý giá phong cách cổ xưa, nổi bật làn da trắng nõn của Sở Hạo Dương, cũng rất hài hòa. Cố Liên Phong lấy làm kinh hãi: “Cậu tìm thấy ở đâu vậy?”

Sở Hạo Dương lập tức nắm nhẫn vào trong tay: “Ngày hôm qua tìm đồ thì thấy, thứ đồ này không cất kỹ, không sợ mất?”

Cố Liên Phong giống cười mà không phải cười: “Sợ cái gì? Ném ở đâu có cậu còn tìm không được sao?”

Hắn đưa đồ ăn đến trước mặt Sở Hạo Dương: “Ăn đi.”

Chờ hắn tắm rửa xong đi ra, Sở Hạo Dương đã rửa mặt xong rồi, thay đồ ngủ ngồi bên giường chơi xếp hình, trên tay trống trơn, cũng không biết cậu lại cất nhẫn vào chỗ nào rồi. Cố Liên Phong lau tóc nhìn cậu một lúc, rốt cuộc quyết định: “Cuối tuần này cậu có sắp xếp gì không?”

“Có.”

“Có thể dời không?”

Sở Hạo Dương ngẩng đầu nhìn hắn, thăm dò: “Cũng không phải không thể... như thế nào, có chuyện gì?”

Ánh mắt Cố Liên Phong qua lại “hình vẽ nghệ thuật” trên cổ đối phương cả buổi, vẻ mặt có chút kỳ quái: “Ba mẹ tôi bảo tôi dẫn cậu trở về ăn cơm.”

Sở Hạo Dương thuận miệng nói câu “Được a”, mới ý thức được Cố Liên Phong đang nói gì, vẻ mặt lập tức thay đổi.

Một lúc sau mới mở miệng: “Tôi mang cái gì thì được?”

Cố Liên Phong nhìn mặt ngoài thì hồ hững trong lòng lại then thùng của Sở Hạo Dương: “Cậu mang cái gì bọn họ đều thích, bảo bối.”

Nói thì nói thế, nhưng trên thực tế trong lòng không xong lại chính là Cố Liên Phong.

Tuy rằng Sở Hạo Dương tính tình không tốt, kỳ thật quan hệ với Sở Đức Thắng lại rất thân mật, ngược lại Cố Liên Phong thoạt nhìn nhả nhặn tuấn tú, nhưng từ nhỏ đã không thân cận với người trong nhà. Tuy rằng ở trong cùng một thành phố, một năm cũng gặp không được mấy lần.

Kết quả nhoáng một cái liền thông báo một tin chấn động.

Thời gian ước hẹn là vào giữa trưa, Sở Hạo Dương so với Cố Liên Phong còn dễ bụng hơn, sáng sớm dậy sắp xếp đồ đạc rửa mặt thay quần áo. Cố Liên Phong muốn ngủ thêm chút nữa cũng không được. Hắn dụi mắt ngồi trên giường một hồi, đột nhiên nhớ tới thẻ ra vào của nhà ba mẹ bên kia đang để trong tủ đầu giường ở căn hộ của mình. Lập tức đứng dậy rửa mặt, chuẩn bị đi lấy. Tiểu khu kia quản lý theo hình thức đóng kín, không có thẻ ra vào mà nói cũng chỉ có thể đỗ xe tại bãi gần đó, mà bãi đó bình thường đều rất đông xe.

Sở Hạo Dương ở trong phòng vệ sinh cạo râu, Cố Liên Phong nhìn đồng hồ, một bên đeo đồng hồ lên tay, một bên vội vàng lấy chìa khóa liền ra ngoài.

Cố Liên Phong ở bên cạnh Sở Hạo Dương đều đã sớm thành quen, đồ gì cũng không thiếu, thiếu liền trực tiếp dùng của Sở Hạo Dương, so với căn hộ của hắn còn muốn quen thuộc hơn.

Cố Liên Phong nửa quỳ trên sàn nhà bằng gỗ, mở ra tủ đầu giường lại trống không, vẫn không tìm được cái thẻ trong ấn tượng kia.

Sau khi tách ra khỏi nhà, hắn liền duy trì thói quen hai ba tháng về nhà một chuyến, đồ vật chưa bao giờ ném loạn, Cố Liên Phong thật sự không nghĩ tới sẽ tìm không thấy.

Hắn đành phải tìm khắp một lượt ở những nơi có khả năng có, ngồi xổm chân đều tê rần, dứt khoát ngồi xuống nghỉ ngơi, nghĩ lại những nơi còn có khả năng.

Tầm mắt hắn đột nhiên lướt qua, tìm thấy một thứ ở dưới mặt bàn.

Mắt Cố Liên Phong lóe lên, đưa tay gỡ xuống.

Bỗng nhiên ý thức được một cách sâu sắc, Sở Hạo Dương có bệnh, phải trị.

13. Chương 13

Cố Liên Phong nhíu mày nhìn chăm chăm vào vật nhỏ trong tay hồi lâu.

Nâng cổ tay nhìn đồng hồ, đột nhiên đứng lên, bỏ lại tất cả thiết bị kim loại trên người ở trong phòng ngủ, sau đó đi gõ cửa hàng xóm, khách khí mượn dùng đi động.

Khó trách hắn cẩn thận đến vậy, Sở Hạo Dương có thể làm đến bước này, hắn như thế nào không sớm nghĩ tới a?

Vẫn còn thật sự cho rằng tìm người đi theo hắn chụp mấy tấm hình đã là cực hạn.

Cố Liên Phong lúc ra cửa nghĩ rằng đi nhanh về nhanh, cũng không mang theo di động, hiện tại chỉ có thể nhớ tới số điện thoại của Lý Hoài An. Lý Hoài An hẳn vẫn là tín nhiệm, hơn nữa chuyện xấu hổ này của hắn, cũng không tiện huyền nao mọi người đều biết.

Chờ đến khi chuyên viên đem toàn bộ phòng kiểm tra trong ngoài một lượt, đã là hai tiếng sau đó. Cố Liên Phong cùng Lý Hoài An ngồi ở tiệm cà phê dưới lầu ăn bữa trưa sớm, sau đó mượn điện thoại gọi cho Sở Hạo Dương, nói mình có chút việc ở cùng Lý Hoài An, lát nữa trở về đón cậu.

Cố Liên Phong cúp máy không lên tiếng, Lý Hoài An cũng liền mắt nhìn mũi mũi nhìn tâm, giả bộ mình là người trong suốt, không nghĩ tới trước khi đi, vẫn cứ bị Cố Liên Phong xách vào xe cùng lái đi.

Lý do rất đàng hoàng —— ba mẹ tớ đã lâu không gặp cậu, rất nhớ, cho cậu qua ăn bữa cơm.

Lý Hoài An lại không ngốc, đầu óc chuyển một cái liền đoán được tám chín phần mười, lúc này như thế nào sẽ dám chàm mặt?

Chẳng qua Cố Liên Phong là bạn tốt nhiều năm, biết rõ lúc này bảo cậu đi chần thưng, rồi cũng chỉ có thể cần rằng.

Quả nhiên bắt đầu từ lúc Sở Hạo Dương lên xe, bầu không khí liền không đúng.

Ánh mắt Sở đại công tử nhìn cậu như là có dao găm bắn vào vào ra ngoài, Lý Hoài An cũng đã trải qua sóng gió, không đến mức không đối phó được một trận này. Chẳng qua mỗi lần nghĩ đến về sau đẩy mạnh hạng mục lại không còn đại kim chủ Sở Hạo Dương này dốt tiền lắm, trái tim không khỏi nặng trĩu.

Cố tình không để ý đến vẻ mặt của hai người, Cố Liên Phong vẫn tỏ vẻ vô cùng tự nhiên, giải thích với Sở Hạo Dương là mẹ hắn điểm danh Lý Hoài An tới ăn cơm, hắn không thể bên nặng bên nhẹ, chỉ có thể cho người đi.

Sở Hạo Dương còn chưa ý thức được những bố trí lúc trước mình làm kia đã bị Cố Liên Phong phát hiện, trong đầu còn đang mơ màng choáng váng đứng trên đỉnh cao đạo đức*, còn tưởng rằng bản thân đã sáng lại sau cơn mưa**. (**Nguyên văn phong quang nguyệt tề: cảnh tượng tươi mát sau cơn mưa.)

(* Từ này nó mơ hồ lắm, mỗi người nói một vẻ, thấy mỗi cái này là hợp trong trường hợp này: đại loại là hai người đang có bình luận tranh luận về một vấn đề nào đó, một người chiếm vị trí cao hơn, đoạt được lợi ích.)

Tuy rằng Cố Liên Phong một năm chỉ trở về mấy lần, nhưng trong nhà vẫn còn giữ phòng ngủ của hắn, vợ chồng Cố Diệu thấy hắn về cũng vô cùng vui mừng, nhưng vừa nhìn thấy Sở Hạo Dương đi theo phía sau, mặt lập tức sầm xuống, kết quả đằng sau Sở Hạo Dương lại còn có thêm Lý Hoài An, hai ông bà Cố gia lập tức về mặt đầy dấu chấm hỏi.

Cố Liên Phong độc lập từ nhỏ, Cố Diệu chưa từng quản qua, cũng không quản được hắn, như là loại chuyện tìm đối tượng là nam này, đến hai ông bà Cố gia bên đây, cũng chỉ có thể ở để sóng gió trong lòng, biểu hiện ra ngoài chỉ là mấy phần bọt nước mà thôi.

Nhưng dưới vẻ bình thản, sóng gió dù sao vẫn tồn tại.

Khi còn bé Sở Hạo Dương cũng thường đến nhà của Cố Liên Phong, trưởng bối đã sớm biết mặt, Trương Bình nhìn Cố Diệu, trực tiếp kéo Sở Hạo Dương vào phòng bếp, lại để cậu làm thêm hai món cho buổi trưa.

Sở Hạo Dương lập tức cảm thấy bản thân xem xét không chu toàn, cảm thấy bài kiểm tra đột xuất* lúc này là muốn theo tiết tấu bị đánh rớt một cách sâu sắc, ánh mắt liền chuyển về phía Cố Liên Phong, bắt đầu dĩ Cố Liên Phong không nhìn cậu, rốt cuộc vẫn phải giống như tiểu tức phụ hướng vào lao động vinh quang rồi.

(*Nguyên văn tùy đường trắc nghiệm: kiểm tra tại một tiết học k hện giờ trước. Thật sự câu trên là hử sao edit vậy thôi, lung bùng quá TTT)

Cố Diệu là chuẩn bị nhân cơ hội này nói chuyện với Cố Liên Phong, chẳng qua Cố Liên Phong lúc này trong lòng đang nghẹn một hơi, sợ há miệng sẽ thổi chạy lão gia tử, liên tục nháy mắt với Lý Hoài An, lại để cậu ta ngăn người lại, mình thì lấy điện thoại của Sở Hạo Dương đi vào phòng.

Mặt khẩu của Sở Hạo Dương hẳn đã có lúc vô tình nhìn thấy, Cố Liên Phong theo như lời chuyên viên kia dạy, mở trang web rồi vào ứng dụng kia, thông qua ứng dụng vào lại giao diện điện thoại, quả nhiên phát hiện hai biểu tượng thư mục cho tới giờ chưa từng thấy qua. Cố Liên Phong cười lạnh một tiếng lui ra ngoài, cầm điện thoại của mình tùy tiện nhấn một tin cho Lý Hoài An, gọi điện thoại. Sau vài phút, trên điện thoại của Sở Hạo Dương hiện lên một cửa sổ, ấn mở trực tiếp tiến vào hòm thư, bên trong có hai thư mục dùng thời gian đặt tên, một cái là định dạng văn bản, một cái định dạng âm thanh, chính là nội dung đoạn tin nhắn hẳn vừa mới gửi đi kia.

(*Đây có nghĩa là dt của a công bị gài theo dõi, gọi điện nhắn tin xong sẽ truyền lại cho máy của thụ. Nói cho mấy nàng dễ hiểu vì mị cũng phải một lúc mới hiểu ra hihi.)

Cố Liên Phong thầm nghĩ quả nhiên, sau khi xóa lịch sử lại bắt đầu tìm tòi tiếp, lật tung hết cả điện thoại của Sở Hạo Dương, thẳng đến khi Lý Hoài An được phái tới gọi hẳn ăn cơm, mới cắt điện thoại đi ra ngoài. Vừa vặn chạm mặt Sở Hạo Dương.

Sở Hạo Dương thấy thứ trong tay hẳn thì sững sờ.

Cố Liên Phong thản nhiên hỏi cậu: “Cậu còn cài mặt khẩu hả? Di động tôi đột nhiên không có tín hiệu, hình như là trúng virus, muốn dùng điện thoại cậu thử một chút.”

Sở Hạo Dương lau tay lên tạp dề màu xám, dùng vân tay mở khóa cho hẳn, sau đó lại thoải mái lưu lại dấu vân tay của Cố Liên Phong, đưa lại cho hẳn.

Cố Liên Phong đặt qua một bên, kéo Sở Hạo Dương ngồi xuống.

Một bữa cơm ăn đến hòa thuận vui vẻ, dù sao có Lý Hoài An, chủ đề cũng không dẫn theo hướng ái muội, ngược lại là Lý Hoài An bị gạ hỏi đến chuyện bạn gái cả buổi.

Sở Hạo Dương bị ấn làm hai món, một món trộn cà rốt sợi, một trứng tráng cà chua, đã là mấy món cực hạn, mùi vị thực sự không dám khen. Trên bàn ngoại trừ Sở Hạo Dương đều là ý tứ đựng hai đĩa, chỉ có Cố Liên Phong nể tình mà ăn hơn nửa, còn giúp Sở Hạo Dương nói tốt: “Mẹ, đây là lần đầu tiên Sở Hạo Dương xuống bếp, vậy mà cũng có thể vào miệng, này cũng quá có thiên phú a, sau này lại rèn luyện, con thấy rất có không gian phát triển.”

Bữa này ăn xong, tuy nói vẫn là kẹp bởi Lý Hoài An, mọi người ở ngoài mặt không nói gì, nhưng dù sao cũng thăm biết rõ đây là gặp mặt gia trưởng.

Sở Hạo Dương liền rõ ràng cảm giác được Cố Liên Phong thay đổi.

Không phải cái loại cố ý ôn nhu săn sóc, mà là cực kỳ tự nhiên thân mật cùng dụng tâm. Có đôi khi đùa giỡn gọi cậu “Bảo bối”, trong giọng nói giống như đều mang theo nghiêm túc.

Có lần Cố Liên Phong hỏi cậu muốn cái nhẫn hồng ngọc kia, cách vài ngày thừa dịp cậu ngủ lạng lẽ đeo lên tay cho cậu, vậy mà vừa khít, kích cỡ vừa vặn.

Sở Hạo Dương nhắm mắt giả bộ ngủ, chờ đến khi Cố Liên Phong im lặng mở cửa ra ngoài, lập tức mở mắt nhìn chiếc nhẫn trên tay. Xoay tới xoay lui, lại không dời được, vẫn luôn nhìn cho đến giữa trưa mới dậy, ra vẻ kinh ngạc hỏi Cố Liên Phong đây là chuyện gì.

Cố Liên Phong liền cười đến rạng rỡ, đi qua hôn cậu một cái không nói lời nào.

Hai người như hình với bóng đi mấy cuộc tụ tập, chuyện của hai người liền là ván đã đóng thuyền, không ai không biết.

Lý Hoài An với tư cách người duy nhất biết chuyện, mỗi lần nhìn hai người cùng lúc xuất hiện, liền cảm thấy tà dị một cách sâu sắc. Theo lý mà nói, Sở Hạo Dương gần mấy nghe trộm trong nhà Cố Liên Phong, như thế nào cũng không có khả năng bỏ qua dễ dàng như vậy, đừng nói chỉ là Cố Liên Phong loại người này có thù tất báo. Lý Hoài An thật sự không cách nào tưởng tượng được Cố Liên Phong lại để cho tình yêu cảm hóa thành cái dạng gì.

Chỉ có thể giả thiết Cố Liên Phong đang chuẩn bị một vở kịch lớn.

Kết quả đợi mười ngày nửa tháng, ngạc nhiên là chuyện gì cũng không có.

Thăng đến có lần Cố Liên Phong ngẫu nhiên đề cập với cậu, lại bảo cậu hỗ trợ hẳn góithiệu công việc cho một người bạn.

Thì ra sau lần chủ biên an bài Ngô Duyệt “tiếp đãi” Cố Liên Phong ngày đó xong, mơ hồthấy được chút nội tình, liền tiếp đề cho Ngô Duyệt bàn chuyện làm ăn với Cố Liên Phong.Ngô Duyệt đương nhiên không muốn, gợn gàng dứt khoát từ chối mấy lần, cuối cùng chọc giận chủ biên, tìm cơ hội dồn ép cô không thể không từ chức.

Cố Liên Phong vẫn luôn để ý tình huống của Ngô Duyệt, chính hẳn không tiện ra mặt, liền nhờ Lý Hoài An hỗ trợ an bài cô đến một tòa soạn tạp chí thời trang. Nhưng Lý Hoài An gần đây kết giao bạn gái, sau khi biết được liền ăn dấm chua, chuyện này cậu không chống đỡ được, liềnnói ra Cố Liên Phong. Ngô Duyệt sau khi biết liền gọi điện cho Cố Liên Phong, nói mời hẳnmột bữa cơm cảm ơn.

Cố Liên Phong lần nữa gặp Ngô Duyệt tâm tình thật sự phức tạp, nếu như không phải bởi vì biết được một chuyện, hẳn cũng sẽ không để Lý Hoài An giúp cô —— lúc bọn họ quen nhau.Ngô Duyệt đã mang thai. Cố Liên Phong liền cảm thấy hẳn có thể lờ mờ đoán được nguyên do mình cầu hôn.

Về sau Ngô Duyệt chia tay hẳn, ngày hôm sau liền đi làm phẫu thuật. Bọn họ sau đó cũng không còn liên lạc qua.

Cố Liên Phong vẫn luôn không ngừng điều tra về mấy năm này. Sau khi phát hiện Sở Hạo Dương có chút “đam mê nhỏ”*, hẳn lại thuê người khác lặng lẽ điều tra, quả nhiên lại đào ra vài ba thứ khác.

(*Nguyên văn phích hảo: đặc biệt yêu thích một sự vật nào đó, mang nghĩa xấu.)

Đương nhiên cũng tổn không ít tiền.

Mỗi lần Cố Liên Phong ký xong hóa đơn, ngày hôm sau làm việc đều đặc biệt cố gắng.

Ngô Duyệt lần này thấy hẳn thái độ bình thản hơn rất nhiều, Cố Liên Phong một thân áo sơmi trắng quần jean, ăn mặc tựa như sinh viên đại học trong phim thần tượng, từ cửa đi vào. Chờ hẳn đến gần, Ngô Duyệt còn nói đùa hẳn: “Lúc chia tay với anh vốn còn thấy đáng tiếc. Hiện tại rốt cuộc tâm phục khẩu phục.”

Cố Liên Phong biết rõ Lý Hoài An khẳng định không nói dối, trực tiếp chuyển đề tài: “Chia tay với cô, thua thiệt nhất chính là tôi. Đúng rồi, công tác có thuận lợi không?”

Ngô Duyệt lập tức nói về chuyện công việc với hẳn.

Bởi vậy qua hai ngày, hai người vậy mà trở thành bạn bè.

Ngô Duyệt tính cách thẳng thắn dứt khoát, nguyệt ý gặp mặt Cố Liên Phong, là cho thấy đã rũ sạch những suy nghĩ kia trong lòng. Có một lần Cố Liên Phong cố ý không cẩn thận để lộ chuyện mình “mất trí nhớ”, phân đoạn máu chó này Ngô Duyệt lúc đầu căn bản chưa tin, chờ đến sau khi phát hiện sự thật, vừa cảm thấy thú vị, lại vừa có chút thông cảm, nói hết cho Cố Liên Phong những chuyện mình biết, hy vọng có thể giúp hẳn nhớ lại chút gì đó.

Thực tế Cố Liên Phong tương mạo xuất chúng, đi đến chỗ nào đều khiến người chú ý, lúchai người quen nhau Ngô Duyệt cảm thấy rất phiền, nhưng hiện tại thì cảm thấy rất thú vị.

Bọn họ gặp mặt nhiều lần lên.

Số lần này lại khiến cho Sở Hạo Dương uống dấm năm xưa không mười cũng tám hũ. Cốtình biểu hiện của Cố Liên Phong vẫn vô cùng thẳng thắn vô tư, không chút ái muội với người ta, đối với cậu vẫn cố hết sức ôn nhu dụng tâm. Mỗi lần gặp mặt với Ngô Duyệt chỉ nói là kết giao bạn bè bình thường. Sở Hạo Dương một chút không vui, Cố Liên Phong liền cười như không cười, nói mình đều đã bị cậu bẻ thành kẹp giấy* rồi cậu còn lo lắng cái gì?

(*Nguyên văn chắc để chỉ bị bẻ cong veo rồi.)

Sau đó cũng chịu lòng không tìm Ngô Duyệt nữa, ngược lại tìm Lý Hoài An, này liền phiền đến Lý Hoài An không cách nào nói chuyện yêu đương. Nhưng bản thân cậu cũng không phải thật sự nghiêm túc, dứt khoát mượn cơ hội này chia tay với đối phương. Lần này Sở Hạo Dương không thoải mái thiếu chút nữa muốn phun, rồi lại hết lần này tới lần khác nói cái gì cũng có thể khiến Cố Liên Phong chán về.

Cố Liên Phong nhân cơ hội làm một hồi “Tra công”.

Công phu trên giường của hai người có thể là sức lực ngang nhau, nhưng nói đến kinh nghiệm yêu đương, Sở Hạo Dương sao có thể là đối thủ của Cố Liên Phong? Sau khi Sở Hạo Dương thích Cố Liên Phong, loại chuyện này lại có chút cảm giác đứng xa mà trông, ăn vào vô vị*. Cố Liên Phong rồi lại không giống, mà là thích thú.

(*Nguyên văn kính nhi viễn chi: Nói đến người hoặc việc gì đáng kính trọng, nhưng bản thân mình không muốn gần. Kính trọng nhưng không thể gần gũi. đằng sau thực chi vô vị còn có một câu là khí chi khả tích – bỏ lại thì tiếc: ý của câu này là làm một việc nào đó không có ý nghĩa, không có giá trị nhưng không làm thì tiếc.)

Loại kéo dãn cùng tiến lui cân bằng vi diệu trong mối quan hệ sống chung giữa hai người yêu nhau này, cùng quan hệ nhân sinh bình thường lại bất đồng. Cho dù IQ cùng EQ của Sở Hạo Dương không thấp, cũng nhất thời nửa khắc thoát không khỏi thủ đoạn của Cố Liên Phong.

Thực tế cậu đã sớm thích Cố Liên Phong rồi.

Này không thể nghi ngờ là tước đoạt bình minh của thắng lợi.

Mà Cố Liên Phong, từ Ngô Duyệt bên này biết được rất nhiều tin tức, nhưng ý nghĩa lại không lớn.

Ngoại trừ sao chép lại hình thức yêu đương giữa hắn và Ngô Duyệt lên trên người Sở Hạo Dương, ngoại trừ một vài cải tiến khác——

Ngược lại là hắn lấy cơ sở chữa căn hộ, ở trong ngăn kéo đựng đồ dưới giường mình tìm được một thứ lại khiến hắn rất cuộc hiểu rõ những chuyện đã xảy ra.

Hơn nữa lần này là thật sự hiểu rõ.

14. Chương 14

Cũng không phải cái loại “nhật ký” bản thân Cố Liên Phong phải tìm thật lâu.

Mà là một rương đựng đầy đồ chơi tình thú.

Mặt Cố Liên Phong đều tái rồi.

Trong khoảng thời gian này hắn vẫn luôn cố gắng khép lại cánh cửa đã mở một nửa kia trở về.Đột nhiên không kịp phòng ngừa nhìn thấy nhiều đồ vật như vậy, rất có một loại cảm giác thất bại trong gang tấc.

Tay hắn đụng vào những thứ kia, đột nhiên nhớ tới cái gì, nhảy dựng lên chạy vào phòng tắm, tìm cọ rửa ngón tay mấy lần, lau khô, tìm một đôi bao tay mang vào, mới bắt đầu lật xem đồ vật trong rương.

Qua một lúc, tầm mắt lập tức mở rộng không ít.

Hơn nữa hắn có dự cảm, cánh cửa kia liền không có khả năng đóng lại nữa rồi.

Bởi vì hắn tìm thấy những thứ khác trong rương——

Máy nghe trộm bị tháo ra, mấy cái dây cáp, thẻ nhớ bị gãy, hai lọ thủy tinh 5ml đựng thứ chất lỏng vờ như không biết tên, mấy viên thuốc nhỏ khả nghi, còn có... mười cái thẻ cứng.

Mỗi một cái đều viết đầy chữ ở trên.

Chữ của Sở Hạo Dương.

Phải nói là kiểm điểm——

“Honey, em đã cảm nhận được sai lầm của mình một cách sâu sắc. Lắp máy nghe lén chỉ vì bảo đảm nhà chúng ta an toàn. Để tỏ lòng thành nhận sai, tối hôm nay tùy anh xử trí.” Đằng sau nét chữ cứng cáp tiêu sái còn cứng rắn bỏ thêm hai chữ tình yêu nhỏ bé, Cố Liên Phong nhìn thấy đều có chút xấu hổ.

Còn có rất nhiều rất nhiều cái khác.

Đều là thư xin lỗi sau đủ các loại tìm đường chết của Sở Hạo Dương.

Cố Liên Phong nhìn chai thủy tinh kia, viên thuốc không biết tên, khóe miệng giật giật.

Nhanh chóng đọc xong, sau đó dựa theo thời gian ký tên* tìm được tờ đầu tiên, thời gian đã là hai năm trước rồi——

(*Nguyên văn lạc khoản: Hàng chữ ở góc bức tranh, bức trưởng ghi năm tháng tên họ tác giả, do chính tác giả viết.)

“Cố Liên Phong, em là nghiêm túc thích anh, cảm ơn anh đã cho em cơ hội này.”

Một cơ hội?

Điện thoại Cố Liên Phong đột nhiên vang lên, Sở Hạo Dương gọi tới, hỏi hán buổi chiều muốn ăn cái gì.

Cố Liên Phong một bên kẹp điện thoại nói chuyện với cậu, một bên lật xem lần lượt những tấm thẻ kia, đột nhiên hỏi một câu: “Cậu là có khi nào tới chỗ này của tôi.”

Sở Hạo Dương giống như nhất thời không kịp phản ứng, “A” một tiếng, mới nói: “Giúp cậu lấy đồ có tới mấy lần.”

“Trước đó thì sao?” Cố Liên Phong thờ ơ hỏi cậu.

“Làm sao vậy?”

“Ha, có chút đồ tôi tìm không thấy.”

Tuy rằng giọng điệu của Sở Hạo Dương vẫn bình tĩnh như cũ, Cố Liên Phong quả thật mơ hồ cảm giác được đối phương thoáng một chút liên bất đầu cẩn thận, hần liền cười cười không nói nữa, ngón tay sờ sờ dấu vết nhàn nhạt lưu lại trên mặt bàn.

“Thật sao? Sở Hạo Dương thận trọng hỏi: “... Cái gì?”

Cố Liên Phong rồi lại không trả lời, chỉ chuyển đề tài: “Buổi tối ăn đồ Ấn Độ được không?”

“Được... tôi tới đón cậu?”

Cố Liên Phong nói “Được” liền cúp máy.

Sau đó chống sán đứng lên, lại đến phòng vệ sinh rửa tay, dùng khăn lau khô, mới mở ra máy tính trong phòng sách.

Lúc trước bởi vì sợ mất bị kích thích nên không dám mở xem file video.

Trước tiên đeo tai nghe lên, mới ấn mở từng cái một.

Sở Hạo Dương đã đến tiểu khu Cố Liên Phong ở, dừng xe dưới lầu, xuống xe ngẩng đầu nhìn lên cửa sổ căn hộ của Cố Liên Phong, cầm di động gọi cho đối phương.

Điện thoại vang lên mấy lần, rồi lại chậm chạp không có người tiếp.

Sở Hạo Dương chấm dứt cuộc gọi, đi thẳng lên lầu.

Cậu có chìa khóa nơi này, gõ cửa không có người trả lời, liền trực tiếp mở cửa đi vào, vừa vặn Cố Liên Phong tắm xong cả người đầy hơi nước đi ra, sắc mặt vẫn còn đỏ hồng.

“Như thế nào lại tắm rửa?”

Cố Liên Phong ngẩng đầu nhìn cậu, “Vừa dọn đồ xong a.”

Trong phòng khách bày la liệt mấy thùng giấy, có một số vật dụng đã chuyển đến kho rồi, trong phòng lộn xộn, rèm che đều gỡ xuống. Sở Hạo Dương thiếu chút nữa không có chỗ đặt chân, liền một đường theo Cố Liên Phong đi vào phòng ngủ, than thở: “Cậu thật sự muốn tự mình trang hoàng lại? Càng nhìn càng thấy nhiều.”

Cố Liên Phong đưa lưng về phía cậu lau nước trên người, đáp một tiếng “ừ” ngắn ngủn.

Sở Hạo Dương vốn còn có chút hoài nghi, bộ dạng này của Cố Liên Phong lại càng khiến cậu bất an, không khỏi im lặng.

Động tác của Cố Liên Phong rất chậm, lau một hồi, đột nhiên ném khăn xuống đất, quay đầu tiến vào phòng tắm. Sở Hạo Dương chờ bên ngoài một hồi, ra về tự nhiên ho hai tiếng: “Nhanh lên a, sắp đến giờ đặt bàn rồi.”

Bên trong truyền tới giọng nói có chút không kiên nhẫn của Cố Liên Phong: “Vậy cậu không cần chờ tôi.”

Sở Hạo Dương sững sờ.

Chợt nghe bên trong truyền ra tiếng nước, giọng Cố Liên Phong cũng hòa hoãn một chút: “Cậu đi ăn cơm trước đi, một lát nữa tôi có việc, không thể ăn kịp a.”

Sở Hạo Dương nhíu mày, cởi áo khoác ném xuống giường, vén tay áo lên gõ cửa phòng tắm “cộp cộp cộp”.

Giọng Cố Liên Phong có chút khàn: “Sao vậy?”

“Mở cửa.”

Tiếng nước dừng lại, truyền đến tiếng sột soạt, sau đó Cố Liên Phong mở cửa phòng tắm ra.

Hắn tùy tiện khoác áo tắm, vài chỗ dính nước, dán vào thân thể. Cũng không biết có phải do hơi nước hun lâu rồi hay không, cả khuôn mặt đều đỏ.

Cố Liên Phong vuốt tóc ra sau, sột soạt nhìn Sở Hạo Dương: “Cậu nói đi.”

Sở Hạo Dương muốn nổi nóng, nhưng chính cậu rồi cũng chợt dạ. Vài giây rất không tiền đờm mới nghẹn ra một câu: “Cậu có chuyện gì vậy?”

Cố Liên Phong chờ cậu xuất chiêu, đã công tác tư tưởng chuẩn bị âm ỉ một trận, một câu tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục* của Sở Hạo Dương, sững sờ đến độ khiến hắn có chút tức giận.

(* ủy khuất cầu toàn.)

Vui thì vui, ngọn lửa tà niệm* trên người vẫn còn chưa cháy sạch.

(* tà hỏa)

Cố Liên Phong nhin lại nhin, rốt cuộc vẫn nhin không được.

Vừa rồi xem xong phim vàng nhân vật chính là mình cùng Sở Hạo Dương khiến hắn cả người khô nóng, Sở Hạo Dương liền đưa tới cửa.

Cố Liên Phong vẫn luôn tận lực đóng lại cánh cửa kia, lúc này vừa xem xong video dạy học, dưới giường còn mấy món đồ chơi vẫn để đó chưa hủy... Hắn cảm thấy mình nếu không nhin một chút, song cửa kia rồi cũng sẽ không cách nào đóng lại.

Sở Hạo Dương rồi lại đến khiêu khích hắn.

Cố Liên Phong không khỏi hung hăng trừng mắt với đối phương.

Sở Hạo Dương bị hắn trừng thì càng chợt dạ, chút hỏa vừa mới ấp ủ liền tan thành mây khói.

Một câu nói đến đáng thương: “Nếu không, tôi chờ cậu bên ngoài.”

Cố Liên Phong cắn môi, bỗng nhiên đưa tay kéo cậu vào: “Cậu vẫn là đi vào chờ tôi đi... tôi cũng muốn vào.”

Hắn từ lúc xem phim đã bắt đầu cứng, sau khi làm một lần, mới có tâm tư nghĩ đến những thứ đồ chơi chưa hủy đi kia, kết hợp lý luận cùng thực tế một chút.

Kỳ thật từ trong những mẫu đối thoại từ video kia, còn có những tư liệu vụn vặt thu được trong khoảng thời gian này, đã đủ để Cố Liên Phong rõ ràng mối quan hệ giữa hai người là thế nào rồi.

Nhưng kỳ thật vẫn có rất nhiều chi tiết hẩn muốn hỏi Sở Hạo Dương.

Buổi tối đó rốt cuộc vẫn không đi ăn đồ Ấn Độ, vẫn là Cố Liên Phong đi đến cửa hàng tiện lợi dưới lầu mua mấy gói mì tôm về nấu. Sau khi thả Sở Hạo Dương ăn một tô mì, tiếp tục kéo về nghiêm hình tra tấn.

Kỳ thật chỉ cần biết rằng Sở Hạo Dương mấy năm trước khiến hẩn đồng ý sự kiện kia, những cái khác liền dễ dàng suy ra.

Đúng là hẩn thấp nển thổ lộ.

Chẳng qua là cùng Sở Hạo Dương đánh cuộc thua mất tiền đặt cược, hẩn lúc ấy cũng chỉ cho là đùa giỡn. Kết quả sau khi “thổ lộ”, một đám bạn học bỗng nhiên xuất hiện, đốt pháo hoa khu champagne, cực kỳ long trọng “chúc mừng” bọn họ một, hơn nữa còn “khuyến” Sở Hạo Dương chấp nhận hẩn.

Khả năng lúc đó hẩn đã nhận ra cái gì rồi, mới nghĩ là Sở Hạo Dương xếp đặt thiết kế nên mới tức giận như vậy.

Về phần hai người “quen nhau” sau đó, thì lại nhận được “quà sinh nhật”.

Cố Liên Phong bị Sở Hạo Dương kéo ra ngoài uống rượu, sau khi uống say Sở Hạo Dương cầm tay hẩn tình cảm tha thiết mà thổ lộ với hẩn, nói mình thích hẩn đã lâu, hỏi hẩn có thể cho mình một cơ hội. Sở Hạo Dương cũng không phải lần đầu tiên thổ lộ, chẳng qua mỗi lần Cố Liên Phong đều rất kiên quyết, nói cho cậu biết tiếp tục như thế anh em cũng không thể làm. Nhưng tình huống đêm nay bất đồng, Cố Liên Phong vừa chia tay với Ngô Duyệt, mà chia tay ngày hôm sau Ngô Duyệt liền phá thai. Dù cho Cố Liên Phong không thích người này, nhưng cũng dự định nghiêm túc kết hôn phụ trách, trong lòng tích tụ, bất tri bất giác liền uống càng nhiều.

Trong lúc ngất ngây, cùng Sở Hạo Dương một hồi rượu say loạn tính.

Cố Liên Phong đều có thể nghĩ đến, ngày hôm sau tỉnh lại, mình hối hận thế nào, Sở Hạo Dương lại thế nào khiến mình mềm lòng, đồng ý với phần “quà” đó của cậu— hai người thử kết giao xem, làm người yêu nửa năm, nếu như hẩn thật sự không thể tiếp thu, xem như thực hiện tâm nguyện cho mình, xong xuôi là anh em thì vẫn là anh em. Sở Hạo Dương từ đây hoàn toàn buông bỏ chuyện này.

Chẳng qua Cố Liên Phong vốn không thích cậu, càng không thích đồng tính, hai người cho dù có ước định như vậy, mâu thuẫn cũng là tầng tầng lớp lớp.

Hơn nữa Cố Liên Phong căn bản không có xúc động với Sở Hạo Dương.

Cho nên con đường giải quyết mâu thuẫn liền bị bóp chết mất một đầu, chỉ còn lại một cái— đánh nhau.

Không nghĩ tới đánh liền mở ra..... cổng cùng cửa của thế giới mới.

Song tính luyến còn chưa tính, tốt xấu là cho nhân sinh thêm nhiều lựa chọn, Cố Liên Phong còn không biết mình còn có khuynh hướng S.

Nhìn máy nghe trộm cùng thuốc hẩn tìm được, dùng chân cũng có thể nghĩ ra Sở Hạo Dương bày trò khẳng định không ít.

Cố Liên Phong cũng nhận không được hoài nghi, Sở Hạo Dương là cố ý dụng túng.

Cố ý chọc giận hẩn, sau đó tạo ra cơ hội trừng phạt?

Cố Liên Phong không biết cảm giác lúc ấy của mình là gì, nhưng bây giờ rất rõ ràng.

Hẩn ăn tùy biết vị* rồi.

(*Nguyên văn thực tùy tri vị: ý chỉ nhất thời vì lòng. tham hoặc muốn thỏa mãn bản thân mà làm chuyện gì đó, nhưng sau khi được thỏa mãn hoặc kích thích, vẫn muốn tiếp tục làm, thậm chí biến thành ham mê.)

Hiện tại vẫn còn một chuyện cuối cùng hẩn còn chưa rõ.

Tại sao mình lại quên mất chuyện của năm năm này.

Nhưng điều này không quan trọng, Cố Liên Phong thuyết phục chính mình không cần hiểu kỳ.

Bởi vì mọi chuyện đã không thể tiếp tục phát triển như vậy nữa..

Hắn và Sở Hạo Dương, phải dừng ở đây.

15. Chương 15

Hắn và Sở Hạo Dương, phải dừng ở đây.

Lý do quá nhiều, bọn họ không thích hợp, dùng tiêu chuẩn người yêu để xem, từ tính cách đến tam quan, có quá nhiều mâu thuẫn khó có thể điều hòa.

Hắn không biết bọn họ cứ tiếp tục như vậy sẽ có kết quả gì tốt.

Quan trọng hơn là, hắn không hy vọng Sở Hạo Dương tiếp tục xuống dốc như vậy.

Cố Liên Phong thật sự tin rằng bản thân mình sẽ không sinh ra ý tưởng gì quá phẫn đối với bạn bè thân thiết của mình, nhưng sự thật lại là, hắn trực tiếp lên giường cùng đối phương, không chỉ một lần.

Như vậy chỉ có thể vì một lý do. Sở Hạo Dương đã thay đổi đến mức không còn là Sở Hạo Dương mà hắn biết.

Hắn cũng không muốn bản thân biến thành thứ chính mình cũng không nhận ra.

Cố Liên Phong ngồi bên giường hút xong một điếu thuốc, rồi giường bắt đầu mặc quần áo.

Lưu loát đeo thắt lưng, cài từng nút áo từ trên xuống dưới, sau đó chỉnh lại ống tay áo cùng cổ áo, Cố Liên Phong phát hiện hắn bất tri bất giác đã hoàn toàn quen thuộc phương thức làm việc cùng cách ăn mặc của hiện tại, “năm năm trước” trong ký ức dần giống như chân chính năm năm trước.

Cố Liên Phong mở cửa ra ngoài, quay đầu nhìn lại, theo thói quen vòng về, chẹn lại góc chần tán loạn cho Sở Hạo Dương. Chông tay ở trên cao nhìn đối phương trong chốc lát.

Sau đó đứng dậy cũng không quay đầu lại mở cửa đi ra.

Bởi vậy hắn không phát hiện, ngay sau khi hắn quay người, Sở Hạo Dương lặng lẽ mở mắt.

Cố Liên Phong trực tiếp đi tới căn hộ của Sở Hạo Dương, bắt đầu thu dọn đồ đạc của mình, thu dọn rồi mới phát hiện, vậy mà căn bản không có bao nhiêu đồ. Cố Liên Phong cũng cất vào bộ sạc cùng con chuột máy tính, phát giác chuyện hắn cho rằng ít nhất phải đến mấy tiếng mới có thể chuẩn bị xong hiện tại cũng đã hoàn thành.

Cố Liên Phong không thích do dự không dám quyết, sau khi ý thức được cái gì cũng đã thu dọn xong, hắn đương nhiên nhắc va li, đi tới cửa. Căn phòng quen thuộc như vậy, ảnh chụp haingười bọn họ vẫn an tĩnh đứng bên cạnh tivi trong phòng khác, Cố Liên Phong thu hồi ánh mắt, vẫn là buông va li, đi đến ban công hút một điếu thuốc.

Sau đó là điếu thứ hai.

Thăng đến khi hút hết bao thuốc còn dư lại hơn một nửa.

Trên đất rơi đầy tàn thuốc, Cố Liên Phong dụi điếu cuối cùng trên tấm thủy tinh, buông ngóntay mặc cho nó rơi xuống đất.

Sau đó phúi phúi vạt áo cùng ống tay áo.

Hắn cần phải đi, theo đạo lý Sở Hạo Dương hiện tại cũng đã tỉnh, nhưng một cuộc điện thoại rồi lại không gọi tới, cũng không về nhà.

Cố Liên Phong vẫn chưa đi, hẩn vào phòng bếp, vén tay áo lên, bắt đầu nấu cơm.

Lý do là bản thân đói bụng, nhưng vì thói quen, hẩn chẳng những làm cho mình một phần, còn làm dư ra cho Sở Hạo Dương.

Chờ đến khi bày toàn bộ đồ ăn lên bàn hẩn mới ý thức được điều này, lập tức không có khẩu vị ăn cơm, cũng không thấy đói bụng nữa.

Cố Liên Phong rút cuộc vẫn nhấc va li lên, đi thẳng ra ngoài.

Khả năng có người sẽ bởi vì tình cảm mà vấp ngã không gượng dậy nổi* hoặc là sầu khổ không vui hoặc là tính tình thay đổi thật lớn.

(*Nguyên văn ý là một khi té ngã liền k đứng dậy được, gặp một lần thất bại cũng k còn phát chấn, thất bại hoàn toàn.)

Cố Liên Phong sẽ không.

Sở Hạo Dương cũng sẽ không.

....

Bọn họ lần nữa gặp mặt đã là nửa năm sau. Trong nửa năm này, bọn họ chưa từng chủ động liên lạc với nhau.

Cũng vô cùng trùng hợp dời đi mỗi một cơ hội có khả năng chạm mặt.

Cố Liên Phong thỉnh thoảng nhớ tới, có lẽ cũng có mấy phần phiền muộn, nhưng quay đầu rồi lại nói nói cười cười, rất nhanh liền biến mất.

Nhưng hẩn cũng không tiếp tục truy cứu ký ức năm năm của mình rồi cuộc đi nơi nào, nói không chừng có một ngày sẽ tự động nhớ ra, hoặc hẩn là thật sự “xuyên việt” từ năm năm trước đến hiện tại cũng không chừng?

Trong lúc đó có qua bệnh viện mấy lần, sau khi xác nhận thân thể khỏe mạnh, Cố Liên Phong liền ném mọi gút mắc ra sau ót.

Bắt đầu chuyên tâm vào công việc.

Trong buổi họp báo ký kết ở công ty bọn họ, dưới sự bao vây bởi vô số máy ghi hình cùng microphone, Cố Liên Phong đứng dậy vội vàng cài lại nút áo phục, bắt tay với đối tượng hợp tác. Sau đó cùng nhau giơ lên giấy tờ thỏa thuận vừa mới ký tên để chụp ảnh.

Đúng lúc này, ánh mắt quét qua đám người, liền rơi vào một nơi nào đó ở phía dưới.

Sở Hạo Dương giống như biết được hẩn nhìn thấy mình, giơ ly rượu lên, tự nhiên ra hiệu với hẩn.

Cố Liên Phong nhanh chóng dời mắt.

Sau khi buổi họp báo chấm dứt, hẩn cố ý ở chỗ khu vực nghỉ ngơi của khách liền tìm được Sở Hạo Dương đang ngồi trên sofa trò chuyện với ai đó.

“Đã lâu không gặp.” Cố Liên Phong cầm ly rượu đưa cho cậu, ra hiệu cậu tán gẫu một chút.

Sở Hạo Dương lập tức đứng lên, gật đầu với những người khác, liền theo Cố Liên Phong đi tới ban công. Gió mát đêm hè thổi tan khô nóng bởi vì nhiều người tụ chung một chỗ mà sinh ra.

Cố Liên Phong quay người tựa lưng ở lan can, nghiêng người nhìn về phía Sở Hạo Dương: “Không nghĩ tới hôm nay cậu sẽ tới.”

Sở Hạo Dương cười một tiếng.

Nụ cười này, không chút trối buộc* khác xa trong ấn tượng của hẩn. Cố Liên Phong đặt ly thủy tinh bên môi, qua vài giây liền uống hết.

(*Nguyên văn phi dương bất ly: người trẻ tuổi tính cách đành hoàng, tùy tâm sở dục, k bị hạn chế, câu thúc, k bị trói buộc..)

Sau đó hắn nghe thấy Sở Hạo Dương nói: “Là cố ý đến gặp cậu.”

Đèn màu cùng âm nhạc dưới sân cỏ ngoài trời thoáng cái trôi xa.

“Ngày mai tôi phải đi rồi.” Sở Hạo Dương một tay cầm ly, một tay tùy ý đút túi quần, ánh mắt hướng về phương xa.

Rất nhanh lại rơi xuống người hắn, cũng không có ý định úp mở*, mà là thẳng thắn nói cho hắn biết: “Đến Melbourne* gây dựng sự nghiệp, định cư, bắt đầu lại một lần nữa.”

(*Nguyên văn bán mại tử: úp mở; lấp lửng; gây khó dễ; bắt chẹt.)

(**là thủ phủ và thành phố lớn nhất bang Victoria, và là thành phố lớn thứ hai ở Úc.)

Cố Liên Phong trầm mặc một hồi: “Năm nay không thấy cậu ra mặt, thì ra đều là vì chuẩn bị những thứ này sao?”

“Phần lớn là vậy, còn một phần nhỏ khác, chính là vì để tránh cho chúng ta lúng túng.” Sở Hạo Dương đặt ly xuống bàn công theo phong cách Rococo*. Nghe thấy Cố Liên Phong nói như vậy——

(*Kiến trúc Rococo là một phong cách nghệ thuật và thiết kế nội thất của Pháp thế kỷ 18.)

“Có cần phải như vậy không? Cậu cùng tôi cũng không phải người của nhi nữ tình trường.”

“Tôi biết cậu không phải. Quan hệ giữa tôi và cậu biến chất, nguyên nhân phần lớn là vì tôi. Năm nay phát sinh nhiều chuyện như vậy, thật xin lỗi. Cậu biết tính cách tôi lúc trước tương đối ác liệt, có đôi khi làm việc chỉ cần mục đích, không từ thủ đoạn. Tự cho là thích cậu liền vô cùng ghê gớm, mấy năm nay uy hiếp lợi dụng lừa gạt giết giếm đều đã dùng, hiện tại suy nghĩ lại, cảm thấy vô cùng hổ thẹn.”

Cố Liên Phong hơi ngẩn ra.

Cảm thấy Sở Hạo Dương thay đổi không ít.

Chẳng qua chuyện của năm nay hắn chỉ nghe thấy cùng suy đoán, không trải qua, cũng không thể thật sự đồng cảm.*

(*Nguyên văn cảm đồng thân thụ: dù chưa tự mình trải qua, nhưng cảm thụ cũng giống như mình đã từng trải qua, đồng cảm.)

Cho nên cũng chỉ có thể nói: “Không cần như vậy.”

Lại hỏi: “Như vậy cậu về sau không có ý định về nước sao?”

Sở Hạo Dương nói: “Nếu như tôi ở bên kia phát triển tốt. Cha tôi cũng sắp tái hôn rồi, bên cạnh ông có người chăm sóc, tôi cũng không cần quan tâm nhiều. Tôi biết cậu đối với tôi hoàn toàn không chút tình cảm dư thừa, trước kia chỉ là vẫn luôn không từ bỏ ý định mà thôi, nếu như tôi không vượt quá giới hạn, có lẽ chúng ta bây giờ còn có thể là anh em.”

Cố Liên Phong chủ động cụng ly rượu trong tay cậu: “Trọng lượng của cậu ở trong lòng tôi vẫn rất nặng, không cần tự coi nhẹ mình. Chúc cậu ở Úc gây được tiếng vang khiến người kinh ngạc*, tiền đồ rạng rỡ.”

(*Nguyên văn nhất minh kinh nhân: người bình thường chẳng có tiếng tăm gì, những bỗng nhiên có hành động khiến mọi người phải kinh ngạc.)

Lập tức uống một hơi cạn sạch.

Sau một đêm này, Cố Liên Phong không còn tin tức của đối phương.

Chẳng qua là gián tiếp nghe người khác nhắc tới, Sở Hạo Dương sau khi gian khổ lập nghiệp, trải qua mấy lần chìm nổi, đã từ một thanh niên nông cuồng rồi lại tham vọng hoài bão, biến thành một thương nhân nho nhã trưởng thành lão luyện.

Mười năm như mộng.

Cố Liên Phong không nghĩ tới thời gian nhanh như vậy.

Dường như chỉ một cái chớp mắt, đã trôi qua thật lâu. Trong mười năm này, sự nghiệp của Cố Liên Phong gặp nhiều sóng gió, rồi lại càng ngày càng nhiều. Thỉnh thoảng nửa đêm tỉnh mộng, hắn cũng sẽ nhớ tới Sở Hạo Dương. Không thể không nói, người vừa đi, liên lạc vô âm tín, ngược lại khiến cho Cố Liên Phong để lại ấn tượng không thể xóa nhòa.

Hắn vốn tưởng rằng theo thời gian tăng dần, hai người ít nhất có thể khôi phục lại quan hệ bạn bè, có thể còn sẽ có một chút khả năng khác mà lúc trước hắn không chịu thừa nhận. Nhưng ai ngờ, Sở Hạo Dương có thể quyết tuyệt như vậy, dứt khoát như vậy?

Cũng có lẽ đối phương trong năm năm hắn không biết, đã nếm thử quá nhiều lần?

Cố Liên Phong rất ít nghĩ tới những thứ này, một khi nhớ tới rồi vẫn như cũ không khỏi phiền muộn.

Năm đó hắn cũng chỉ là ngủ một giấc, bằng một cái gì đó năm tuổi, bạn tốt biến thành hảo cơ hữu*, bản thân cong như kẹp giấy, lại còn thêm khuynh hướng S.

(* bạn gay~.)

Ngoại trừ sự nghiệp bớt đi năm năm dốc sức, hắn dường như chẳng kiếm được chút lời nào.

Cố Liên Phong nằm trên giường thật sự ngủ không được, lái xe trở về căn hộ nhỏ kia.

Tất cả đồ dùng trong nhà vẫn là bộ dạng của năm đó, vì lừa gạt Sở Hạo Dương sửa sang lại căn hộ nên cũng không thể không bày ra, Cố Liên Phong vượt qua thùng giấy đóng gói đặt lộn xộn dưới sàn trực tiếp đi vào phòng ngủ.

Trên giường phủ một tầng xám mỏng, xem ra nhân viên dọn phòng cũng không theo yêu cầu của hắn mỗi tuần dọn dẹp đồ trên giường. Cố Liên Phong có chút khiết phách, sẽ không ngồi trên giường, dạo một vòng quanh phòng ngủ rồi lại ra ngoài.

Hắn mang theo một cái usb, cắm vào tivi, màn hình rộng lớn lập tức nhảy ra một loạt hình ảnh thu nhỏ của video.

Cố Liên Phong đang muốn tùy tiện mở ra một cái.

Điện thoại trong tay đột nhiên vang lên.

Cố Liên Phong nhìn qua dãy số xa lạ kia, cùng hiển thị ghi chú “Melbourne”, vậy mà không lập tức nghe máy. Mà cuộc điện thoại này vang lên ba tiếng liền cắt đứt.

Trong mười năm này cũng không phải là chưa từng có cuộc gọi đến từ “Melbourne”. Có lần là đêm khuya, có lần là Cố Liên Phong say rượu, có lần là hắn đang tiến hành một hội nghị buôn bán quan trọng, còn có hai lần..., chính là Cố Liên Phong cố ý không tiếp.

Đây là cuộc điện thoại thứ mười lăm mười sáu, dãy số giống nhau như đúc.

Cố Liên Phong vẫn không tiếp.

Nhưng ngay sau đó, hắn gọi ngược lại.

Thẳng đến khi gọi đến lần thứ ba, bên kia rốt cuộc thông.

Là giọng nói của một phụ nữ lớn tuổi, nói tiếng Anh, xin lỗi với hắn, nói vừa gọi nhầm số.

Cố Liên Phong ngăn người, vô thức hỏi ngược lại một câu tiếng Trung: “Cô nói gì?”

Bên kia lập tức dùng tốc độ chậm lại lặp lại một lần nữa.

Điều này nói rõ đối phương nghe hiểu tiếng Trung, rồi lại cố ý dùng tiếng Anh trả lời hắn.

Trong lòng Cố Liên Phong dâng lên một loại hưng phấn trò đùa dai sắp được như ý.

Ra vẻ u buồn, thấp giọng: “Cô nói cô cũng không nhận ra chủ nhân của số điện thoại này sao?”

Công tác một tháng này của hắn đều vô cùng mệt nhọc, cảm mạo nặng thêm rất nhiều, giọng nói khàn đặc, cộng thêm giọng điệu khác thường của hắn, khiến người ta cảm thấy một loại nặng nề: “Cô có thể xác nhận điều này không? Cổ tiên sinh trong hôn mê nhiều lần lặp đi lặp lại hai chữ ‘Hạo Dương’, chúng tôi cũng là căn cứ vào cái này mới tìm thấy số di động này trong điện thoại của ngài ấy.”

Bên kia đột nhiên một hồi tạp âm, tiếp theo, một giọng nói có chút quen thuộc vang lên, hơn nữa dùng là tiếng Trung có chút không lưu loát: “Tôi là Sở Hạo Dương, anh nói cậu ấy làm sao?”

Khẩn trương vì điệu của Cổ Liên Phong hạ xuống, tiếp theo là tỉnh táo lại nghiêm túc nghĩ ra lời nói dối: “Sở tiên sinh? Ngài ấy hiện tại đang ở bệnh viện, tình huống đặc biệt không xong, chúng tôi cảm thấy Cổ tiên sinh có thể sẽ hy vọng được thấy ngài một lần...”

Hắn còn chưa nói đến phần sau, rốt cuộc không kìm chế được mỉm cười, cảm thấy mình sắp diễn không nổi nữa.

Đang muốn “surprise” vạch trần sự thật, điện thoại đã “tít” một tiếng cúp máy.

16. Chương 16

Hai má Cổ Liên Phong nóng lên.

Ngượng ngùng đặt điện thoại xuống.

Dù sao mười năm chưa từng liên lạc, thoáng tỉnh táo, hắn mới phát hiện mình đùa giỡn không đúng lúc.

Ngày hôm sau, bệnh cảm của hắn càng thêm nghiêm trọng, rốt cuộc vẫn phải đến bệnh viện, bác sĩ làm kiểm tra cho hắn, nói là viêm phổi, lại bảo hắn ở bệnh viện mấy ngày.

Trợ lý của Cổ Liên Phong đã làm việc cho hắn nhiều năm, hai người ở chung hết sức ăn ý, an bài cho hắn đầu vào đây, lại muốn chia khóa, trở về lấy quần áo cho hắn thay. Bác sĩ điều trị chính rất trẻ, ánh mắt nghiêng ngả thoáng đảo qua trên người Cổ Liên Phong, một bên ghi chép vào bệnh án, một bên thử dò xét: “Hai người cùng một chỗ đã bao lâu? Cậu ấy đối với anh thật dụng tâm a.”

Không dụng tâm sao được? Tôi nhưng là đại kim chủ phát tiền lương a.

Cổ Liên Phong bật cười, đang muốn phủ nhận, rồi lại cảm thấy vị bác sĩ này có ý tứ khác với hắn, không khỏi phiền lòng, cười không nói gì xem như chấp nhận.

Buổi tối hắn vừa mới thu xếp ổn thỏa, chuẩn bị ở bệnh viện trải qua buổi tối đầu tiên, điện thoại liền đột ngột vang lên.

Là dãy số không có tên người, Cổ Liên Phong thuận tay chấm dứt, hơn nữa còn kéo vào sổ đen.

Nhưng mấy tiếng sau, đã là nửa đêm rồi, trên hành lang đột nhiên truyền đến một trận ồn ào, tiếng bước chân, tiếng tranh chấp, hỗn loạn cùng nhau, sau đó cửa phòng hắn bị hung hăng mở ra.

Cổ Liên Phong lập tức bật đèn giường.

Một đám người bác sĩ y tá bảo vệ xa lạ chen vào.

Người kia đi vào đầu tiên, một thân áo khoác màu đen, phong trần mệt mỏi, khí thế bức người.

Hắn liếc mắt liền nhận ra được.

Không thể tưởng tượng được thất thanh hỏi: “Hạo Dương?”

Sở Hạo Dương bình tĩnh nhìn hắn vài giây, bỗng nhiên quay người ra ngoài, hơn nữa còn đóng cửa lại.

Cổ Liên Phong ở trên giường dùng vài giây đồng hồ tiêu hóa toàn bộ quá trình. Ngay sau đó liền mang giày bước nhanh ra ngoài.

Hành lang một lần nữa yên tĩnh lại, hơn nữa trống rỗng.

Cố Liên Phong nhìn quanh trái phải một lát, đột nhiên ngửi thấy mùi thuốc lá nhàn nhạt, hần theo mùi thuốc lá đi qua, ở chỗ cầu thang liền tìm được Sở Hạo Dương đang dựa tường hút thuốc.

Cố Liên Phong vai kề vai cùng cậu dựa vào tường, quay đầu quan sát đối phương, không cẩn thận nhìn thấy mấy sợi bạc bên tóc mai. Trong lòng không thể nói là cảm giác gì đang cuộn cuộn.

“Đã lâu không gặp.” Hần bình thản nói: “Nghe nói cậu ở Úc phát triển không tệ, lần này trở về, chuẩn bị gốc bao lâu?”

Hần không nhận được câu trả lời, rồi lại nhận được một cái ôm.

Cùng một nụ hôn.

Cuối cùng vẫn là Cố Liên Phong đẩy đối phương ra, hần ho rung trời lệch đất. Nhưng vẫn không quên nắm chặt tay đối phương, một bên cúi đầu ho khan, một bên giải thích với đối phương: “Viêm phổi, không có gì, chính là sợ lây bệnh cho cậu.”

Lúc được Sở Hạo Dương đưa trở về phòng bệnh, Cố Liên Phong đột nhiên cảm thấy mình có tuổi rồi.

Không còn tự tin tràn trề, đồ vật mình muốn cho dù thế nào cũng sẽ không để rời khỏi lòng bàn tay.

Bởi vậy hần nắm đối phương rất chặt.

Sở Hạo Dương ở trong nước ngày người nửa tháng, trở về Úc.

Sự nghiệp sinh hoạt của cậu đều ở đó, không phải một sớm một chiều là có thể chuyển đi, thay đổi. Giống như tất cả mọi thứ của Cố Liên Phong đều ở trong nước. Bọn họ đều là loại người ở phía trước tình cảm, nhất định phải trở thành người vì bản thân trước tiên.

Thành thực thỏa hiệp, nhượng bộ, mài giũa, tìm kiếm mưu cầu vì cân bằng lợi ích tối đa, mà không phải liều lĩnh, không từ thủ đoạn của tuổi trẻ ngông cuồng.

Thời điểm đang chờ chuyển bay đến Melbourne, Cố Liên Phong hút điếu thuốc cuối cùng, đồng thời nhin không được tưởng tượng, nếu như năm đó bọn họ cùng một chỗ, hiện tại sẽ như thế nào.

Bản tính tính toán chi ly của thương nhân, lại khiến hần than thở, luôn cảm thấy mình vốn bỏ qua năm năm, cũng là lãng phí mười năm.

Máy bay rớt cuộc cất cánh, xuyên qua tầng mây trùng điệp.

Cố Liên Phong dần bình tĩnh lại.

Nhắm mắt liền ngủ.

Mà khi hần một lần nữa mở mắt ra, vậy mà lại ngồi trong xe.

Hệ thống lái lạc hậu lại khiến hần trong nháy mắt không nhớ rõ hiện tại là năm nào. Cố Liên Phong nhìn sắc trời lơ mờ ngoài cửa sổ, cùng với bãi cát đen ngòm cách đó không xa, về mặt hốt hoảng, như rơi xuống sương mù.

Hần mở đèn xe, móc ra điện thoại kiểu dáng lưu hành mười mấy năm trước, thấy được thời gian, ngày, tháng, năm.

Ngay sau đó lại tắt máy nhìn bản thân trên màn hình.

Cố Liên Phong tuổi trẻ.

Không biết qua bao lâu, trong lúc hần còn chưa rõ ràng lúc này rốt cuộc đang xảy ra chuyện gì, ký ức trong mười năm này đột nhiên bắt đầu rời đi, trở nên càng ngày càng mờ nhạt, càng ngày càng nhạt nhòa.

Thật giống như hần làm một giấc mộng kéo dài, hiện tại tỉnh mộng, hết thấy cũng dần tiêu tán. Ký ức thực tế rồi lại rõ ràng.

Cố Liên Phong—— Cố Liên Phong một lần nữa biến trở đang phân biệt mười năm này cùng hiện tại, rốt cuộc có bao nhiêu thứ là mình đang nằm mơ.

Cửa sổ bỗng nhiên bị người gõ vài cái.

Cố Liên Phong đột nhiên bừng tỉnh.

Nhìn khuôn mặt đồng dạng trẻ tuổi ngoài cửa xe lại là một hồi ngăn người mặt không cảm xúc, thời điểm Sở Hạo Dương nhin không được móc điện thoại ra gọi, rốt cuộc mở cửa xuống xe.

Sau đó hắn đã bị Sở Hạo Dương kéo đi, bước nhanh trên bãi cát.

“Ha ha, còn chờ gì nữa, có chơi có chịu a Cố Liên Phong, hiện tại đối ý đã không còn kịp rồi.”

Cố Liên Phong nhìn đồ vật trong túi, lại lần nữa nhìn về phía Sở Hạo Dương.

Trong đầu nảy ra một loại suy nghĩ không thể tưởng tượng nổi.

“Tớ như thế nào sẽ đối ý?”

Hắn bình tĩnh hỏi lại.

Sau đó quỳ xuống, bắt đầu thấp từng ngọn nến.

Chờ đến khi toàn bộ chín mươi chín ngọn nến đã được thấp xong, trời đã tối hẳn.

Sở Hạo Dương sốt ruột đá đá cát.

Bởi vì, chủ nghĩa hoàn mỹ của Cố Liên Phong lại tái phát, tuy rằng tìm hàng so ba nhà*, mua nến chống gió tốt nhất, nhưng là nhìn không được đối phương hành hạ như thế a?

(*Nguyên văn : hoá so tam gia = Một thành ngữ thường được sử dụng cho người mua, có nghĩa là người mua nên tham quan nhiều cửa hàng và so sánh chất lượng giá cả từ nhiều nguồn khác nhau để mua được hàng giá tốt chất lượng cũng tốt.)

Một hồi cảm thấy cái này hơi lệch, một hồi sẽ cảm thấy cái này bị lúc lắc, lại cẩn thận từng ly từng tí một lần nữa thấp sáng cho những ngọn nến bị gió biển thổi tắt, không bày đồng nến trên cát này thành một tác phẩm nghệ thuật hoàn mỹ thì không dùng tay.

Sở Hạo Dương vì phong độ hy sinh nhiệt độ, ăn mặc vô cùng tiêu sái, bị gió biển thổi đến nước mũi đều sắp chảy xuống rồi.

Cậu đứng đó run lập cập, động tác chậm như rùa của Cố Liên Phong lại khiến cậu hoài nghi đối phương có phải là đang chỉnh cậu hay không.

Nhất là khi cậu hạ mình*, bị đông cứng đến sắp không chịu được mà chủ động đưa ra hỗ trợ, kết quả bị hung hăng ghét bỏ.

(* hu tôn hàng quý: người có địa vị cao lại đầu hàng nhân nhượng trước người có địa vị thấp; hạ mình)

Gió biển phần phật thổi tung mái tóc, tiếng sóng biển ập vào bãi cát từng đợt.

Rốt cuộc, thấp sáng ngọn nến cuối cùng sơ ý bị thổi tắt, ẩm áp lan tỏa trên bờ biển tối đen. Cố Liên Phong liền đứng ở giữa trái tim thật lớn, gương mặt tuần tú nhã nhặn cũng bởi vì ánh lửa mà nhiễm một chút độ nóng.

Đồng dạng, ánh mắt hắn cũng ánh lên nghìn nghìn vạn vạn tia sáng.

“Sở Hạo Dương, cậu qua đây.”

Cố Liên Phong ra lệnh.

Sở Hạo Dương đứng bên kia đá cát, động động cánh tay, giống như muốn chỉnh lại quần áo, rồi lại hung hăng kim chế, giả bộ như chẳng hề để ý cười nhạo đối phương: “Tớ còn tưởng rằng cậu muốn kéo dài đến hừng đông. Cậu đứng đây.”

Cậu móc điện thoại ra, khoe miệng ngậm cười, vòng quanh trái tim cực lớn chụp ảnh Cố Liên Phong. Cố Liên Phong đứng im, ánh mắt nhưng vẫn luôn đuổi theo cậu.

Sở Hạo Dương dần lộ vẻ khó xử, cậu mơ hồ cảm thấy, Cố Liên Phong dường như đã biết cái gì.

Không khỏi một hồi tâm hoảng ý loạn, lắc lắc tay: “Được rồi được rồi, bỏ qua cho cậu lần này, một câu xong việc, tốc chiến tốc thắng.”

Sau đó cậu cẩn thận đi vào chính giữa, đứng cách Cố Liên Phong một mét.

“Cậu nói đi.”

Cậu cố gắng không chế giọng nói cho bình tĩnh.

Cố Liên Phong đột nhiên tiến lên một bước nắm chặt tay cậu, đặt bên miệng chạm một cái.

“Cảm ơn cậu đã thích tớ.”

Giọng nói ôn nhu dường như trong nháy mắt thổi tan vô số ánh lửa nhảy lên trong gió biển cuồng liệt này.

Trong lòng Sở Hạo Dương lập bập, giọng nói có chút run rẩy, nhưng vẫn mạnh mẽ chống đỡ cố ý khích hấn: “Lời thật lòng hay đại mạo hiểm bản thân cậu đã chọn đại mạo hiểm, lúc này đừng nói cho tớ biết là cậu chơi không nổi a.”

Gió biển thổi tóc cậu có chút tán loạn, nếu không cậu như thế nào đoán không ra biểu tình của Cố Liên Phong đây?

Mẹ kiếp, không nên a.

Cố Liên Phong hỉ nộ bất định từ trước đến nay cũng chưa bao giờ là đúng với Sở Hạo Dương.

Cũng xác thực như thế, cậu lập tức nghe thấy đối phương nén cười nói ra câu tiếp theo: “Cậu nhớ lắm.”

Nhớ lắm?

Cố Liên Phong đột nhiên lấy ra một micro mini trong túi quần, giọng nói của Cố Liên Phong được phóng đại xuyên qua gió biển gào thét, vang vọng khắp bãi cát: “Cậu nghe lắm, tớ chọn là lời thật lòng, không phải đại mạo hiểm.”

Sở Hạo Dương ngây ngốc.

Bên tai đột nhiên vang lên tiếng âm ì cùng cười to. Bọn của hai người bọn họ cậu mời tới xuất hiện kịp thời chuẩn xác, tháp champagne, tháp bánh ngọt, đèn lồng đủ màu sắc cùng bàn dài tực chế, giống như ảo thuật xuất hiện trên bãi cát.

Nhưng không có người để ý đến ong mật nhỏ cù vắt vả kia.

Sự chú ý của mọi người đều đặt trên hai người bọn họ cùng trái tim thật lớn này.

Tiếng kính hô không ngừng vang lên:

“Cố thiếu thích chính là Sở thiếu?” “Thế giới này thật biết đùa.” “Thật hay giả?” “Cố Liên Phong không thể nào a!” “Ông trời ơi ông trời ơi, tớ có nên thu phí ngậm miệng hay không a!”

Còn có quan hệ gần gũi, trực tiếp nâng ly rượu làm động tác mời rượu với bọn họ.

“Thâm tàng bắt lộ nha Cố Liên Phong.” “Ha ha ha, quả nhiên chỉ có Cố Liên Phong mới bắt được Sở Hạo Dương.” “Động phòng động phòng, đêm nay liên động phòng.”

Tuy rằng tình cảm ngàn vạn lần tưởng tượng trong đầu thật sự xuất hiện trước mắt, Sở Hạo Dương rồi lại không có suy nghĩ thuận nước đẩy thuyền, miệng người xói vàng*.

(*Nguyên văn chúng khẩu thước kim: chỉ dư luận có sức mạnh ghê gớm, sau nói trăm người ngàn ý, xấu tốt lẫn lộn.)

Ngược lại tâm hoảng ý loạn đến không xong, giật lấy micro cài áo trong tay Cố Liên Phong, lớn tiếng giải thích bọn họ là đang đánh cuộc, chơi lời thật lòng đại mạo hiểm, hiện tại là hiểu lắm.

Nhưng đám bạn rồi lại cười rộ lên.

Một hai không ngừng:

“Sở thiếu, cậu nói không tính, một màn này là của Cố thiếu a.”

“Chúng tớ đều là Cố Liên Phong gọi tới, sao có thể bị một câu của cậu đuổi đi.”

“Đúng a, không phải Cố Liên Phong đã nói rồi sao, cậu ấy là lời nói thật lòng, ha ha ha, Sở thiếu mời nhận thua.”

Sở Hạo Dương cho dù thế nào cũng không thể giải thích rõ ràng, nhưng cậu càng không thể giải thích rõ ràng chính là, những người đột nhiên xuất hiện này—— tất cả đều là cậu dùng danh nghĩa Cố Liên Phong mời tới.

Sở Hạo Dương rất cuộc không thể không nhìn về phía Cố Liên Phong.

Có chút chật vật thấp giọng nói: “Tớ vốn chỉ muốn đùa một chút...”

Cố Liên Phong đưa tay qua, từng chút từng chút luồn ngón tay mình vào từng ngón tay của đối phương.

Ái muội cọ cọ mũi cậu.

Giọng điệu ôn nhu lại khiến Sở Hạo Dương hải hùng khiếp vía.

“Tớ không giận, ngược lại phải cảm ơn cậu. Cảm ơn cậu thích tớ như vậy, tớ quyết định đáp lại cậu, nếu như cậu đồng ý với ba điều quy ước với tớ, từ từ hôm nay trở đi, từ nay về sau cùng cậu một đời một thế.”

Sở Hạo Dương đã không có biện pháp dùng lý trí phán đoán lời Cố Liên Phong nói là có ý gì.

Trong lời nói có cạm bẫy nào hay không.

Bởi vì Cố Liên Phong đột nhiên hôn cậu.

“Cho cậu chút ngon ngọt trước. Mùi vị thế nào? Cậu đồng ý không?”

Sở Hạo Dương nhìn ánh mắt nghìn nghì vụn vụn tia sáng của đối phương: “Cậu có ý gì.”

“Tớ có ba yêu cầu.” Cố Liên Phong gần thêm một bước, thấp giọng nói: “Thứ nhất, trước ngày chúng ta tử vong, không cho phép có chút may mắn hay hoài nghi cùng không tín nhiệm với tớ, lại càng không chấp nhận nghe lên điện thoại của tớ, xếp người vào bên cạnh tớ, lấp máy nghe lên. Thứ hai, không cho phép có chút may mắn giấu giếm tớ, lại càng không cho phép lừa dối tớ, chút kinh hỉ không tính. Cãi nhau tức giận không cho phép thẳng cẳng tình thế, liên lụy đến công việc. Đương nhiên cãi nhau cũng không cho vượt quá ba ngày. Còn có điều thứ ba... cậu phải tiếp nhận một sở thích nhỏ của tớ, trong giới hạn chịu đựng của cậu, nguyện ý cùng tớ tìm kiếm cực hạn lạc thú của thân thể.”

Cố Liên Phong giơ ba ngón tay trước mắt Sở Hạo Dương: “Ok không?”

Sở Hạo Dương vẫn ở trong trạng thái mặt ngoài tỉnh táo bên trong mơ hồ.

Căn bản không rõ “ba điều ước định” rất có tính công kích này của Sở Hạo Dương từ đâu mà đến.

Trong đầu cậu chỉ có một cái.

Cậu bị Cố Liên Phong hôn rồi!

Mẹ kiếp, cậu vừa bị Cố Liên Phong hôn!

Hôn một cái rồi hôn một cái rồi!

Có lẽ là cậu trầm mặc thời gian quá lâu, Cố Liên Phong cho là cậu không chịu ký tên vào quy ước mất nước nhục quốc* này, ranh giới đèn càn đầu lại tiến thêm một bước: “Nếu lúc này cậu gật đầu đồng ý, tớ sẽ nói cho cậu một bí mật.”

(* tang quyền nhục quốc: mất quyền hành, làm nhục nước.)

Sở Hạo Dương nghiêm mặt, vô thức hỏi: “Bí mật gì?”

“Tổ yêu cậu.”

.....

Sói: Sau bao nhiêu ngày loạn lên loạn xuống thì cuối cùng cũng đã kết thúc rồi *tung hoa tung bông*

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cuong-che-nguoi-yeu>